

SANDRA
BROWN

ÎNTÂLNIREA

ÎNTÂLNIREA

SANDRA BROWN

CAPITOLUL 1

Stephanie Rayburn stătea nemișcată pe scăunelul ei, cu privirea ținută spre pânza goală, cu bărbia în mâini. Avea în jur de douăzeci de ani, era foarte slabă, cu tenul palid, cu părul roșcat, pe care cel mai adesea îl purta prins la spate sau revărsat pe umeri. Avea ochi cu reflexe verzi sau aurii, câteodată.

Într-un târziu, clipi din ochi, apoi oftă când realizează că folosea o tehnică pe care rareori o explorase, ultima din gama ei, mai precis, ca pe urmă să-și dea seama că era total lipsită de inspirație. Mergea pe principiul că pânzele virgine aveau un secret al lor plin de mister, pe care ea trebuia să-l scoată la iveală, la fel cum făcea și cu gândurile ascunse ale minții ei. Precum Câmpiile Elizee, poate, ceva ce era destinat să fie pictat acolo pe pânză, Dar nicidecum, evident, florile, copacii, arbuștii care creșteau în spatele terasei unde stătea ea, luminați de soarele cald al dimineții, umplând atmosfera de mirosul plăcut de lemn și parfum de lămâi, ce nu-i transmiteau și ei, din păcate, nimic.

Și dacă și ultima ei tehnică dădea greș – oftă din nou gândindu-se la asta – nu mai rămânea decât un singur lucru de făcut: să uite de toate, de pânză și vopsele, de uleiuri, de hârtie și de creion, pentru un timp. Da, și când pofta pentru pictat avea

să-i vină din nou, trebuia să fie tare, să lupte, își spuse ea...

Și asta se întâmplă când realizează că telefonul din birou, în spatele ușilor franțuzești suna de câțva timp; se ridică să răspundă tocmai când mama ei vitregă apărură abia trăgându-și respirația, necăjită, gata să leșine – ceea ce însemna că suna de o bucată bună de timp. Stephanie îi zâmbi, scuzându-se.

— Iartă-mă, șopti ea. Eram cu gândul departe... Alo?

— Mrs. Rayburn? Pot să vorbesc cu doamna Rayburn, vă rog?

— La telefon... Urmă o pauză și vocea de la celălalt capăt continuă, pe un ton straniu și încurcat:

— Mrs. Rayburn, la telefon Sally Retford. Sunt noua secretară a domnului Rayburn. M-a rugat să vă aduc la cunoștință... și urmă o pauză penibilă, neplăcută... m-a rugat să vă aduc la cunoștință că dorește să fiți la hotelul Sheraton mâine și v-am rezervat o cameră pentru noapte. O să fie disponibilă la ora unsprezece. Ultimele câteva cuvinte le spuse pe un ton grăbit.

Stephanie rămase nemișcată și mama ei vitregă, care o privea, își îngustă ochii.

— Mrs. Rayburn?

— Da... Stephanie își corectă vocea. Da. Mulțumesc,

Sally. Puse receptorul în furcă și se întoarse să privească țintă afară, în grădină.

— Dominic? Nan Williams făcu o încercare în timp ce se uita la spatele încordat al Stephaniei, în halatul pătat de vopsele.

— Da.

— StephanieDar Stephanie se întoarse repede cu fata la ea.

— Nu. Te rog, nu. Am discutat de multe ori, dar nimic nu schimbă faptul că, atunci când el dă tonul, eu trebuie să dansez pe muzică.

Nan începu să spună ceva, dar își mușcă buzele și încercă doar:

— A trecut ceva mai mult de data asta. Două-trei luni?

— Patru.

— Cât o să lipsești?

— O noapte, din câte știu eu, dar de data asta... Era rândul lui Stephanie să se stăpânească și să-și muște buzele.

— Ia mașina, spuse delicată Nan.

— Nu, am să iau autobuzul, așa, răspunse fiica vitregă cu un efort, pe un ton amar. M-aș îngrijora să te știu „împotmolită” aici fără o mașină.

Nan o privi fix, apoi merse lângă ea și o îmbrățișă scurt.

— Ești o copilă bună, spuse ea supărată. Mi-aș dori doar... dar, fie, n-am să spun nimic.

— Și eu n-am să uit niciodată tot ce-ai făcut pentru mine, Nan, și ce-ai făcut pentru tata, spuse Stephanie din tot sufletul.

La asta își concentra gândurile a doua zi de dimineață, când autobuzul o ducea spre Brisbane și Dominic Rayburn. Simțea cum era din ce în ce mai tensionată.

Nu-și putea aduce aminte de mama ei, care murise lăsând-o pe ea și pe fratele ei geamăn în seama tatălui lor, la mila acestuia, un om studios, pentru care copiii erau ceva deosebit. Cum se descurcase el în anii aceia, Stephanie nu aflase niciodată. Știa că copilăria ei nu fusese una fără griji, fiind bine educată la insistențele tatălui ei – care predă istoria antică la facultateapoi fusese trimisă împreună cu Mike la școli particulare, ceea ce, într-un fel, îl sărăcise. Își amintea casele în care locuiseră, chiriași fiind, și cum încetul cu încetul începuse să ducă greul casei, astfel că, la vârsta de treisprezece ani, era o bună menajeră și bucătăreasă, cea mai mare parte a timpului liber petrecându-și-l călcând și spălând. Își amintea de asemenea cum rolul acesta o îndepărtase de fetele de vârsta ei, nu atât fiindcă viețile lor erau așa de diferite, ci mai ales fiindcă dădea dovadă de o maturitate și o purtare mult peste vârsta ei – ceea ce

lor le lipsea, în privința anumitor lucruri. Se îndoia că tatălui ei îi trecuse vreodată prin minte că fusese un handicap pentru copiii lui să trăiască laolaltă cu copii bogați, dar unele amintiri o mai dureau încă, știa asta. Și desigur, fratele ei geamăn, Mike, se răzbunase în casă din cauza asta.

Dar n-am să mă mai gândesc la Mike”, își spuse în sinea ei, în timp ce autobuzul se apropia la Brisbane. O să mă gândesc cum s-au cunoscut tata și Nan și cum s-au căsătorit: doi oameni singuri care au găsit dragostea adevărată când se așteptau mai puțin – dacă măcar ar fi petrecut mai mult timp împreună. Și gândindu-se acum la felul în care o trata Nan, ca pe propria-i fiică, cea pe care nu o avusese niciodată, împărțind casa cu ea ca să poată picta în liniște și să-și țină una altelea companie în același timp – și cum rar comenta ceva în privința lui Dominic și de aceea nu-i dădea drumul să plece.

Sosirea lui Stephanie la hotel declanșa o oarecare zarvă – cum se întâmpla mereu cu numele de Rayburn, deși doamna Rayburn nu era exact persoana la care se așteptau oamenii, în general. Observă surpriza recepționerei care cerceta haina și pantalonii ei din material de blue jeans, geanta mică și valiza de „o noapte”, lipsa totală de machiaj și unghiile mici nelăcuite. Ca de obicei, nu erau niciun fel de mesaje, cum nu fuseseră

niciodată – nu era genul lui Dominic. Aștepta de la ea răbdare până la sosirea lui, dar, în timp ce cerceta camera în care nici nu fusese măcar condusă, o licărire de protest i se aprinse în priviri. „Pe dracu’, dacă rămân acasă să-l aștept”, își spuse ea. „O să merg la cumpărături, să mănânc ceva și o să mă întorc când îmi vine cheful. Și atunci am să-i spun să se ducă dracului de data asta fiindcă...”

La jumătatea gândului fu întreruptă și se întoarse spre ușă, tresărind, din cauza unei chei în yală – era prea curând, nu era încă pregătită să-l întâmpine, mai avea nevoie de timp... Mai mult timp, își spuse în batjocură când ușa se dădu în lături. Avusese la dispoziție patru luni.

— Stephanie, spuse Dominic Rayburn salutând-o, intrând în cameră și ca întotdeauna reamintindu-i cum, din prima zi în care îl văzuse, viața ei luase un cu totul alt curs. Închise ochii o clipă, în treacăt, încercând să alunge acele amintiri și spuse liniștită:

— Bună, Dominic. Privirile lor se ciocniră când el se opri în fața ei, cu ochii de un gri enigmatic, în comparație cu ai ei, chinuiți și precauți.

Dominic Rayburn avea treizeci de ani, părul negru drept, o statură impunătoare, era bine construit, avea un nas acvilin și o

înfățișare care plăcea celor mai multe femei. Ca și cum nu era destul, avea un aer arogant, era un gen sofisticat și se bucura de succes – probabil că nu-i lipsiseră niciodată, își spusese ea deseori, dar acum în orice caz asta îl caracteriza și nu greșeau s-o crezi chiar dacă nu-l cunoșteai, și începeai să-l urăști ca pe un dușman de temut, până unde putea merge sentimentul de ură. Deși uneori...

— A trecut ceva timp, spuse el, curmându-i gândurile.

— Da. Patru luni. Ridică din sprâncene.

— Le-ai numărat? Stephanie ridică din umeri. O cercetă din cap până-n picioare, făcând-o să devină conștientă, de înfățișarea ei simplă, de părul drept strâns la spate, cu câteva şuvițe pe margine, care scăpaseră din strânsoare și îi spuse, puțin ironic:

— Nu te-ai schimbat cu nimic, văd, doar ai mai pierdut ceva în greutate.

Colțurile gurii Stephaniei se strânseseră.

— Întotdeauna am fost slabă, se strădui ea să spună.

— Da, fu el de acord gânditor, în afară de atunci când – Nu trebuie să mă flatezi, Dominic, îl întrerupse ea încordată. M-am obișnuit să trăiesc așa, ca un vrej de fasole.

— Soția mea frumoasă ca vrejul de fasole, șopti el cu o

grimasă seacă, încă cu capsă pusă. Știi asta la fel de bine ca mine, Stephanie... ochii lui străluciră... că în spatele exteriorului ăsta neafectat pe care-l cultivi așa de asiduu, există un trup senzual, dornic de trăiri. Să înțeleg, după felul în care numărai lunile, că ți-a fost dor de mine? Că ți-am lipsit?

Stephanie își stăpâni furia, își trase sufletulse găsisese în situația asta de prea multe ori.

— Nu mai mult decât ți-a lipsit ție să-i dai atenție, spuse ea rece și se întoarse cu spatele să plece, dar el o prinse de încheietura mâinii.

— Ah, dar mie mi-a lipsit, adăugă blând. Ce alt motiv aș avea să te aduc aici? Îmi place felul tău de a face dragoste, Stephanie. Ți-am mai spus și înainte că – Ești un diavol, respiră ea sacadat.

— Poate, fu de acord, dar e interesant să te văd cum te lupți cu tine însăși, să văd cum mă urăști, te urăști pe tine fiindcă mă dorești și, uneori, ești capabilă de așa o luptă – te admir pentru asta – ca apoi să te văd savurând tot ce-ți fac eu. Un surâs rece i se plimba în colțul gurii și ochii lui o priveau cu răutate.

— Noi doi, evident, avem moduri diferite de a vedea lucrurile, spuse Stephanie neîndurătoare, meditănd. Dacă există un lucru pe care nu l-aș face niciodată, atunci este să admit ceva

din toate astea. Încercă să scape din strânsoare, dar când văzu că nu-i dădea drumul, se forță să se stăpânească și îl privi fix în ochii cenușii. De fapt, continuă țeapănă, deși inima bătea să-i spargă pieptul, E ceva ce voiam să-ți spun chiar eu. Obligația asta de-a mă culca cu tine la fiecare două luni sau când ai poftă trebuie să înceteze. El întrebă liniștit:

— Obligația?

— Da... Dar, când încercă s-o spună pe un ton mai ferm, simți o căldură în tot corpul și își mușcă buzele. Apoi, umerii ei tresăriră și îl privi țință cu o oarecare disperare în ochi.

— Ce vrei de la mine, Dominic? Să cad în genunchi și să te implor să-mi dai drumul? Asta este toată povestea? El îi dădu brusc drumul la mână.

— Putem să trăim împreună ca soț și soție, spuse pe un ton răgușit.

— Știi că asta n-o să meargă! Sunt destul de departe de genul de nevastă pe care tu... Dacă fratele meu nu deturna bani de la tine, nici n-aș fi fost soția ta.

— Și dacă n-aș fi fost primul tău amant – Singurul am... Tăcu. Se priviră unul pe altul până Dominic spuse:

— Chiar așa? Cu atât mai mult atunci, ca primul și singurul tău amant... reuși să spună totul cu un oarecare

scepticism în voce... deși curios, Stephanie – Știi că ai fost primul, spuse ea fără să se gândească, apoi se cutremură.

— Nu contrazic asta. Ridică din umeri. Și dacă tot ce-mi spui e adevărat, simt că am o răspundere față de tine, draga mea. Într-adevăr.

Înghiți în sec fiindcă furia și încă ceva o împiedicau să continue să vorbească.

— Nu-i vorba de asta, Dominic, nici gând. E răzbunare. Deoarece cu ani și ani în urmă ai făcut o cucerire, fără să știi, poate, dar cu toate asta, erai pregătit să-mi cedezi puțin din timpul tău, câteva săptămâni cu tine, atâta timp cât prezentam o noutate pentru persoana ta, înainte să mă părăsești. Dar nu milă e ceea ce căutam eu.

— Ce căutai tu, atunci, așa, pentru știința mea? întrebă el, caustic.

Ea roși din nou, dar răspunse.

— Nu să semăn cu o rudă săracă sau o fantezie năstrușnică de-a ta, probabil.

— Asta încă doare, spuse el meditativ, deși o negi tot timpul. Îmi dai voie să-ți repet încă o dată că sora mea Melissa a fost cea care a folosit cuvintele alea fără minte?

— Sora ta Melissa are o trăsătură bună, spuse Stephanie

tăios. E o snoabă cumplită, dar foarte sinceră în legătură cu asta. Dominic părea amuzat.

— Sunt de acord cu tine. Stephanie trase aer în piept.

— Atunci poate mai suntem de acord într-o privință, spuse ea încet. A trecut mai mult de un an de când m-ai luat ostatecă – Asta am făcut?

— Da, asta, continuă Stephanie mai încet pe măsură ce insista, cu o privire disprețuitoare, din două motive. Fiindcă ți-am știrbit mândria odată și fiindcă aveai nevoie de fratele meu chiar așa hoț și neisprăvit cum a fost – s-o spunem în termenii cei mai drastici.

— A furat de-adevăratelea de la mine. Stephanie îl privi în ochi și incredibila ironie a întregii situații o copleși încă o dată. Desigur că avea dreptate. Fratele ei super-inteligent dar aiurit substituise o sumă importantă, iar faptul că făcuse pariu cu întreaga sumă pe un cal, deși avusese intenția s-o pună la loc după ce câștiga, înainte să-și dea seama de asta, cu scopul evident de a se îmbogăți pe parcurs, îl făcuse să pară mai josnic decât un hoț în ochii lui. Sigur că animalul nu câștigase – nu era genul de noroc pe care-l avea Mike – și venise disperat și distrat la ea, aducând cu el nu numai discreditarea sa ca proiectant de nave și ruinarea carierei pe de o parte, dar și urmărirea în justiție

pentru furt. Și atunci ironia făcuse cale întoarsă. Dominic Rayburn moștenise atelierul familiei de pe râul Brisbane – de ce trebuise să fie tocmai atelierul lui acela unde se angajase Mike când căpătase slujba mult visată din copilărie? Și de ce, când Mike o rugase să meargă și să-l vadă pe Dominic Rayburn, fiindcă ea și Melissa fuseseră colege de școală tot timpul, acceptase și fusese incapabilă să-i spună fratelui ei că Dominic cel înalt și dinamic era ultimul bărbat din lume cu care era în stare să se confrunte în circumstanțele date? Fiindcă, cu toate greșelile lui, nu suferea să stea de-o parte și să-l vadă pe Mike intrând în închisoare, își aminti ei înseși. Așa că girase cu semnătura ei datoria și își luase răspunderea ca și ultimul penny să fie plătit împreună cu dobânda, deși avea să dureze un timp. Atunci îi făcuse Dominic inimaginabila lui ofertă: să se mărite cu el și va renunța la urmărire, ba chiar avea să-l păstreze pe Mike și să-l lase să plătească din salarii; avea cu siguranță niște idei foarte bune și asta avea să-l învețe de bună seamă o lecție – și pe deasupra, era și singura afacere pe care era dispus s-o facă...

— Foarte bine, a furat de la tine, răspunse ea pe un ton tăios, revenind cu gândul în prezent. Și ai dreptate; cred că a tras o sperietură și a tras așa o sperietură și a fost așa de recunoscător

pentru șansa de a se reabilita, încât s-a comportat mult mai bine. Dar, așa pentru mine, tot nu înțeleg de ce a trebuit să faci afacerea asta ciudată. Se juca cu inelul mare din aur de pe mâna dreaptă, de pe inelar.

— Nu sunt o instituție filantropică, observă el. Cu toate astea, o consider o ofertă generoasă în comparație cu alternativă ta, ceea ce presupunea să-ți amănestezi tablourile și să-ți pui fundul la bătaie până făceai rost de bani să plătești. Dar, în aceeași măsură, am avut un avantaj din căsătoria cu tine, Stephanie și am reușit de minune să-ți mai arăt lungul nasului ceva-ceva, adăugă el mulțumit. Dar ți-am mai spus asta și cu altă ocazie.

— Nu mi-ai spus niciodată de ce îți convenea să fii înșurat, izbucni ea.

El o studie atent:

— Dacă vrei într-adevăr să știi, am să-ți spun acum, roști în cele din urmă și își strâmbă buzele, deși n-o să-ți placă câtuși de puțin. Când am preluat întreprinderile Rayburn de la tatăl meu și asta nu s-a întâmplat cu mult timp înainte să apari tu în viața mea, compania era într-un hal fără hal – ceva ce nu se cunoștea de toată lumea și aveam repede mare nevoie de capital, altfel mă scufundam cu tot cu ea. Cum s-a întâmplat, bunica

mea mi-a lăsat niște bani moștenire, dar era o doamnă puțin cam excentrică și ori din răutate, voia din considerente personale, sau fiindcă îmi dorea tot binele, a stipulat în testamentul ei că nu-i pot ridica până nu mă însor. Buzele Stephaniei se despărțiră, nevenindu-i să creadă.

— Nu fi așa de uluită, draga mea, îi spuse el blând. Nu prea reușești des să combini afacerile cu plăcerea cu așa mult succes cum am făcut-o noi.

— Te urăsc, spuse ea, fiindcă simțea nevoia să se răzbune. Trebuie să fii cel mai cinic, cel mai cu sânge rece...

— Bastard? o ajută el. E ciudat ca tu să spui asta. Și eu m-am gândit la tine ca la versiunea feminină a atributelor acelea. Era fără îndoială o răutate în privirea lui.

— Și acum – Se opri și privi în altă parte.

— Știi, n-am idee ce să mă fac cu tine? Dar să-ți spun, ești cel mai ciudat amestec de vulnerabilitate și logică. Privirile lor se întâlneau și, cum ea știa exact ce voise el să spună, tresări. Ochii lui se îngustară, dar continuă pe același ton lipsit de pasiune:

— Dar, continuă. Să înțeleg că aveai de gând să-mi ții o prelegere despre constrângerea asta la care te-am supus în pat?

— Să nu-mi spui că te-ai gândit la altceva pentru seara

asta, răspunse ea pe un ton amar. Îți revendici ce ți se datorează... ochii ei aruncau foc și fiindcă tot suntem la acest subiect... sunt sigură că n-ai niciun fel de remușcări referitor la faptul că m-ai pus într-o situație jenantă, la fel ca și pe noua ta secretară, ieri, și dacă vrei să știi, mă înfurie la culme să fiu umilită așa! Cel puțin, puteai să mă suni chiar tu.

— Dragă Stephanie... îi străluciră ochii... când te-ai năpustit afară ca o furtună după scurta – ăă noastră lună de miere și mi-ai dat clar de înțeles că n-ai să trăiești cu mine, sau să accepți vreun ajutor material de la mine, decât constrânsă, ești norocoasă că nu l-am înhățat pe fratele tău, nu l-am dat în judecată pentru datoria pe care o are la mine. Așa că, dacă aș fi în locul tău, aș ignora micul necaz. Dar, de fapt... făcu o pauză... m-am gândit la altceva de data asta.

— Sunt numai urechi, spuse ea intenționat. El zâmbi.

— Vreau să vii cu mine câteva zile și să joci rolul nevastei iubitoare. Crezi că te descurci? Ridică sprâncenele în semn de întrebare.

— Nu, răspunse Stephanie deschis.

— Nici dacă, cum aveam de gând să-ți spun, în cazul în care te descurci de minune, o să mă gândesc la un eventual divorț? făcu ochii mari și se așeză pe marginea patului:

— Chiar... înghiți în sec... Chiar o spui de-adevăratele?
Expresia din ochii lui era enigmatică.

— În general vorbesc serios.

— Unde... și de ce? se bâlbâi ea. Îi răspunse pe un ton rece:

— „De ce” nu este problema ta. În ce privește „unde” – în insulele Hayman.

Stephanie clipi de câteva ori din ochi.

— Deci?

— În fine... respiră nesigură... Nu prea am haine la mine.
Nu e una din cele mai bune stațiuni? El ridică din umeri:

— Cu hainele se rezolvă ușor și, dacă ai de gând să-mi vânturi în fața ochilor concepția ta de inferioritate... o privi ironic... nu e oare timpul să depășești asta?

Ea își mușcă buza superioară și își privi mâinile.

— După toate, continuă blând, în curând o să intri în rândurile celor bogați și faimoși tu singură. Ultima ta expoziție, la care nu m-ai invitat, s-a bucurat de succes, am auzit. Stephanie își strânse mâinile în poală și se întrebă dacă știa oare că unul din complexe ei de inferioritate era legat fără posibilitate de scăpare de el. Tremură fără să vrea și ridică privirea în cele din urmă.

— În regulă, dacă e vorba de o afacere. Privirile lor se ciocniră.

— Deși s-ar putea să nu fiu prea bună în rolul de soție iubitoare, spuse, puțin neajutorată.

— S-ar putea foarte bine să te ajut. O licărire de amuzament îi străluci în ochi.

— Totuși, încă n-am hainele potrivite – când plecăm?

— Măine. Nu știam că te preocupă hainele, observă el.

— Măine! Începu să gesticuleze din mâini.

— Chiar te interesează?

— În fine, nu pot merge în insulele Hayman cu ce am la mine, spuse ea încercând să se apere.

— Poți să mergi la cumpărături în după-amiaza asta.

Stephanie îl privi în gol, cu o mie și unul de gânduri în minte, realizând că nu știa de unde să înceapă, deoarece adevărul era că hainele nu însemnau prea mult pentru ea și nu însemnaseră de când...

— Sau pot să-ți trimit pe cineva, spuse el. Ea își încruntă sprâncenele, confuză.

— Știu pe cineva care... ridică din umeri... are o Casă de Modă și oferă sfaturi. O să știe de ce ai nevoie, de unde să-ți procuri și o să aducă totul aici, lăsând restul la aprecierea ta.

Mai întâi, probabil, o să aibă nevoie de măsurile și de stilul tău.

— Stil, spuse Stephanie cu un mic râset sec, apoi oftă și își frecă fața. Mai bine trimite-o aici, atunci. Vorbești – vorbești serios, totuși, nu-i așa? îi cercetă ochii cu atenție.

— Ți-am spus doar, răspunse el.

— Și n-or să fie niciun fel de consecințe pentru Mike când o s-o terminăm?

— Dacă face dovada că-și vede de treabă.

— E vorba de altcineva? Nu știa ce-o determinase să spună asta, așa că păli și se întoarse cu spatele la el să-și ascundă fața.

— Îți pasă, Stephanie? vorbise fără viață, liniștit, își spuse ea și, Doamne Sfinte, se îndoia că avea să scape vreodată de Dominic Rayburn.

— Nu, îi răspunse pe același ton, întorcând capul și privindu-l în ochi. Nu.

CAPITOLUL 2

— Ce mai faci Stephanie? O pereche de ochi strălucitori o cercetară pe Stephanie din cap până-n picioare, apoi se întoarse spre Dominic Rayburn, iar persoana spuse în continuare:

— Dragul meu Dominic, nu mi-ai spus o vorbă!

— Ce să-ți spun, Marie?

— Că încântătoarea ta soție are ținuta unui manechin și o frumusețe neobișnuită. O să fie o plăcere s-o îmbrac; o plăcere! Dominic se încruntă spre „expertul” lui în materie de modă, Marie Balwin, care era trecută de patruzeci de ani și arăta ea însăși ca un manechin.

— Mi-a scăpat, spuse el mai departe, adăugând: Deci pot să te las la treabă?

— Cu siguranță, răspunse ea prompt, accentul ei contrazicând orice îndoială în privința originii ei franceze, ținând cont și de prenumele de Marie.

— Bun. Mă întorc deseară. Trece totul în contul meu.

— Îmi place la nebunie expresia asta, spuse Marie cu o clipire, când ușa se închise în urma lui. Și nu știu de ce aș fi surprinsă în privința ta – de la Dominic nu mă aștept niciodată la mai puțin decât „excelent”. Numai că... ridică din sprâncene... să fiu sinceră, nici nu știam că era însurat.

— Noi... Stephanie ezită, încă surprinsă, apoi începu din nou. Eu sunt pictoriță și nu sunt foarte sociabilă, din care cauză și am nevoie de ajutorul tău, termină ea, confuză. Marie o studie țanțoșă.

— Deci, plecăm de la zero? spuse rar, cu ochii ei negri gânditori.

— În fine, da, dacă nu te superi, răspunse Stephanie neîndemânatică, gândindu-se la hainele ei din lână. Dar un singur lucru – nu-mi plac toaletele sofisticate și nici nu prea știu să le port. Făcu o grimasă. Marie continuă s-o studieze, spunând:

— Ești cinstită – apreciez asta la un client. Și ai dreptate: ceva simplu o să-ți vină de minune, deși cu figura ta ai putea purta orice foarte bine. Dar e vorba de felul fiecăruia, nu-i așa? Și tu ești diferită. Nu-ți face probleme – n-o să fac din tine un exemplu de persoană ultrasociabilă. Ce spui de machiaj? Nu te machiezi niciodată?

— Foarte rar. Marie se încruntă din nou.

— Cred că ai putea folosi puțin, fără să te compromiți pe tine însăși, știi. Uite – ce zici, cât timp mă ocup eu de o garderobă pentru tine, de ce să nu-ți trimit pe cineva care să-ți arate cum se poate face asta f-oo-aa-r-t-e discret?

Stephanie se gândi o clipă – ” De ce să nu ducă lucrurile până la capăt? „în afară de asta, nu putea să n-o placă pe Marie.

— Da. Și dacă părul meu trebuie – Nu, răspunse Marie hotărâtă. Ești... tu însăși. Dar am să găsesc o eșarfă frumoasă

să-l strângem la spate, ca să schimbăm ceva.

— Mă simt ușurată că ceva măcar rămâne la locul lui, spuse Stephanie cu părere de rău, determinând-o pe Marie să îngusteze ochii – dar se abținu să comenteze. Și după ce făcu câteva notițe, plecă cu un vesel au revoir.

Era nouă seara când Stephanie sună room-service-ul și comandă niște sandvișuri și cafea pe care ea și Marie le mâncară cu poftă.

— Deci, ești mulțumită? întrebă Marie. Stephanie se încruntă în glumă.

— Mă simt ca o femeie nouă din cap până-n picioare.

— Dar – ești tot tu? Stephanie se uită în jurul ei la mormanul de lenjerie scumpă de pe pat, la culorile frumoase, subtile ale hainelor ei noi care atârnavă pe scaune, pantofii, cele două geamantane noi din piele, cosmeticele, apoi întoarse capul spre Marie.

— Da, îi răspunse încet. Mulțumesc. A fost foarte înțelegător din partea ta.

Marie ridică din umeri, cu o mișcare „foarte” galică.

— Mă ocup de meseria mea, așa cum și tu te ocupi de picturile tale. Doar adu-ți aminte, poartă-le cu încredere fiindcă pot să te asigur, meriți. Sper că și Dominic o să fie mulțumit și

n-o să se gândească c-am cheltuit prea mulți din banii lui, adăugă ea, tristă.

— Sunt sigură că asta n-o să fie o problemă, spuse Stephanie rece.

Marie o privi ținută, cu ochii ei îngustați, apoi se întoarse în altă parte și Stephanie simți o căldură în obraji. Și, probabil fiindcă această femeie înțelesese unele lucruri despre ea pe care alții nu le înțelegeau, se trezi spunând, spre surpriza ei:

— Aceasta – după cum probabil ai bănuț – nu e o căsătorie prea obișnuită. Gesticula din mâini.

— Nu trebuie să te explici, interveni Marie repede. Stephanie tresări.

— Nu fiindcă așa simțeam că trebuie s-o fac. Nu e niciun secret de stat pe care n-am voie să-l desconfir – Nu asta voiam nici eu să spun – că nu mă interesa sau era neplăcut, o întrerupse din nou Marie, pe același ton grăbit. Căsătoriile din conveniență sunt foarte bine înțelese acolo de unde vin eu. Îl iubești? o întrebă ea direct.

Stephanie privi în altă parte.

— Nu, răspunse grăbită, pe un ton răgușit și apoi ca pentru sine: Cum aș putea?

Dar Marie auzi și spuse pe un ton sec;

— Uneori, asta nu face parte din situația respectivă. Te-ai gândit vreodată să renunți la banii lui? Stephanie îi zâmbi vag.

— Nu. Dar, oricum, n-ar ajuta la nimic.

— Ah, spuse Marie pe un ton înțelept, dar cine știe? De ce o sta așa cu tine, mă întreb? Dominic Rayburn ar putea avea pe oricine, îmi dau seama de asta.

Stephanie oftă.

— Dominic Rayburn putea, n-am nicio îndoială. Și n-are intenția... Se opri stângace, dar Marie îi zâmbi cu căldură.

— Chérie, ai încredere în tine, și asta nu doar datorită noilor tale haine. Ești femeia care ești. Dacă el nu poate sau nu vrea să accepte asta, atunci el greșește.

După plecarea Mariei, Stephanie își făcu de lucru strângând hainele, dar cu o expresie gânditoare pe față. În timp ce stătea cu o minunată cămașă de noapte din mătase albă în mâini, auzi ușa deschizându-se. Dominic își folosea propria cheie.

— Iată, începu el, venind spre ea, aceasta este o îmbunătățire adusă pijamalelor tale din bumbac atât de rezistente. Și asta. Ridică un sutien delicat aproape tot numai din dantelă de pe pat și-l mângâie între degete. Ți-ai dat drumul, Stephanie. Îi străluciră ochii. Ea strânse cămașă de noapte și o

puse într-un dulap, cu mâinile tremurătoare.

— Mai sunt destule încă, spuse ea răgușită, în afară de asta, tu plătești.

— Chiar așa. Răspunse el blând. Și, dacă te poți convinge să-ți păstrezi cumpătul, o să merite cheltuiala.

— Credeam că mă preferi în postura în care mă împotriveam ție, se aventură ea.

El păru amuzat și spuse alene:

— Lucrurile se schimbă mereu. Te-ai distrat vreun pic azi, confecționând lucrurile astea? Întrebarea o luă pe Stephanie prin surprindere.

— Eu... făcu o pauză... da, m-am distrat, spuse ea sinceră. Marie m-a înțeles foarte bine și a înțeles... Tăcu brusc.

— „Situția” ta? întrebă el imediat.

— Da, îi răspunse Stephanie deschis.

— Ți-a dat vreun sfat de la femeie la femeie, mă întreb?

— În fapt, da, mi-a dat. Stephanie ridică din umeri.

— I-ai explicat mariajul nostru straniu și ei?

— A surprins-o să afle că suntem, așadar, căsătoriți – ei, spuse Stephanie cu un efort, așa de obișnuită să lucreze cu oamenii, nu s-a putut stăpâni să nu fie puțin curioasă.

— Sunt convins că o mulțime de oameni sunt curioși, fu

el de acord. Mama mea, de exemplu, adăugă pe un ton sec. De fapt, e chiar uluită și rănită și, regret s-o spun, se tot întreabă cu voce tare ce, fel de femeie ești tu să nu trăiești cu mine și să nu te întâlnești cu ea. Dar altfel, și eu mă întreb – ce fel de femeie ești tu? Privirea lui era ironică.

— Așa că nu încetezi să mi-o tot spui, răspunse ea țeapănă. Marie, pe de altă parte, are o vedere mult mai practică. Ea pare să înțeleagă cum se pun pe picioare căsătoriile de conveniență. El zâmbi palid.

— Înțelege acum, nu-i așa? În fine, ce sfat practic ți-a mai dat?

Stephanie deschise gura, apoi o închise și stătu pe gânduri, păstrându-și ținuta, în cele din urmă, spuse:

— Cred că aici am să te las în aer, Dominic. Oare aranjamentul nostru include și ce se vorbește în spatele ușii închise? Și începe acum sau mâine de dimineață?

El se gândi un moment, urmând în continuare expresia ei insolentă, apoi spuse pe un ton meditativ:

— Mâine, cred. O s-o luăm în mod cert de la capăt când am să te însoțesc în hainele tale noi și o să-ți începi noul rol. Dacă nu vrei să-ți petreci noaptea – repetând?

— Nu, mulțumesc, răspunse ea țeapănă.

— Foarte bine – nu te înroși într-un obraz, păstrându-ți cumpătul cu celălalt, vrei? Noapte bune, soțioara mea, adăugă el sarcastic.

Desigur că somnul o ocoli până în orele târzii ale nopții, timp în care se luptă cu ea însăși gândindu-se la ce anume se angajase, încercând să găsească un plan care s-o ajute să meargă mai departe, un antidot pentru tensiunea teribilă care îi afecta mișcărilor – scăpase din mână și spărsese un pahar în bucătărie, pe pardoseală, fără măcar să fie surprinsă. În starea de stres devenea neîndemânatică și nu-și coordona mișcărilor.

Dar nimic nu-i venise în ajutor, ba mai rău, vechi amintiri o copleșeau. Amintiri din ultimul an de școală, în care i se făcuse onoarea de a fi numită șefa școlii. O onoare care, oricum, nu umpluse golul existent între ea și colegile de școală – chiar deloc, își aducea ea scrupuloasă mereu aminte, nici nu i se luase o piatră de pe inimă atunci și doisprezece ani de zile Melissa Rayburn o făcuse să se simtă o ființă din afară, un neavenit, Nefăcând nicio clipă parte din preferații ei. Atunci, în acel ultim an, apăruse în scenă și fratele ei, fiindcă era pe postul de „în loco parentis”, deoarece aceștia erau plecați din țară...

Oftă și se răsuci neliniștită în pat, dorindu-și cu disperare să uite și întrebându-se de ce, cinci ani mai târziu, își aducea atât

de perfect aminte. Nu fusese prima ei pasiune, nu era nici singuratoare din anul mai mare erau îndrăgostite – dar ea nu avusese niciodată un prieten; avea așa de puțin timp liber și tot ce-i rămânea era dăruit fascinației ei pentru artă și dorinței de a picta. O altă problemă fusese lipsa unei femei care s-o sfătuiască cu ce să se îmbrace sau s-o asigure că ea însăși, așa cum era, însemna mai mult decât voia să creadă. Dar asta nu o preocupase cine știe ce atunci – iarăși din cauza faptului că, practic, nu avea mai deloc timp liber și, în plus, fiindcă era hotărâtă să termine liceul foarte bine. Uneori i se părea chiar ironic faptul că ar fi trebuit să se simtă plină de viață, entuziastă, așa cum se citea din tablourile ei viața... Prima oară când pusese ochii pe Dominic Rayburn avusese, se pare, acest efect.

Se întâmplase la un concert la școală și își dăduse dintr-odată seama că era neatentă și nu reușea să se concentreze, să-și smulgă privirea de la tânărul al naibii de chipeș de douăzeci și patru de ani, „gardianul” surorii lui. Avea o privire așa șireată și amuzată, așa pe post de paznic ce era. Și nu știuse cum era mai bine să facă, să-i dea ocazia s-o observe și să-și retragă privirea de la ea, sau să-l lase să n-o bage în seamă deloc.

Și, ca un rău în plus, prima oară când pusese ochii pe ea

fusese datorită unei lipse de tact și stângăcii de care dăduse dovadă...

În după-amiaza aceea fusese singura care părăsise școala, cu o geantă în care avea racheta de tenis și câteva plase. Ceruse permisiunea să iasă la cumpărături în orele de prânz, astfel ca cele destinate picturii ei prețioase să nu fie tulburate de aspecte casnice. Chiar în clipa în care ieșea cu bicicleta pe poarta școlii, Dominic Rayburn opri mașina lui sport în față și, deși era destul spațiu, Stephanie se clătină, pierdu controlul ghidonului și se lovi de un stâlp de electricitate.

Desigur, se dădu jos și nu reuși să ascundă amuzamentul ce i se citea în ochi, văzând-o întinsă pe trotuar, cu picioarele ei lungi, înconjurată de cărți de școală, cu o privire îngrozită.

— Te-ai lovit? întrebă el imediat, totuși.

— Nu, negă Stephanie, deși nu avusese timp să-și dea seama. Nu, mă simt perfect! Și, ca să-i demonstreze încercă să se ridice imediat în picioare, dar nu reuși decât să cadă la loc, cu un oftat slab.

— Glezna? întrebă el preocupat. Ea își mușcă buzele.

— Mda, dar nu cred că e ceva serios. M-am împiedicat, atâta tot, adăugă cu un zâmbet palid, roșind.

— Faci mereu cumpărăturile când pleci sau vii la școală?

o întrebă el, punând lucrurile răvășite la loc în plasă. Stephanie roși puternic.

— Nu. Uite, n-ai de ce să-ți faci probleme; mă simt bine și probabil ca Melissa te așteaptă... Se opri și își încruntă sprâncenele. Doar că mi se pare c-o să joace volei după-amiază, e un meci și sunt sigură că e în echipă – dar poate c-am – Dar Dominic Rayburn oftă abia auzit și continuă să-i strângă tocurile în geantă.

— Nu, ai dreptate – mi-a amintit de dimineată dar am uitat între timp. Ar trebui s-o pun să-mi scrie tot în agendă, nu-i așa? Ridică încet capul și o cercetă cu privirea, zâmbindu-i într-un fel care-i tăie respirația, apoi continuă: Nu cred că ne-am cunoscut deși tu se pare că știi cine sunt eu, dar... Privirea lui zăbovi pe banderola de „căpitan”. Nu cred c-am auzit vorbindu-se despre tine.

Stephanie tresări fără să vrea și privi în altă direcție, ferindu-se de căutătura lui ciudată, cenușie. Mormăi ceva neinteligibil și, cu un efort stângaci, încercă să-și ridice bicicleta în picioare.

— Stai, lasă-mă pe mine, șopti el. Știi, adăugă, îngustându-și ochii la felul cum ea își feri fața roșie și continuă pe un ton delicat, nu cred c-o să fii în stare să mergi pe bicicletă

până acasă? Roata din față nu e în bună stare. Cât de departe locuiești?

Stephanie întoarse surprinsă capul spre bicicletă și scoase un oftat exasperat.

— Poate să te conduc eu până acasă, se offeri Dominic Rayburn.

— Oh, nu, răspunse ea agitată, e prea departe. Am s-o împing. Și o s-agăț plasa de ea. Îi zâmbi tristă. Mulțumesc pentru că te-ai offerit, totuși.

Cu toate astea, cinci minute mai târziu bicicleta ei era pusă în portbagaj, geanta pe bancheta din spate, iar ea stătea comod pe locul din față.

— Ești sigur că n-o să-ți zgârie vopseaua? îl întrebă ea neliniștită, când se așeză lângă ea la volan.

— Foarte sigur. Am pus un covoraș sub ea. Cum e glezna?

— Nu mă supără niciun pic, minți Stephanie.

— Eu aș fi pus totuși o compresă pe ea, începu el, cercetând picioarele de la genunchi în jos. Stephanie își mușcă buzele.

— Foarte frumos din partea dumatăle, se repezi cu glas răgușit.

— O nimica toată, îi răspunse și porni mașina.

— Sunt sigură că e un deranj în plus totuși. El îi aruncă o privire și își încruntă sprâncenele.

— Nu e așa un dezastru și, apropo, nu mi-ai spus încă cum te numești. Îi spuse.

— Deci, Stephanie. Roata de la bicicletă o să se repare, la fel o să se vindece și glezna ta. De aceea, cred că poți să-ți permiti să te relaxezi.

Stephanie își împleti mâinile în poală și îi zâmbi drept răspuns.

— Încă ceva, spuse el după o clipă de tăcere, mor de curiozitate să știu unde te grăbeai așa, în primul rând. Stephanie ezită, apoi îi spuse și urmări cum una din sprâncenele lui negre se ridică în timp ce o asculta.

— Deci, a trebuit să te maturizezi mai devreme decât era cazul, tânără Stephanie, spuse el dus pe gânduri.

— Cam așa ceva.

— Te jenează? Ea privi afară pe geamul mașinii și ridică din umeri.

— Nu. El păru neconvins și continuă:

— Tu și cu sora mea nu sunteți în aceeași clasă, îmi închipui?

— Nu. La prima o iei la stânga și apoi a treia casă pe dreapta. O casă neatrăgătoare și, mai rău, cu o grădină neîngrijită, se gândi ea cu oftat înăbușit – toate visele ei de a-l impresiona pe Dominic Rayburn erau acum reduse la zero.

Și, de undeva, ca din senin, reuși să găsească puțină demnitate ca să-și recupereze în tăcere lucrurile din mașină, fără alt deranj, sperând ca el să plece cât mai repede. Ceea ce și făcu, cu un semn de la revedere, o grimasă și un sfat în privința gleznei ei. În după-amiaza aceea, însă, nu picta și nici nu învăța pentru școală.

Trecuse o lună și se apropia sfârșitul anului școlar, când primi invitația. Melissa Rayburn nu pomenise niciodată de incident și Stephanie se gândise să lase deoparte visele despre fratele Melissei, dar pentru prima oară, Melissa invita toată clasa la petrecerea ei. O petrecere în casa familiei Rayburn din Ascot – la care puteai să-ți aduci prietenul, dacă aveai unul, te îmbrăcai obișnuit și îi spuneai mamei tale că Dominic avea să fie și el acolo, pentru orice eventualitate.

Dacă asta avea să aducă consolare vreunei mame a cărei fiică visa la Dominic Rayburn era discutabil, dar Stephanie intuit în mod corect că niciuna din colegele ei nu ar fi refuzat, deși ea înclina s-o facă.

Dar n-o făcu. În cele din urmă, cenușa viselor el fu cumva răscolită și se duse – doar ca să regrete totul de la bun început. Ea era singura neînsoțită, pentru început și toaleta ei, la care se gândise mult înainte să se decidă și să plece de acasă, era prea simplă. Intrase de asemenea și în economiile ei ca să-și cumpere niște farduri, dar hotărâse că nu putea să le aplice cum trebuie, așa că renunțase și își strânsese părul simplu la spate, ca să vadă la fata locului că majoritatea colegelor ei se transformaseră în versiuni ale personajelor feminine din „Dallas” sau „Dynasty” și purtau jeans-i de toate felurile, bluze de mătase și cizme cu tocuri înalte.

Când deveni conștientă de toate astea, era prea târziu să mai dea înapoi și habar n-avea că, pentru un ochi cu discernământ, bluza ei delicată și fusta din bumbac asortată dădeau strălucire părului de culoarea cuprului și ochilor verzi, accentuându-i tenul palid. Era prea stângace în purtări ca să-și dea seama că arăta tânără vioaie, superbă cu picioarele acelea lungi, cu un aer extrem de ispititor al unei virgine în pragul feminității. Nu conștientiza nici faptul că cele mai multe din fetele de o vârstă cu ea erau, pentru același ochi atent, ca niște fetițe îmbufnate care se jucau de-a oamenii mari.

Dar adoptă o expresie curajoasă și într-adevăr se găsiră

câteva fete care o simpatizau și câțiva băieți singuri, așa că nu trebui să stea lipită de vreun perete. Apoi Dominic, care își luă desigur sarcina în serios, o invită la dans – la primul lui dans. Stephanie nu scăpă nici murmurul care cuprinsese toată petrecerea și nu putu să nu se gândească că toată lumea se întreba

— De ce ea? Probabil că nu trecuse neobservat nici de Dominic, își spuse ea, după sclipirea de, amuzament din ochii lui.

— Văd că ți s-a vindecat glezna, cum ți-am prezis eu, spuse el, luând-o în brațe.

— Da... își drese ea vocea nervoasă... da, s-a vindecat.

— Te simți bine?

— Oh, da.

— Atunci, de ce ești tot la fel de preocupată ca ultima dată când te-am întâlnit stând pe trotuar? întrebă el încet. Ea roși.

— Da? Iartă-mă – parcă aș avea două picioare pentru dreptul în momentul de față; probabil de-asta. Dominic aruncă o privire fugară peste umăr.

— Din cauza muzicii ăsteia drăcești pe care au pus-o. Să ne retragem ca să bem ceva? Și nimic nu ar fi fost mai rău decât

să se tot poțicnească în colo și-n coace în văzul tuturor, fu de acord cu sine însăși, dar, afară pe verandă numai cu el în întunecimea nopții era la fel de tăcută ca și cum ar fi fost paralizată, ca să spunem așa. Așa că el se întoarse cu spatele la balustrada de lemn și începu, văzând că tăcerea se prelungea:

— Îmi dau seama de ce te-au făcut șefa școlii, Stephanie... Îl privi chiorâș.

— Da?

— Mmm. Poate nu ești prea mare de vârstă, dar aș spune că ești probabil cea mai înțeleaptă dintre toate. Cuvintele lui aprinseră o luminiță în ochi doar o secundă, apoi făcu o grimasă.

— Ce e? întrebă el.

— Nu e întotdeauna un privilegiu să fii înțeleaptă și capabilă, dacă cu sunt așa. Uneori te face să te simți indiferent și monoton.

— Deci, te neliniștește.

— Da, uneori, spuse ea sinceră de data asta. Renunță să o mai întrebe altceva, în schimb dori să afle ce intenții avea după terminarea liceului și, spre surprinderea ei, începu să-i povestească despre visele ei în legătură cu o școală de artă și cum solicitase o slujbă de proiectant la Consiliul Local pentru Urbanism. Asta avea s-o ajute să-și plătească taxele, s-o

întrețină și era ceva spre care putea să-și întoarcă privirea în cazul în care nu avea norocul să fie un al doilea Picasso.

— Îmi pari extrem de bine organizată, șopti el. Mi-ar plăcea să pot spune același lucru despre Melissa. Stephanie păstră tăcerea un timp, apoi spuse timid:

— Cu ce te ocupi?

— Tocmai am absolvit economia și științele exacte și sunt gata să mă avânt în arena afacerilor „sângeroase” cu care se ocupă familia mea. Stephanie îl privi chiorâș și el râse încet.

— Credeam că noi, Rayburn-ii, suntem renumiți pentru proprietățile noastre.

Probabil că asta, se gândise ea mai târziu, era aluzia la prăpastia dintre ei. Nu atât din felul în care o spusese el, dar ce implica – noi Rayburn-ii. Aveau atâtea semnificații cele două cuvinte: încredere, bani, putere, un trecut impecabil. Din păcate, nici cinci minute mai târziu, Melissa reuși s-o convingă de asta, într-un mod de neuitat. Apăruse pe verandă, spunând pe un ton arogant, poruncitor:

— Dominic! De ce te ascunzi aici?

— Nu mă ascund, răspunse Dominic pe un ton ușor prefăcut. Abia dac-am putut scăpa de muzica ta afurisită.

— Am? Melissa se întoarse și o zări pe Stephanie, ridică

din sprâncene nevenindu-i să creadă, ceea ce o determină pe aceasta să șoptească ceva incoerent, ca apoi să se strecoare să-și găsească un refugiu în baie. Dar, deschise din greșeală o ușă care dădea tot spre verandă, așa că fără să fie văzută, auzi toată discuția lor. Melissa continuă, fără să se preocupe de tonul ridicat al vocii ei:

— Nu te înțeleg, Dom! Ai insistat s-o invit la petrecere, ceea ce a însemnat bineînțeles că invit toată clasa, apoi te-ai ascuns cu ea aici, ceea ce n-a făcut desigur decât să-i dea speranțe bieteii fete – nu vezi că se simte ca o rudă săracă sau ca o fraieră?

— Melissa, poți să fii foarte nesuferită uneori, răspunse fratele ei calm, dar pe un ton destul de grav. Cel puțin, săraca fată...

Dar Stephanie nu mai zăbovi să audă și restul. Se strecură afară din casă, plecă de la petrecere și se folosi de bancnota de douăzeci de dolari pe care tatăl ei i-o dădea în situații limită, deși, urma s-o ia chiar el acasă la miezul nopții, ca să ia un taxi – după îndelungi căutări pe străzile largi, cu copaci de o parte și de alta, din Ascot. Apoi, urmașe mirarea tatălui la sosirea ei neașteptată acasă, plus un telefon de la Dominic Rayburn.

— Vrea să știe dacă ai ajuns acasă, spuse tatăl ei pe un

ton confuz. Aparent, s-au trezit deodată fără tine – nici măcar nu ți-ai luat la revedere?

— Nu. Spune-i doar că-mi pare rău și mulțumesc.

— Vrea să vorbească cu tine. Poftim, spuse tatăl ei, sever. Și apoi vreau să știu exact ce s-a întâmplat! Stephanie oftă și luă receptorul.

— Alo...

— Stephanie? Ești bine?

— Da, mulțumesc. Îmi pare rău c-am plecat așa, dar – Ai auzit, răspunse Dominic categoric.

— Mda... își mușcă buzele... da. Dar nu contează – sunt poate prea sensibilă, vreau să spun...

— Cum ai ajuns acasă? îi spuse. Înjură în gând și continuă, nervos:

— Trebuie c-ai străbătut câteva mile până să găsești unul.

Și ea se simți cu răsuflarea tăiată fiindcă avu deodată în minte imaginea lui, curbura sprâncenelor și pomeții obrazilor, aroganta întregii fete, pe care nu o văzuse înainte dar o bănuia.

— Uite, continuă el pe același ton sever, îmi cer scuze pentru Melissa și – Te rog, îl întrerupse Stephanie răgușită, nu putem să lăsăm lucrurile în pace? Cu vorbe puține vindecăm rana mai repede, adăugă ea gândindu-se că mai avea încă vreo

câteva săptămâni de școală în care să facă față. Probabil că putea să-i citească gândurile fiindcă spuse brusc:

— Foarte bine, dar îmi pare rău. Pot vorbi din nou cu tatăl tău? Aș dori să-i cer scuze și lui, și asta fusese tot. Tatăl ei fusese extrem de surprins să afle cu ce fel de probleme se confruntau copiii lui, determinând-o să-l privească cumva resemnată, cel puțin până când îi crescui din nou încrederea în sine.

La școală nu urmaseră niciun fel de repercusiuni – părinții Melisei se întorseseră acasă, așa că cel puțin fusese scutită să-l mai vadă pe Dominic și Melissa, în afară de o privire curioasă, nu-i ceruse scuze și nici nu făcuse vreo aluzie la petrecere. Dar se îndoia că avea să uite vreodată, curios – nu atât cuvintele Melisei, cât pe ale lui „biata fată” și urma de cavalierism negândit care îl determinase să îi pară rău pentru ea.

Trecu un an până se întâlniră din nou. Un an în care muncise conștiincios la Consiliu și studiasse arta în timpul nopții, apoi i se oferise o ocazie unică în viață. O prietenă mai în vârstă de-a tatălui ei, iubitoare de artă, le făcuse cunoscut că urma să plece într-o călătorie în Europa pentru a vizita toate muzeele și galeriile ei preferate, dar avea nevoie de o însoțitoare, pentru care plătea toate cheltuielile legate de călătorie. Când i se

propuse lui Stephanie, nici nu trebuise să se gândească de două ori și nu-i venise să-și creadă urechilor ce noroc dăduse peste ea. Cu două seri înainte de plecare, dădu peste Dominic la un restaurant unde fusese invitată de câțiva prieteni de: ai ei de la Consiliu la o masă de adio. Probabil fusese soarta și unde pui că purta și aceeași bluză și fustă – interesul ei pentru îmbrăcăminte nu fusese niciodată prea intens – și tot soarta făcea să fie oarecum tulburată, nervoasă și băuse și trei pahare de vin.

Muzica începuse din nou după o scurtă pauză și cineva o invitase la dans, dar peste câteva minute, partenerul ei fusese bătut prietenește pe umăr și cu o grimasă în semn de părere de rău o lăsase în brațele lui Dominic Rayburn.

Șocul și felul în care privi în ochii aceia cenușii, apropierea neașteptată de un bărbat care trezea în ea sentimente ca nimeni altul, o făcură să găfâie, să se poțicnească, să zâmbească crispată, în timp ce el o cuprindea strâns cu brațele.

— Uite, Stephanie, începu el pe un ton târăgănat, nu e prima oară. Ar trebui să fii mai atentă la gleznele tale. Desigur că roșise și nu fusese în stare să spună nimic, și nici atât să continue dansul care nu-i pusese nicio problemă înainte de apariția lui și Dominic spuse:

— Poate c-ar fi bine să stăm jos. Pot să-ți ofer o băutură

la bar?

— Da, mulțumesc, răspunse ea cu o voce răgușită de emoție. Scuză-mă, dar erai ultima persoană pe care mă așteptam s-o văd.

— Sper că nu vrei să spui ultima persoană pe care doreai s-o vezi, continuă el, ridicând dintr-o sprânceană, deși n-aș putea să te învinovățesc. O conduse spre bar, unde era mai retras.

— Nu! Vreau să spun... Am uitat tot ce s-a petrecut în seara aceea, spuse ea stângace, și se întrebă cât era de adevărat. Cu siguranță făcuse un efort să nu se mai gândească și își închipuia că și reușise. Totuși, confruntarea cu el îi trezea unele sentimente dureroase încă. Cât privea restul, nu se schimbaseră nimic, constată ea, privindu-l în timp ce comanda băuturile. Și eu aș fi tot școlărița cuminte, supusă – asta e ridicol, se gândi ea, întristată. Cu alți oameni nu sunt nici mută. Și nici nu-mi transpiră palmele. Te implor, Doamne, dă-mi. Orice...

Probabil erau efectul vinului, spiritele sau mâna Domnului, totuși, fiindcă acceptă băutura și reuși să spună cu un surâs:

— Asta e o coincidență. Ce mai faci?

— Foarte bine, într-adevăr, îi răspunse el. Chiar mai bine

dat fiind faptul că te văd distrându-te. Ești cu artiștii sau cu proiectații orașului?

— Cu proiectanții.

— Urmezi cursurile de artă?

— Da, tocmai le-am terminat.

— Deci, totul a decurs conform planului – nu sunt surprins.

— Fiindcă ai știut dintotdeauna cât eram de capabilă și de înțeleaptă, șopti ea, apoi se strâmbă. Până când am fugit ca un copil. Dar în timp ce privirea lui se îngustă, ea merse mai departe: Cum merg afacerile familiei? „Sângeroase” precum te-ai așteptat? El ridică din umeri și inima ei începu să bată mai tare fiindcă era așa de frumos și se purta așa de...

Și, incredibil, discutaseră în continuare în voie, mai mult despre el dar și despre tot felul de lucruri și apoi privise cu surprindere spre masa ei – nu că i-ar fi simțit cineva lipsa – dar realizând că stătea acolo de o oră. Dar mai surprinsă era de felul în care purtase discuția, cum nu-l lăsase numai pe el să pună întrebările și tot el să și răspundă. Un singur lucru nu fusese pomenit, totuși și acesta era călătoria ei iminentă.

Apoi, el făcuse un gest și spusese în treacăt că petrecerea ei părea să fie pe sfârșite, oferindu-se și s-o conducă acasă, în

cazul în care nu avea alte planuri.

— Oh, nu, îl privi drept în față o clipă. Dar trebuie să fii cu cineva și de altfel, nu-i nevoie.

— Eram cu un cuplu și tocmai ne pregăteam de plecare când te-am văzut. Ei au plecat. În afară de asta, simt că-ți datorez un drum până acasă.

— Nu, nu-mi — Și de data asta n-o să mai trebuiască să-ți faci probleme pentru bicicletă sau altceva, spuse el pe un ton grav.

— Bun, mulțumesc, spuse ea oarecum nesigură și., dintr-un oarecare motiv, stomacul i se strânse.

— Te aștept în hol. Se întoarse la masă să-și ia la revedere, apoi păși spre hol oarecum ezitând. Și, în aceeași măsură, era nervoasă și tăcută în mașină, până când el luă o mână de pe volan și o puse peste ale ei, încleștate în poală, spunându-i cu blândețe:

— Ce s-a întâmplat? Ce se întâmplase? se întreba și ea. Ironia că-l întâlnise din nou în ajunul plecării ei, ca să-i amintească faptul că asta nu ducea la nimic? Și nici nu avea ce să fie altceva, în orice caz, se gândi Stephanie. Tot ce simțise vreodată pentru ea fusese milă”. De ce trebuie să-l văd ca speranța mea să crească din nou?

— Stephanie?

— Nu-i nimic, răspunse, dar spre spaima ei simți deodată lacrimi în ochi, iar el trebuie că băgase de seamă strălucirea lor fiindcă smuci volanul într-o parte și opri pe partea dreaptă.

— Spune-mi, vorbi pe un ton hotărât, strecurându-și brațul în spatele scaunului ei.

Stephanie oftă, un sunet vag, dezolant și își întoarse fața spre el, neajutorată.

Dominic o privi îndelung, cercetându-i fața delicată, părul roșcat dat pe spate în seara aceea, mâinile zvelte și încheieturile subțiri ceasul din argint pe care-l purta de ani de zile și care era singura ei podoabă, dacă putea fi numit în felul ăsta. Până nu observase sprâncenele lui încruntate, nu-și dăduse seama, spre disperarea ei, că se dăduse de gol.

Conștientizarea lucrului acelaia o reduce la viața reală și, cu o mișcare bruscă, băjbâi după mânerul portierei, dar el spuse, abia auzit:

— Oh, nu, scumpă Stephanie, și o luă în brațe. Dacă asta era, pot să-ți spun că același lucru se petrece și cu mine. Întotdeauna ai avut un farmec... ciudat.

Și o mângâiasă încet, mai întâi pe obraz, apoi pe gât, strecurându-și ușor mâna între sâni ei abia dezvoltăți. Nu

reuşise să scoată niciun cuvânt, se lăsase în voia simţurilor aprinse. Dominic o sărutase apăsător pe buzele calde şi o strânsese mai tare în braţele lui puternice. Apoi, îi descheiase nasturii bluzei şi o sărutase pe piept, pe gâtul delicat, până simţi în tot corpul o căldură plăcută. Uitase de toate şi nu se mai gândea la nimic. Până când el îşi strecură mâna între picioarele ei şi îşi pierdu aproape cu totul cunoaştinţa. Se lăsă în voia plăcerii şi îl iubea ca în visele ei de adolescenţă.

Cinci ani mai târziu, în dormitorul întunecat de la Sheraton, Stephanie închise ochii şi se întreabă, cum făcuse de atâtea ori în Anii din urmă, care fusese cauza colapsului ei în noaptea aceea. Putea, cu mâna pe inimă, să dea vina pe vinul băut sau pe amestecul spiritelor? Sau, poate, era de vină atracţia pe care o avusese mereu pentru el şi asta dusesse la o soluţie destul de simplă de altfel, cum că acesta era destinul ei? Şi o acceptase imediat, deşi cu surprindere şi cu oarecare ezitare, la început.

Sau, poate, era conştiinţa ei lăuntrică ţinând de faptul că el găsea la ea un anume farmec şi, cu toate astea, nu era cea potrivită pentru el – deci, un amestec de convingeri puternice care o determinaseră să-şi, piardă virginitatea cu el, prin asta

reușind să treacă granițele unei pasiuni surprinzătoare, reușind să se maturizeze, să devină femeia care își dorea să fie, ca să poată merge mai departe pe drumul pe care și-l alesese, chiar și fără el...

Oricum, soarta conspirase pentru ea – tatăl ei era plecat și nu era așteptat acasă până a doua zi, iar fratele ei își petrecea noaptea cu o prietenă. Nu existaseră nici unele rugăminți sau proteste, ori implorări, doar că de la bun început buzele și trupul ei răspunseseră mișcărilor lui, privirea din ochii ei îl decepționase poate puțin – totul se transformase într-o acceptare matură ca, în acea noapte, să fie a lui, pregătită pentru dragostea lui.

Își amintea totul perfect: felul în care o privise, îi privise trupul, apoi sânii, care nu erau foarte mici, cum statura ei l-ar fi îndreptățit să creadă, apoi îi mângâiasse părul dat pe spate, înțelesese din privirea lui cenușie că o dorea cu siguranță, și nu se putea deloc controla.

O lăsase acasă spre dimineață și fuseseră amândoi retrași fiecare în sinea lui, apoi vorbise foarte puțin cu tatăl ei care o sunase, cum se trezea el de dimineață, ca s-o asigure că avea să fie acasă în seara aceea – ultima în țară, din lunile care urmau. Ceea ce nu o făcu decât să se simtă mai vinovată, dar

determinând-o să se întrebe de ce nu-i pomenise oare de asta lui Dominic. Dar îşi spusese ră aşa de puţine lucruri şi ce se petrecuse în noaptea aceea născuse o atmosferă foarte confuză.

Atunci, intervenise soarta. Se pusese pe picioare să meargă în oraş să-şi ia cecurile de călătorie şi, ieşind de la bancă, îl văzuse pe Dominic ieşind pe la intrarea din faţă împreună cu o fată frumoasă, o brunetă într-o rochie roşie; o tânără încrezută, stăpână pe ea şi plină de viaţă. Merse ră până la bordură, evident căutând un taxi, şi după câteva minute de aşteptare, timp în care Stephanie îi urmărise cum vorbeau şi râdeau, apăru unul şi Dominic îşi puse braţul după umerii ei, iar bruneta se înălţă spre el să-l sărute.

Se îndepărtase în grabă şi o pornise spre casă să-şi facă bagajele.

Dar el revenise, după-amiază, când era încă singură acasă şi în durerea ei şi conştientizarea celor întâmplare noaptea trecută, adoptase o arogantă rece şi avuseseră o conversaţie pe care nu avea s-o uite niciodată...

Trecură două minute întregi înainte să se convingă să meargă să deschidă uşa, ştiind că era el, apoi stătuseră un veac privindu-se fără cuvinte, până o urmă de roşeaţă îi apăru în obraji – şi ceva o străbătu în tot corpul. Se întoarse brusc cu

spatele, dar el o prinde imediat de încheietura mâinii. Spuse, încruntat:

— Remușcări? Simți cum culoarea pălește în obraji, dar își țin capul foarte drept și răspunse:

— Nu – doar la revedere.

— La revedere, șopti el abia-auzit.

— Da, mă tem. Am uitat să-ți spun, dar mâine plec din țară.

— Ai uitat? Vocea lui sună incredibil, puțin sarcastică. Ce interesant – mai era ceva ce ai uitat să-mi spui, nu-i așa? rămase tăcută.

— Stephanie? Nu răspunse nici acum nimic.

— Te-aș fi întrebat, sau aș fi ghicit dacă încercai să-mi spui – te-ai schimbat. Ochii lui o făceau prizonieră. Își mușcă buzele, apoi spuse cu grijă:

— Dacă aș fi vrut să știi, ți-aș fi spus.

— De ce n-ai vrut să știu că erai virgină? se aventură el. Apoi, cu o privire cenușie pătrunzătoare, adăugă: Ce dracu' se întâmplă, Stephanie?

Respiră adânc și privirea ei se aspri dintr-odată.

— Doi oameni au experimentat atracția fizică și – au consumat-o. Asta nu înseamnă că te-ai îndrăgostit de mine mai

mult decât eu de tine. Rosti cuvintele cu un tremur în voce. Cu siguranță ar fi prostesc din partea mea să mă aștept la mai mult și să pierd călătoria asta, ce este șansa unei vieți întregi, sau tu să pierzi ce ai obținut deja. Poate... și buzele ei schițară o urmă de surâs... că n-a fost mai mult de o experiență în... a vizita cartierele sărace... pentru tine... și făcu o pauză pentru că vocea îi tremura mai tare... și. Dar el o întrerupse batjocoritor:

— Cartierele sărace? Ai pus asta la cale înainte ca noi să...? Nu pierzi nicio clipă, Stephanie, continuă el pe un ton târăgănat. Stephanie se strădui să vorbească.

— Ce aveai de gând, atunci? O privi țință.

— De fapt voiam să ajung să te cunosc mai bine. Tresări fără să vrea și spuse mai mult în șoaptă:

— Îți mulțumesc, dar sunt sigură că nu are rost. Uite... privi iute în altă parte, apoi din nou spre el... s-a întâmplat și, dacă îți aduce vreo consolare, eu nu amestec de obicei băuturile. Nu putem s-o lăsăm așa cum e?

— Hai numai să vedem dacă am priceput bine, murmură Dominic. Băuseși, te simțeai excitată și s-a întâmplat ca eu să fiu în apropiere – asta era tot?

Cuvintele lui o atinseră în adâncul sunetului și. Rămase tăcută o clipă, luptându-se cu un amestec de vinovăție, rușine și

furie. O furie îndreptată greșit, știa, dar nu se putea stăpâni, conștientă de imaginea pe care o evoca el. Totuși, rămânea o alternativă, și anume să-i spună adevărul, dar nu vedea nicio soluție în direcția asta.

— Da, răspunse rece.

— Știi, te-am subestimat, îi spuse blând. Am crezut că ești înțeleaptă și matură; nu mi-am dat seama că aveai sânge rece – oh, vorbind la figurat. Fizic, nu te-aș caracteriza așa. Și trebuie să recunosc că sunt încurcat și se pare că nu prea mai am ce să spun, doar să-ți urez numai bine în cariera pe care se pare că ți-ai ales-o într-o singură noapte, dacă nu... Se opri și o privi cum își împreună mâinile strâns. A fost asta o răzbunare freudiană pentru ce s-a întâmplat la petrecerea Melissei?

— Ar fi ridicol.

— Draga mea Stephanie, ne comportăm uneori ridicol când e mândria noastră în joc.

— Poate, îl întrerupse ea repede, ar trebui să te gândești mai întâi la mândria ta în clipa asta, înainte să treci la a mea.

Neașteptata licărire de furie din ochii lui o făcu să înghită în sec dar rămase pe poziții și, fiindcă era pregătită de luptă și nu vedea niciun mod de a mai recupera ceva, doar mândria de netăgăduit o determină să mai adauge:

— Pe cuvânt, nu e mare lucru. Credeam că bărbații înțeleg mai bine decât femeile hotărârile luate într-o noapte. Și își ridică sprâncenele în zeflema spre el.

Urmă o tăcere de moarte timp de un minut, genul de tăcere amenințătoare care își avea ecoul nu numai în trăsăturile feței lui, dar în fiecare mușchi al trupului său zvelt. Și ceva mai mult, era un dispreț nerostit care îi contractase toți mușchii și o făcuse să amortească, transformându-i trăsăturile feței într-o mască disperată, lipsită de orice expresie.

— Foarte bine, spuse el printre dinți în cele din urmă, să fie. Dacă, doar printr-o neșansă, sunt sigur, rămâi însărcinată, ce o să faci?

Stephanie se dezgheță, zvâcnind.

— Nu-nu prea se poate, nu-i aja? se bâlbâi ea.

— N-ai făcut biologie la școală? o întrebă el ironic, cu o nerăbdare sălbatică.

Își dădu seama că inima începuse să-i bată puternic și încercă să numere în gând.

— Mda... își linse buzele... în fine, mă îndoiesc.

— Bun, răspunse el brusc. Dar îndoiala n-a fost niciodată o pază bună, așa am învățat. Ceea ce înseamnă că mai avem câteva zile neliniștite înaintea noastră, Stephanie, și, apoi mai ai

și activitățile tale ivite... pe moment. Ar trebuie să fii pregătită, să știi. Ce o să faci? întrebă el cu asprime.

— Dacă vrei să spui dacă o să te anunț...

— Nu crezi că am dreptul să știu dacă am o copie în lumea asta?

O privi lung și neîndurător.

— Dacă așa te hotărăști să faci, ceea ce nu mă îndoiesc.

— O... Limba i se împletici în gură. O... o să te anunț, mai spuse, ebuia auzit în cele din urmă.

— Ce frumos din partea ta. În fine... privirea lui batjocoritoare o cercetă din cap până-n picioare... cam asta e tot. Au revoir, Stephanie.

În câteva zile știu că nu era însărcinată și conștiința acestui fapt o făcu să ofteze fără să vrea – un oftat ciudat, cutremurător – apoi se purtă distrată și stângace tot restul zilei până când însoțitoarea ei mai în vârstă și foarte cumsecade ajunse la concluzia că îi era dor de casă.

Fusese de acord, dar hotărâse să se pună pe picioare și reușise, la suprafață. Dar un singur lucru înțelesese din suferința tăcută pe care o ascunsese sub o mască fericită de-a lungul călătoriei lor agale prin Europa. Percepțiile ei erau acum mai puternice, mai adânci, și dacă nu altceva, reușise să-și lărgască

sfera conștiinței și își ascuțise simțurile, iar frumusețile pe care le vedeau îi îmbogățeau în așa măsură sufletul și mintea, încât simțea o dorință arzătoare să picteze. Se maturizase, deși prețul fusese mai mare decât își închipuise ea vreodată că avea să fie și avusese momente când își dorise amarnic să poată da ceasul înapoi. Erau momente în care își spunea că totul făcea parte din viața ei, din procesul creșterii și, din cauză că așa crescuse, trebuia să trăiască cu momentele astea și să învețe din ele. Învățase mai multe când, ajunsă acasă, îl găsisse pe tatăl ei pe punctul de a se însura cu Nan și în următorii câțiva ani, amândoi împreună, ridicaseră un adevărat cămin pentru ea și Mike, în cele din urmă. Învățase despre dragoste, afecțiune și tandrețe între doi oameni și chiar, se simțea vindecată într-o anume măsură. Dar, probabil cel mai important lucru, latura neașteptată a naturii ei, a firii ei care, deși o îndreptase spre Dominic Rayburn dintr-o greșeală, era de asemenea și sufletul de artistă, în care se oglindea talentul ei.

Se întoarse în oraș la slujbă, iar în timpul liber picta și dacă uneori se mai gândea la noaptea aceea, când nu se putea stăpâni, totul era temperat de ceea ce dobândise cu mintea pe parcurs.

Apoi, tatăl ei murise și la scurt timp după aceea, fratele ei

făcuse încercarea aceea nenorocită de a-și corecta statutul financiar față de oamenii cu care, mai mult sau mai puțin, copilărise – cel puțin tatăl ei nu trăise să vadă asta, se gândea ea câteodată și își punea întrebarea: „Oare din cauză că suntem gemeni avem fiecare câte o povară pe umeri, fiecare la fel, dar nu tocmai identică? Mike, slăbiciunea, iar eu, o mândrie nemăsurată?

Nimic nu i-ar fi ușurat întâlnirea cu Dominic Rayburn, dar gândul acesta chiar a îngreunat-o. În plus, realizase încetul cu încetul că el părea să fie singurul care trezea în ea pasiunea sufletească, devenind o prioritate înaintea artei. Și asta se întâmpla în ciuda oricăror altor lucruri.

Adormi repede în noaptea dinaintea plecării lor spre Insulele Hayman, fără niciun plan în minte, fără nimic concret pus la cale – nimic în afară de conștiința că avea probabil să arate ca o epavă a doua zi de dimineață, în ciuda hainelor ei noi.

CAPITOLUL 3

— O să zburăm spre Insulele Hayman și apoi ne imbarcăm pe Sun Goddess, care ne duce direct acolo – pari obosită, spuse Dominic brusc, îmi închipui c-ai stat toată noaptea trează, luptându-te cu conștiința.

Stephanie își netezi jacheta costumului pe care-l purta asortat cu o bluză galben-aurie și ridică din umeri.

— În fine, altfel arăți foarte bine, spuse el impacientat, lăsând în poala ei o cutie îmbrăcată în catifea. Asta o să-ți completeze ținuta.

Se aflau în holul aeroportului, alături de alți pasageri și simți o nevoie usturătoare să-i arunce înapoi darul, după cum trebuie că exprimase și privirea ei, fiindcă Dominic continuă cu un zâmbet ironic:

— Poți să mi le dai înapoi când ne despărțim, dacă asta te ajută.

— Nu prea, dar așa am să fac, întoarse ea și deschise cutia. Mâinile îi înțepeniră și făcu ochii mari la imaginea din fața ei. Doar trei piese dar fiecare neprețuita în felul ei, fiecare o avere. Un ceas Chopard cu brățară cu cinci diamante minunate, care îi dansau în fața ochilor, un colier din aur, foarte delicat și un inel cu smarald și diamant, ca de logodnă. În cele din urmă ridică privirea și spuse încordată:

— Te apreciez pentru gustul tău, dar sper că sunt asigurate. Probabil că poți întreține o familie cu șase membri din ele timp de un an de zile.

— Sunt. Și pe tine te-ar putea întreține un timp, sau nu

ți-a trecut asta prin minte?

— Din păcate, am această aversiune pentru noțiunea de întreținut Credeam că ne-am înțeles în privința asta. Se priviră unul pe altul până când el spuse blând:

— Stephanie, noi am făcut o înțelegere. De ce transformi asta... și luă inelul din cutie... care presupune c-or să te ajute să-ți desăvârșești ținuta, într-un motiv de ceartă?

— Fiindcă nimic, și cu atât mai puțin astea, răspunse ea, n-o să mă ajute să intru în rol. De fapt, mă fac să simt chiar contrariul și felul în care mi le-ai pus în poală nu mă consolează cu nimic.

— Adică? întrebă el.

— Să mă simt cumpărată, manipulată, folosită – aș putea să continui dar n-am s-o fac, explică ea țeapănă și apoi adăugă, pe un ton frustrat, exasperat: Nu înțelegi?

Colțurile gurii lui se întăriră.

— Oare cu altă ocazie sau în alt moment ar fi fost mai binevenite? Ce-ai zice înainte de una din sarcinile tale de bază – bun, s-ar putea să ai dreptate. Trebuia să mă gândesc mai bine, de pildă după ce ți-aș fi dat hainele jos. Colierul ar arăta superb la gâtul tău și deasupra sânilor goi, așa de frumoși. Stephanie arăta disperată, cu obrajii în flăcări.

— Și sunt frumoși, continuă el șoptit și surprinzător – Încetează, șopti ea.

— Și extrem de sensibili, vorbi Dominic pe un ton normal, destins. Nu fi așa jenată. Discutăm despre bursă pentru toți cei din jur. Ai să le porți?

— Și îți pasă ție, spuse ea amar. Da, am să le port. Dar numai să mă asigur de succesul înțelegerii noastre. Îl privi sfidătoare în ochi.

Dar fu o greșeală, descoperi ea, fiindcă el spuse, ridicând din sprâncene:

— Cum ai defini relația noastră, Stephanie? Folosești cuvinte precum manipulată, întreținută etc, dar eu nu te-am pocnit ca apoi să te târăsc în patul meu, așa că mai sunt ele adevărate?

— Mi-ai spus foarte clar că te aștepti să mă culc cu tine când ai s-o dorești, sau altfel Mike o să meargă la pușcărie. E foarte simplu, răspunse rece.

— Poate, pentru tine; pentru mine e foarte încurcat totul, comentă el. Fiindcă faci dragoste cu mine cu așa o pasiune, vezi tu, cu o pasiune născută din furie, dar cu toate astea... Vii când am nevoie de tine și te chem, mă lași să pricep c-o faci din constrângere dar – odată ce, să spun așa, ne trezim în dormitor,

doar te ating că și începi să te topești sub îmbrățișările mele. Stephanie lăsa privirea în jos și inima începu să-i bată cu putere. Spuse cu greu:

— Asta e o discuție imposibilă – E într-adevăr un loc nepotrivit pentru ea, sunt de acord... ochii lui străluciră... dar mă interesează și se pare că te-am prins, ca să zic așa, într-o oarecare dispoziție și să nu pierdem ocazia. Explică-mi, Stephanie. Ea trase aer. În piept și se întoarse voit cu spatele.

— Să nu-ți închipui că nu mi-am. Pus și eu întrebarea... asta, spuse încet. Fiindcă nu-i nicio bucurie pentru mine să mă faci să te doresc când disprețuiesc atât mijloacele și metodele tale, așa că am tot întors asta pe toate fețele și iată concluzia la care am ajuns – sper că ție să-ți aducă mai multă alinare decât mi-a adus mie, continuă ironică, apoi făcu o pauză. Cred că am o fire destul de ciudată. O parte din mine... Ridică din umeri, întrebându-se cum să continue.

— O parte foarte senzuală, Stephanie? se oferă el. Făcu o grimasă.

— Da. Probabil are legătură cu sufletul meu de artistă, cred. Până acum, numai tu ai dat peste ea și ai reușit s-o scoți la suprafață. Își mișcă mâinile fără încetare. Eu o consider slabă și cu siguranță, în ultimul an, ceva care te-a determinat să nu-mi

dai pace. Dar, desigur, nu sunt nevinovată nici eu. Asta este.

Ochii lui cenușii se cufundară în ai ei și pentru o clipă în aeroportul din Brisbane se așternu liniștea, ca și cum ar fi fost doar ei singuri pe o planetă – o Stephanie mai tânără în căutarea unui Dominic Rayburn care întruchipase odată toate visurile și dorințele ei. Apoi, ea înghiți în sec, lăsă ochii în jos și vraja se rupse.

El își încruntă ușor sprâncenele.

— Și acum ai descris-o ca pe un izvor al artei tale? întrebă pe un ton sec în cele din urmă.

— Cam așa ceva, fu de acord brusc.

— Dar de ce numai eu? Ea ridică din umeri.

— Sunt căsătorită cu tine. Dacă mă încearcă ispita, asta nu înseamnă că o pornesc la întâmplare. Tonul ei devenise deodată epuizat.

— Dar înainte să ne fi căsătorit?

— M-am descurcat fără. Îl privi provocatoare.

— Crezi c-o să poți trăi fără dragoste când n-o să mai fim căsătoriți? o întrebă cu o privire pătrunzătoare, cu buzele strâmbe.

— Da – cred c-au anunțat cursa noastră răspunse ea, ridicând ochii spre poarta de ieșire.

— Ce expeditivă, șopti el cu o strălucire fugară în priviri. Așa deci. Mai cercetă o dată inelul pe care-l avea în mână, apoi îi dădu drumul înapoi în cutie și spuse: Nu ești obligată să le porți dacă nu vrei, dar văd că nu porți ceasul tău cel de demult. Se uită lung la încheietura ei zveltă, apoi ridică privirea spre ea. Ea se îmbujora și spuse stângaci:

— Nu se prea potrivea. Îl am în geantă.

— La ceasul tău m-am gândit, știi, când am cumpărat asta. Atinse ceasul Chopard cu o expresie ciudată în ochi. M-am gândit că trebuie să fie un ceas nemaipomenit dacă a rezistat așa de mult. Îl porți de când te cunosc, Stephanie. Privirea lui nu o părăsi o clipă.

— Da.

— De când te-ai pocnit cu bicicleta de stâlpul acela, cu alte cuvinte.

Buzele ei se despărțiră și culoarea îi reveni în obraji. O privi și așteptă.

— Atunci... atunci probabil că este timpul pentru o schimbare, spuse fără legătură. Plecă ușor capul, luă ceasul și se încurcă la încuietoare. Orice, numai să scape de imaginile acelea din amintire.

Sun Goddess, sub pavilionul Insulelor Hayman, își dezvăluia silueta subțire în apele strâmtorii Whitsunday, dar cel puțin doi pasageri nu păreau impresionați de linia ei elegantă și de luxul coplesitor. Stephanie dormise mai tot timpul cât zburaseră și fusese dezorientată și moleșită când coborâseră din avion și se îmbarcaseră. Odată ajunși la bord, Dominic îi sugerase un pahar de șampanie de bun-venit pe puntea principală – cam singurele cuvinte pe care i le adresase de la plecarea de pe aeroportul din Brisbane. Era plăcut la înălțimea aceea, cu adierea vântului din față, foarte luminos și era fascinant să urmărești cum apa își schimba nuanțele de argintiu în lumina soarelui.

Totul se petrecea ca și cum ar fi fost despărțiți de un perete invizibil până când Stephanie, deodată trează și conștientă de înțelegerea pe care o făcuse, încercă să vorbească:

— E una de-a voastră? îl întreabă în legătură – cu vasul.

— Nu. Construită în nord, cred.

— Are vreo legătură cu vapoarele călătoria asta în insulele Hayman? îi aruncă o privire.

— Ce te face să crezi că este o călătorie de afaceri?

— Nu văd de ce altceva ai fi avut nevoie de mine, spuse ea sinceră. Așa e?

Dominic rămase pe gânduri, iar ea îl privi, amintindu-și efectul pe care-l avusese asupra celor două stewardese din avion și asupra tinerelor atrăgătoare care îl primiseră la îmbarcareasupra majorității femeilor, se gândi ea. Chiar și acum, cum stătea cu părul în vânt, într-un costum pepit gri-bleu, cu o cămașă fără guler, tăcut, necomunicativ, neinteresat, farmecul lui era acolo, magnetismul unui bărbat senzual, atrăgător în toată puterea cuvântului.

— E vorba de afaceri. Ne întâlnim cu un american care m-a invitat aici să discut o comandă pe care ar vrea s-o facă la Rayburn – o comandă serioasă.

— Încă nu văd de ce aveai nevoie de minedar fie și așa, spuse ea, și schimbă vorba. A ales un teritoriu foarte frumos pentru ca să facă afaceri.

— Da. Ochii lui zăboviră pe fata ei. Ai mai fost pe aici?

— Nu și îmi pare rău că mi-am promis să nu mă mai uit peste pânze câteva săptămâni de acum încolo. Privi cu tristețe în jurul ei.

— Din cauza asta – din cauza noastră? începu el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Nu. Se pare că m-a părăsit inspirația, dar poate că n-aveam nevoie decât să schimb peisajul.

— Sau aveai nevoie de mine? Deveni tensionată, dar se strădui să mai spună:

— Putem lăsa asta un timp? Se pare că ne dă o serioasă bătaie de cap în ultima vreme. Dominic zâmbi neașteptat.

— Da. Dar au apărut aspecte noi trebuie să recunoști. Ca de pildă, eu fiind sursa inspirației tale sau cam așa ceva, spuse el cu o urmă de răutate, ceea ce mă uimește. Ridică din umeri și adăugă înainte ca ea să poată rosti ceva, îngustându-și ochii spre colierul de la gât, ca și spre ceas: A fost chiar o provocare să aleg bijuteriile pentru tine, Stephanie, ținând cont de faptul că eu te prefer fără, ceea ce înseamnă, într-un fel, că suntem de acord la subiectul ăstăprimul, cred.

— Noi nuDar el nu o luă în seamă.

— Ce mă încurcă pe mine este de ce țin la alegerea asta — vezi tu, nu pot s-o pun pe seama artelor, spuse el nevinovat, dar, apoi, fascinația ta a fost mereu alta, greu de exprimat într-un, fel, așa că mă tem că nu pot fi de aceeași părere cu tine în problema asta. Scuză-mă.

— Probabil am avut dreptate de la bun început, spuse ea forțat, în timp ce privirea lui zăbovea pe gura ei și o clipă, își dori să-i tragă una.

— Dreptate în legătură cu ce? și buzele lui abia se

mişcară.

— Din când în când îți place să vizitezi cartierele sărace.
Dominic făcu o grimasă.

— Niciodată nu i-am spus așa, dacă îți aduci aminte, dar s-ar putea să ai dreptate în altă privință. Să facem o pauză. Ce mai face mama ta vitregă? Stephanie îl privi lung.

— E bine, spuse ea oarecum nesigură, dar adăugă: „Deși a fost surprinsă c-am acceptat asta, dar i-am spus de ce și cum.

— Și Mike? Știe c-o să iasă curând din încurcătură?
Stephanie ridică din umerii ei subțiri.

— Nu. Tu probabil că l-ai văzut mai mult decât mine zilele astea. Nu, el... Și se opri.

— Spune-mi.

— El crede că sunt nebună, răspunse pe un ton sec.

— Nebună să faci sacrificiul acesta pentru el?

— Nu știe – Trebuie să știe că lucrurile nu stau foarte bine între noi.

— Da, știe asta, dar la timpul respectiv i-am pus în față faptul împlinit.

— Ah, da. Nu mi-ai spus niciodată cum a reacționat,
continuă Dominic. Niciodată nu m-a sunat să mă invite să discutăm sau nu s-a arătat dornic să-mi tragă un pumn în gură

când ne-am întâlnit. Stephanie se cutremură, dar rosti pe un ton caustic:

— Poate Mike are niște defecte serioase, dar nu poți să-l acuzi că nu este sau nu gândește ca un bărbat. A fost – la momentul respectiv... nu i-a venit să creadă, dar era ușurat și recunoscător. Acum, și nu-ți închipui că nu e greu să trăiești o viață simțindu-te îndatorat cuiva, lăsând asta deoparte, el încă crede că a fost ceva ce eu... în mod subconștient mi-am dorit să fac și sunt nebună să nu profit de tot ce îmi oferă mai bun. Dominic râse încet.

— Unele aspecte legate de fratele tău Mike s-ar putea să nu se schimbe niciodată, dar, în cazul ăsta, s-ar putea să aibă pur și simplu dreptate. Parcă îmi amintesc să fi avut un sentiment asemănător – nu, nu te uita așa. Ridică o mână și o mângâie pe obraz, un gest obișnuit, trecător, surprinzând-o apoi cu cuvintele sale: Dacă vrei într-adevăr să pictezi, sunt sigur că pot face rost de niște materiale. Făcu ochii mari, despărți buzele, dar el privi peste capul ei și spuse:

— Ne apropiem de Hayman.

Hayman era abruptă, cu plajă în față și niște coaste, stânci verzi-închis mai în spate. Cam atât reuși să vadă în timp ce Sun Goddess înainta și atenția îi fu atrasă de doi oameni care le

faceau semn de la debarcader.

— Este...?

— Da. Ești gata, Stephanie?

— Da.

Următoarea jumătate de oră fii destul de confuză, dar când ajunseră în Camera lor liniștită, aerisită, care dădea spre plajă și piscină, câteva lucruri îi deveniră clare, iar când ușa se închise în urma lui Dominic, spre surprinderea ei râdea, în timp ce-i spuse:

— Deci, asta e! El păși spre mijlocul camerei.

— Ai ajuns la vreun fel de deducție? O privi calm.

— Lasă-mă să ghicesc, răspunse ea, trecându-i amuzamentul. Warwick Patt e înalt, distins, plăcut la înfățișare, evident bogat dar... își plecă ușor capul într-o parte... spre cincizeci de ani? Așteptă până îi făcu el un semn cu capul, apoi continuă. Pe de altă parte, Jane Patt e doar cu câțiva ani mai mare decât mine, e nemaipomenită, probabil a doua sau chiar a treia nevastăcum mă descurc? întrebă ea liniștită. El despărți buzele.

— Și e cu ochii pe tine. Așadar, prezența mea urmează să distragă suspiciunile soțului ei și să păstreze pe cât posibil o afacere de perspectivă. Tăcu și se trânti brusc pe pat. Îmi doresc

să-mi fi spus dinainte. Îl privi lung, în gol.

— De ce? Ce diferență ar fi pentru tine? Ridică din umeri. Nu-mi spune că nu te-ai așteptat întotdeauna la ce era mai rău din partea mea, Stephanie.

— Dar... simți deodată că îi era frig... să mă folosești ca pe o momeală – cum poate cineva să se umilească în așa hal?

— E vorba de o grămadă de bani în treaba asta, Stephanie, răspunse el blând. Aș fi un prost să nu mă asigur cum pot mai bine.

— Ea – oare ea e...? Vreau să spun... Tăcu, cu o imagine vie a lui Jane Patt în minte. Încă o brunetă, înaltă, cam de greutatea ei, deși fără asemănare în alte aspecte. Nu numai că erau la poli opuși, dar purta o bluză prin care se vedea totul, un bikini foarte sumar, era o figură înzorzonată și bineînțeles nepotrivirile nu se încheiau aici. Era o chestiune de stil, un gen distrat, plin de încredere în sine, în fine o mulțime de aspecte pe care le cunoscuse în persoana surorii lui Dominic. Ciudat, se gândi Stephanie. Moștenite sau dobândite? Nu că ar fi contat, numai că...

— E ea „iute la trap”, ca s-o spunem în termeni nu prea...? rosti târăgănat Dominic. Da, Stephanie. Spre deosebire de tine, nu face caz din asta. De fapt, ca stiluri sunteți cu totul

diferite, deși s-ar putea să aveți o latură comună. Da, spuse el dus pe gânduri. Felul în care te lupti trezește semnificații. Pe de altă parte, ea o face în mod clandestin și asta îi trezește emoții puternice.

Stephanie își acoperi fața cu mâinile cu un gest brusc.

— Tu... Nu pot să te cred, spuse, chinută. Dintre toate... atât de vrednice de dispreț... Nu mai putu continua.

— Comparații? îi zâmbi rece. Sau te referi la emoțiile puternice? Spune-mi, mă interesează.

— Nu, nu te interesează, dar îți spun următorul lucru – n-am să accept. Dacă vrei să ai o relație cu doamna Patt, treaba ta, dacă n-ai început-o deja, dar nu te aștepta să te acopăr eu. Și îi aruncă o privire aspră.

— Nu, nu mă aștept, nu aici, răspunse el leneș. Și, de fapt, nu am legături clandestine cu femei măritate sub nasul bărbaților lor. De ce să mă încurc? Dacă asta vor, atunci să divorțeze mai întâi sau să le facă cunoscut blegilor ăloră, ca apoi să recurgă la o formă de separare. Ochii lui străluciră. Stephanie îl privi lung, cu buzele despărțite.

— Nu știu – nu sunt sigură dacă ăsta-i cel mai urât lucru pe care l-ai spus vreodată, chiar cel mai arogant, șopti ea. Dominic ridică o sprânceană.

— De ce?

— Fiindcă e tipic masculin și tu ești de asemenea un bărbat însurat, continuă ea și se cutremură, odată ce fuseseră rostite cuvintele nehibzuite.

— Sunt oare? o întrebă el blând. Sunt clipe în care nu prea o simt, Stephanie, clipe în care nimeni nu mă poate învinovăți că n-o simt – Atunci nu trebuia să mă forțezi la asta, Dominic. Numai pe tine poți da vina.

— Uite, draga mea, spuse el prietenos, să fiu cinstit, între tine și fratele tău începusem să mă simt extenuat, vezi tu. O experiență ieșită din comun pentru mine, trebuie să recunosc. Cu toate astea... îi zâmbi slab... Probabil că n-aș fi făcut-o dacă n-aș fi avut nevoie de moștenirea bunicii sau dacă mă gândeam că pot să te atrag pe tine într-o relație defacto, dar, de la capăt; cred că principalul meu motiv a fost conștiința unei afaceri neterminate cu tine. Apropo, dacă nu insistam pentru căsătorie, ai fi acceptat să fii amanta mea? Stephanie își trecu limba peste buze.

— Ce cuvinte elevate acum. El râse.

— Oh, cred că te-ar fi avantajat perfect, dar poate n-aș. Fi ajuns să-ți fac toate pe plac. Așa de mult, adăugă el pe un ton

sec, dar semnificativ.

Stephanie tresări. Dominic băgă de seamă dar nu făcu niciun comentariu. În loc de asta, întrebă:

— Ei bine?

— Ei bine ce?

— Acum care-i scorul? Se întoarse cu spatele și-și desfăcu valiza.

„Oare îl știi?” se întrebă ea. „Știi dacă se simte atras de Jane Patt sau nu, în ciuda cinismului său legat de subiectul femeii, măritate sau nu? Oh, Doamne, ar trebui să mă concentrez ca să ies din încurcătura asta”.

Stephanie începu cu o voce răgușită:

— Îmi dau seama că următoarea noastră întâlnire cu familia Patt o să fie la piscină, afară. Vrei s-o iei tu înainte, în timp ce eu despachetez? N-o să întârzii prea mult.

— Ce comportare de nevastă din partea ta comentă el. Apoi îi aruncă o otheadă șmecheră și murmură: După expresia ta, scumpă Stephanie, văd că nu-i momentul potrivit să mă mai aștept la sentimente afective de la tine – o să mă schimb în baie, cu alte cuvinte. Scoase câteva slipuri din geanta de voiaj. Apropo, dacă îți faci probleme în legătură cu bijuteriile, avem un safe. Merse până la un dulăpior din colțul camerei, îl

deschise dezvăluind un televizor și un video și, bineînțeles, un safe. Stephanie clipi fără să vrea.

— Tot ce mai trebuie, continuă el, e să găsim un cifru pe care să ni-l aducem aminte.

— Asta nu e prea ușor. Nu țin minte telefonul tău pe dinafară și sunt foarte sigură că nici tu pe al meu. Zile de naștere? încruntă din sprâncene. Nu cred că am schimbat vreodată genul ăsta de informații. El se gândi câteva clipe, apoi îngenunche, apăsă câteva cifre pe un fel de tastatură, apoi o chemă, pe ea. Ușa era închisă. Îi spuse codul și adăugă:

— Încearcă și tu. Ezită, apoi făcu ce i se spusese cu o mână nesigură. Ușa safe-ului se deschise cu un mic scârțâit.

— Crezi c-o să-ți amintești numerele? întrebă el alene. Erau foarte aproape unul de celălalt, amândoi în genunchi, destul de aproape cât să vadă niște fire albe în părul lui bogat și să simtă cum inima bate neregulat. Nu își dădea seama de ce o afecta asta, dar fu destul ca să-și amintească faptul că încheiase o înțelegere cu el. Răspunse cu o voce întretăiată, răgușită:

— Oh, da. E data căsătoriei noastre.

— Fată deșteaptă, spuse Dominic batjocoritor, ridicându-se în același timp și ajutând-o și pe ea, ținând-o strâns de mână și mângâind smaraldul inelului. Nu întârzia prea mult,

Stephanie. Cu cât amâni mai mult să faci pasul hotărâtor, cu atât o să-ți vină mai greu.

Cuvintele lui răsunară caun ecou în mintea ei, chiar și după ce plecă, în timp ce despacheta. Ce pas hotărâtor voise să spună? se întrebă. În compania lui Jane și a lui Warwick Patt? Să îmbrace costumul de baie, sau să joace rolul soției iubitoare? Niciunul din astea, îi spunea o voce lăuntrică. Faptul că știa că se luptă., naiba să-l ia. Se lupta, cum o făcuse întotdeauna.

Îi despacheta valiza la capătul patului, când se opri țeapănă și începu să-și rotească privirea prin cameră... un decor în nuanțe de turcoaz și culoarea untului, cu uși înalte care dădeau spre un balcon larg, până ochii îi căzură pe pat și își aminti de cuvintele lui. Ca ei să se regăsească într-o cameră cu un pat larg, cu cuverturi moi și așternuturi fine...

În seara asta? se întrebă în sinea ei. O să mă facă să depun armele una câte una astă-seară? O să cunosc din nou remușcarea, neîncrederea, mânia fără de folos, fiindcă atunci când sunt departe de el reușesc să mă conving... n-o să mi se mai întâmple! Ridică privirea și rămase cu ea ațintită în gol spre peretele opus, aducându-și aminte de noaptea nunții lor...

Odată ce acceptase ultimatumul lui, Dominic se mișcase cu o viteză incredibilă și ea se trezise în scurt timp doamna

Dominic Rayburn. Apoi, trecuseră ore întregi și încă nici acum nu-i venea să creadă că nu trăia de fapt un coșmar. Chiar și când îi strecurase inelul de căsătorie pe mână în fața ofițerului stării civile și a invitaților într-o după-amiază târzie și o sărutase de-a dreptul pe gură, totul se petrecuse de-adevăratelea.

Și în următoarele câteva ore fusese supusă, retrasă, buimacă de fapt, încă nevenindu-i să creadă. Pusese geamantănașul ei în portbagajul mașinii și o porniseră spre Sanctuary Cove, oprindu-se la un hotel stil colonial pe Coomera River. Îi sugerase să ia cina la restaurant când ajunseseră acolo și purtase aceeași rochie, rochia în care se căsătorise și care nu era nouă, cum nimic nu era nou în bagajul ei. Fusese o masă tăcută – și urmaseră câteva zile la fel, după prima izbucnire de furie, neîncredere care îl amuzase mai mult decât orice altceva și nu schimbaseră nimic din atitudinea lui de „îți convine, bine, nu-ți convine, treaba ta”. Chiar fusese calm și o invitasese la o plimbare prin oraș după aceea. Dar în timp ce se plimbau și cercetau vitrinele magazinelor, o cuprinse ca un fel de tremur, se împiedicase de câteva ori și el o luase strâns de mână și mai apoi o condusesese în apartamentul lor... Odată intrați, aprinsese o veioză și se întorsese spre locul unde ea stătea țeapănă, chiar lângă ușă și spusese pe un ton batjocoritor:

— Oricine și-ar închipui că ești o mireasă virgină, Steph.

Își strânsese mâinile în jurul ei o clipă și făcuse un efort să nu izbucnească, să caute să se elibereze din nenorocirea în care intrase.

— Cum te așteptai să fiu, Dominic?

— M-am gândit că odată isprăvit totul, te puteai hotărî să faci tot ce depinde de tine să iasă bine.

— Atunci, nu mă cunoști prea bine.

— În unele privințe, te cunosc.

— Nu, insistă ea, nu mă cunoști destul de bine în niciuna.

— Știi ce mă gândeam să facem, Steph? o întrebă el blând. Cred c-ar fi mai bine să ne concentrăm asupra felului în care ne simțeam atrași unul de altul cândva. Restul se rezolvă de la sine.

Își rotise ochii prin cameră, ușor îmbujorată și deodată copleșită de amintiri – amintiri pe care le ținuse ascunse până acum despre cum pășise în biroul lui Dom cu propunerea salvatoare pentru Mike și dăduse peste ochii speculativi, căutători ai lui, care o cercetaseră din cap până-n picioare. Cam asta se întâmplase în ultimele câteva zile; mintea ei năucită scosese la suprafață aspecte din trecutul comun lor pe care înțelegea că n-avea să le uite niciodată – avusese dreptate, își

dădea seama acum, nu fuseseră uitate. Cum putea să uite ce dar de preț îi oferise, cum trecuse prin el în rândul femeilor mature, convingerea că numai el... minciunile de mai târziu...? cât de crudă era soarta, ca s-o pună în fața acestui fapt? îi era silă de motivele lui, chiar dacă și ea dăduse naștere unui anume dispreț din partea lui și apoi întorsătura asta neașteptată a lucrurilor. Conștiința aceasta crudă, trează, alimentată de amintirile acelea... Nu e același lucru, își spuse în sinea ei disperată. E Dominic Rayburn, dar nu același om doar nu o să simți iar ca atunci!

— Vino aici, Stephanie, spuse el încet. Își umezi buzele. Era lângă veioză, dar își scosese sacoul, își lărgise cravata și artăta extrem de înalt, impunător și foarte detașat.

— Nu, șopti ea. Mă... mă gândesc să fac o baie. Veni spre ea.

— Mai târziu, răspunse scurt.

— Dominic, continuă cu vocea întretăiată, nu poți face asta. Nu e drept.

— E absolut drept, șopti el și se opri în fața ei. E și legal și o dorim amândoi – ce alt criteriu puteai avea în minte? îi puse o mână pe umăr și o mângâie pe gât, apoi în păr, pe care-l strânsese într-un coc la ceafă. Lasă-l pe spate, spuse, cu buzele

abia mișcându-se, încă detașat! Nu am uitat niciodată părul tău. Sau trupul.

— Dacă asta presupune să mă facă să mă simt mai bine, spuse ea cu tristețe și cu lacrimi abia ivite în ochi, nu mă face.

— Știi, Stephanie, nu îmi pasă în mod special cum te simți în clipa asta. Un singur lucru știu, dacă nu te-ai schimbat între timp, știu cum te vei simți pe urmă. Așa că dacă vrei **să te**” lupti, fă-o, dar eu am de gând să fac asta. Și îi cuprinse trupul care tremură în brațe și o sărută apăsător pe buze.

Rezistă cât putea mai bine dar nu se putea pune cu el, iar lacrimile și starea ei din momentele acelea contribuiau la înfrângere. El îi dăduse la o parte lacrimile cu mâna, zâmbind răutăcios și începu s-o sărute cu pasiune. Și, Doamne, își spuse acum, când îi descheiasă fermoarul rochiei, i-o petrecuse peste umeri, simțise pasiunea pentru el, dorința pentru trupul lui, iar dragostea poposisese în fiecare mușchi al corpului ei și simțea acum la fel ceea ce se petrecuse atunci, ca și cum ar fi fost ieri și era de netăgăduit. Se trezise spre ziuă. Nu trăsese draperiile. Și stătea întinsă, nemișcată, doar inima îi bătea puternic. Apoi, întoarse capul și văzuse că el era treaz și-o privea. Își mușcase buzele și se întorsese cu spatele într-un mod convulsiv – o mișcare asupra căreia își pusese multe întrebări mai târziu. Dacă

n-ar fi făcut-o, ar mai fi spus el ce spusese atunci? Oare ea îl îmboldise să...?

„Eu am...?” se întreba un an mai târziu, cu obrazii în flăcări, cum se întâmpla întotdeauna când amintirea nopții nunții și felului în care făcuseră dragoste îi reveneau în minte. „Nu știu și nu mai știu de ce m-am încrezut în el, iar dacă nu mi-ar fi spus acele cuvinte, ce aş fi făcut? Aş fi rămas să-mi duc sarcina cu bine la capăt, în loc să mă port ca o furtună, după ce i-am spus că m-a obligat să mă mărit cu el și trebuie să se mulțumească cu asta? Dar cum să fi rămas? N-am să uit niciodată ce mi-a spus...” Și închise ochii.

— Să nu spui că te plângi de viol de data asta, Steph, rosti el cu voce răgușită, ridicându-se în picioare, fiindcă dacă o faci, e o cauză pierdută. Comportarea ta spune mai mult. Ai făcut dragoste cu mine la fel cum am făcut și eu cu tine. Și chiar mi-ai spus vorbe dulci. Nu-ți amintești că m-ai rugat, de atâtea și atâtea ori... scumpă nevastă?

Râsetele care pătrundeau prin perete o treziră din reveria dureroasă de data asta și era vorba de vocea clară, inconfundabilă a lui Jane Patt, de accentul ei de netăgăduit. Și-l putea închipui pe Dominic, slab și înalt, bronzat, cu slipul sumar, pe care poposeau ochii negri ai acesteia. Ori îi

transmiteau un mesaj secret, ori nu spuneau nimic, dar nici nu le păsa de privirile altora.

— În fine, își spuse ea cu voce tare, îndreptându-și umerii, nu știu ce să cred despre afurisitul de Dominic și deși e aproape grotesce totuși o chestiune de principiu – dar să fiu a naibii dac-o las pe femeia asta să intre în atribuțiile mele!

CAPITOLUL 4

Warwick Patt fu primul care observă apariția Stephaniei lângă piscină.

Alesese unul din cele două costume de baie întregi pe care le adusese cu ea și anume cel din lycra roz, își legase un sarong de mărimea unui batic în jurul mijlocului, chiar surprinsă să vadă că poate imita nodul pe care i-l arătase Marie, și își puse pe cap o pălărie de soare cu borul din față ridicat. Se apropie de bazin cu pași mari, foarte mobili. Warwick spuse cu căldură:

— Stephanie! Dominic se întoarse la auzul numelui, își îngustă ochii și se ridică în picioare după o fracțiune de secundă. Jane, care stătea întinsă toată pe un chezlong, oferindu-și trupul dat cu ulei soarelui și oricui s-ar fi ostenit să-l privească, schiță un gest cu mâna dar nu se obosi să se scoale.

Warwick trase un scaun pentru ea și spuse, cu un zâmbet

atrăgător:

— Sau preferi un chezlong, Stephanie? Ești moartă după plajă, ca soția mea?

Stephanie făcu o grimasă, pălind.

— Sunt genul care se înroșește și se curăță, așa că trebuie s-o iau încet. Îi întoarse zâmbetul lui Warwick; oferindu-i unul din cele mai radiante ale ei și adăuga, privind în jur: E minunat aici. Mulțumesc. Se așeză și privi țintă în ochii bărbatului ei pentru prima oară. Buzele îi fremătară fiindcă observă expresia lor sceptică, înainte ca Dominic s-o mascheze cu abilitate. El întrebă:

— Vrei ceva de băut?

— Mi-ar plăcea, scumpule, șopti ea și privi undeva în spatele lui. Cred că se apropie un cărucior cu băuturi. Jane se ridică și-și aranjă mai bine spatele chezlongului.

— Mă întreb ce ne mai oferă în după-amiaza asta, spuse ea leneșă. Deci, Stephanie, Dominic tocmai ne spunea că pictezi.

— Da, răspunse ea pe un ton fals.

— Ai succes? întrebă Jane, determinându-l pe soțul ei s-o privească cu tristețe.

— Mda, picturile mele se vând acum. Stephanie ridică din

umeri și zâmbi în treacăt. E o măsură a succesului. Ultima măsură, testul timpului și dacă. or să se mai vândă și peste o sută de ani, e de asemenea o ironie, nu? Nu se știe niciodată, deși mă îndoiesc.

— Fiindcă ești femeie? continuă Jane.

— E ciudat, nu-i așa – n-au existat femei Rembrandt sau Van Gogh? M-am gândit uneori... buzele i se contractară... să fiu ca George Sand dar încă mai cred că n-aș atinge aceeași măreție. Jane își lăsă visătoare capul pe spate.

— Nu-mi pot imagina niciun motiv în lume pentru care să-mi doresc să fiu bărbat, spuse ea cu o voce răgușită.

Urmă o tăcere incomodă, scurtă, în care Dominic schimbă priviri amuzate cu Warwick și Stephanie se gândi: Ce-ar mai putea răspunde cineva la asta?

Fu scutită de obligația de a spune ceva fiindcă băuturile exotice se apropiaseră, așa că își alese fiecare ceva în pahare rotunde.

Stephanie gustă dintr-a sa și se mulțumi să privească în jur – peisajul era ceva de care îți puteai aduce aminte. Bazinul era imens și de fapt erau chiar două: unul pe care-l puteai traversa pe deasupra unui pod îngust, iar celălalt cu o apă îmbietoare și limpede. În dreapta, aripa hotelului încadra

bazinul, iar în stânga, crestele roz – culoarea nisipului și debarcaderul din lemn ofereau o priveliște unică – apoi, mai în depărtare, apele albastru – turcoaz ale golfului și țărmul mărginit de o întinsă plajă.

Aerul, constată Stephanie, era cald, se simțea umezeala tropicală, dar era așa de înmiresmat și îmbătător – ceva era foarte liniștitor în orice caz, fiindcă se simțea bine, era liniștită, când ar fi trebuit de fapt să fie invers. De ce? Furioasă, reflectă ea, fiindcă Jane Patt era pornită s-o subclaseze într-un mod subtil... Ar fi fost ciudat ca farmecul locului să-i întunece micile aluzii răutăcioase...

— Oh! Se trezi din reverie, ca să-l găsească pe Dominic ținând-o de încheietura mâinii. Iartă-mă, eram dusă departe. Dominic făcu o grimasă.

— Ce zici de o baie?

— Mi-ar plăcea, da! Se ridică vioaie în picioare și își dezlegă sarongul. De jur împrejurul bazinului? îl întreabă, tachinându-l. El o privi șmecher.

— De jur împrejur, Stephanie.

Îl trecură înot, folosind diferite stiluri, și luară câte o pauză când și când.

— E un maraton, îi spuse Stephanie râzând. Ar trebui s-o

pornim până departe așa înot fără să ne mai oprim în fiecare zi.

— S-a făcut! răspunse el. Dar, cu siguranță, nu ești o înotătoare începătoare... Se opri și privi în jur, strâmbându-se.

— Nu-i nimic, nu te-a auzit nimeni – dar trebuie să fii atent să nu dai în vileag secretul, adăugă ea pe un ton inocent și o porni să înoate pe spate, cu o sclipire șmecheră în ochi. Tot în aceeași dispoziție ieșiră din apă luând fiecare câte unul din prosoapele lungi și moi puse la dispoziție de către personalul hotelului. Se întoarseră la familia Patt și mai zăboviră un timp cu ei, bine dispuși, până când Jane, oarecum surprinsă de vioiciunea fără de griji a Stephaniei, socoti că era timpul să se retragă ca să înceapă să se pregătească pentru seara aceea când sugeraseră să se întâlnească din nou ca să ia împreună masa la restaurantul italian La Trattoria.

Stephanie primi chiar un compliment din partea lui Warwick, care nu rămăsese insensibil la starea ei exuberantă de spirit.

— Cred că în următoarele zile o să ne distrăm foarte bine cu tine aici, Stephanie.

Îi mulțumi cu un zâmbet larg, copilăresc, dar nu putu să nu observe cum Jane se ridică în picioare destul de brusc. Oh, dragă, medita ea, oare mă cam grăbesc? De ce am oare

sentimentul c-o să plătesc complimentul ăsta? Eu, una, doar mă simțeam bine, în largul meu. Îi aruncă o privire fugară lui Dominic, dar în expresia feței lui nu se citea nimic.

Lucrurile nu mai stăteau așa când se întoarseră la ei în apartament.

— Bravo, îi spuse cu blândețe, venind spre ea în timp ce-și punea pălăria de soare pe pat. Te-ai descurcat foarte bine, doamnă Rayburn. Îmi dai voie să te felicit pentru așa o performanță?

— Eu... și făcu o pauză, în care el o luă în brațe și Stephanie intui cam la ce se referea.

— Nu, te rog, spuse cam brutal, dar desigur că pentru ea nu exista o altă senzație mai minunată decât atingerea trupurilor lor reci și privirea lui scânteietoare care rățăcea pe buzele sale întredeschise. Și încercă din nou: Dominic... împingându-l chiar cu mâinile deoparte.

— Stephanie? șopti el, iar când ea nu mai schiță niciun gest, spuse: Știi ce mi-ar plăcea? Mi-ar plăcea să fii iar ca în compania familiei Patt, languroasă și potolită, ca să pot face dragoste cu tine. Așa ești câteodată, știi. Palidă, cu tenul mătăsos precum satinul, cu privirea întunecată, dar te miști altfel, ești ascultătoare, docilă...

— Termină, murmură ea. E teribil de umilitor.

— Este? Nu schiță niciun zâmbet și o mângâie încet pe spate. Spune-mi de ce.

— Fiindcă e genul de lucru la care n-ar trebui să obligi pe nimeni... ezită, dar se forță să continue, când e vorba de afaceri și știind că între noi totul s-a terminat. Vocea îi tremura.

— Să facem dragoste ar fi ceva imoral când lucrurile stau precum spui tu? continuă el fraza pentru ea. Noțiunile tale despre moralitate mă pun pe gânduri uneori, Stephanie. Privirea lui era ironică și ea tresări vizibil. Dominic așteaptă o clipă. Dar Stephanie nu putu vorbi.

— Spune-mi ceva, atunci – crezi că lucrurile se vor termina vreodată de tot între noi, Stephanie? Ea înghiți în sec, sub privirea lui sarcastică. Dominic așteaptă din nou un răspuns și simți cum se înfioară în timp ce el își puse mâinile pe șoldurile ei. Zâmbi.

— Fiindcă atâta timp cât fiecare va dori să facă dragoste cu celălalt, nu știu cum vor fi. Întâmplător, motive legate de afaceri m-au determinat să-ți propun ce ți-am propus. Cred că are ceva de-a face cu orgoliul masculin dorința aceasta de-a spune tuturor că flinta aceasta încântătoare... privirea lui cerceta părul ei încă ud și fața scânteind de tinerețe... s-a maturizat sub

ochii mei și trăiește lângă mine își consumă dragostea alături de mine.

— O să-și dea oricum seama de asta, răspunse Stephanie răgușită.

— Nu-i chiar același lucru cu a vedea și impactul pe care-l are asupra lor, dar ai dreptate, îi dădu drumul din brațe, gânditor. Oricum, m-a împins și dorința. Îți cer scuze. Încă mai avem două ore până ne întâlnim cu ei. Ce propui să facem în timpul ăsta? Stephanie lăsa deoparte încercarea lui zadarnică și începu să-și dea jos pieptenii din păr, apoi trecu peria prin el.

— Poți să citești ziarul, sau să te uiți la televizor, să te odihnești, timp în care eu o să fac o baie și o să mă spăl pe cap, o să hotărâsc cu ce să mă îmbrac. Își trecu mâna prin păr, să-l descurce. Cam asta, spuse dezolată și deodată îi dădură lacrimile, uimind-o foarte tare și pe ea. Dominic văzu cum o clipă se aplecă într-o parte, ferindu-se de privirea lui, întorcându-se cu spatele.

— Plângi, spuse, încruntând sprâncenele. De ce?

— Nu, nu plâng!

— Atunci asta vrei să faci. O mângâie pe păr, apoi își retrase mâna. Stephanie?

— Eu... Umerii parcă i se prăbușiseră. Sunt puțin obosită,

atâta tot. Nu-i nimic. Închise ochii, luptându-se cu lacrimile trădătoare, strângând din dinți în speranța de-a opri tensiunea ,insinuantă care-și făcea loc în comportarea ei și care, cu siguranță, dădea unele lucruri în vileag. Se încorda simțind mâinile lui pe umerii ei, masându-i cu blândețe. El continuă câteva minute în tăcere, împingând-o încet pe pat, cu sprâncenele încă încruntate.

— Așteaptă-mă aici, șopti, în timp ce ea făcu ochii mari.

Rămase cu mâinile în poală, auzi cum el dă drumul la apă în baie, apoi apa curgând, dar se întoarse imediat și o conduse acolo, unde clipi de mai multe ori, văzând toată casa plină de o spumă aromată.

— Bucură-te de ea, o îndemnă. Numai nu te rătăci în ea. Nu mi-am dat seama cât de aromat și de puternic era mirosul. Rămase acolo o veșnicie, la început meditând asupra slăbiciunii ei care o adusese în așa hal de plâns, apoi dorul ei nemăsurat care exprima – oare ghicise? dorința de-a fi la fel ca alte cupluri normale în timpuri obișnuite. Apoi, se cufundă în apa parfumată, încercând să se relaxeze. Se spală și-și uscă părul, apoi ieși din baie, văzând că se lasă ușor întunericul, lampa de lângă pat era aprinsă și o aștepta o cafea caldă. Dominic stătea întins în pat, uitându-se la televizor, într-un halat de baie la fel

ca al ei.

— M-am hotărât să-ți urmez sfatul, îi spuse pe un ton grav. Cum a fost?

— Grozav, articolă ea răgușită.

— Vino și relaxează-te în continuare, o invită, arătându-i marginea cealaltă a patului. Nu știu dacă urmărești „Dinastia”, dar la ea mă uit. E simpatic. Uite, îți torn eu cafeaua. Câteva minute mai târziu, Stephanie stătea ghemuită lângă el, sorbindu-și cafeaua și fără să vrea, zâmbind ușor.

— Te simți mai bine?

— Da. Scuză-mă.

— Nu, n-o fac. Până data viitoare, spuse abia auzit, făcând o grimasă, când ea se întoarse spre el. Câteodată se întâmplă să mă port mizerabil în privința ta, deși am intenții bune. Te ajută să afli că recunosc asta uneori?

„Nimic nu ajută”, se gândi ea, în timp ce priveau unul la celălalt. „De fapt, sunt momente când te porți așa de frumos, că-mi vine să te acuz de ceva”. Își plecă genele și spuse, ca din întâmplaie:

— Da. Și zâmbi vag. Locul ăsta e minunat. Nu-i așa?

El nu răspunse imediat, iar ea se temu să ridice privirea, ca el să nu-i reproșeze că schimbase așa de brusc subiectul.

Dominic spuse într-un târziu:

— Și mai ai multe de văzut, încă. Au și o colecție de artă aici, iar grădinile sunt aproape tot ca o colecție. Sunt convins c-or să fie momente când eu o să trebuiască să trec cu Warwick la afaceri și-o să ai timp să explorezi 'ținutul' singură.

— Îmi place de el, spuse Stephanie relaxându-se. Vreau să spun, nu e genul de... Ridică din umeri.

— Tăticul cu zăhărelul?

— Da, cam așa ceva și nu aruncă în stânga și-n dreapta cu banii lui.

— Nu. Dar ea? Stephanie făcu o grimasă.

— Probabil că nu e chip să ne iubim una pe alta, spuse sincer. Nu știu, dar e o femeie care își atinge scopurile și dacă a pus ochii pe tine, o să aibă de luptat cu mine, nu-i așa? Deși eu am un avantaj pe care nu-l știe. Nu-i așa? se întrebă, în timp ce Dominic făcu o mișcare, dar apoi lăsă să treacă observația ei. Și, continuă cu buzele răsfrânte a răzbunare, în ciuda ținutei voastre, tu și Warwick o să vă amuzați de jocul nostru de fete, fără îndoială. Dominic nu negă.

— Te ofensează? Buzele Stephaniei luară o expresie răutăcioasă.

— Dominic, spuse pe un ton grav, totuși, dacă noi,

femeile, nu v-am fi lăsat pe voi, bărbații, să vă complăceți în micile noastre „jucării”, rasa omenească ar fi pierit cu mult timp în urmă. Dominic râse.

— Stephanie – sunt pedepsit!

— Oare? șopti ea.

— Oh, da. În fine, acum c-am rezolvat chestia asta, n-ar fi mai bine să ne strângem puterile pentru sesiunea următoare? Stephanie se îmbracă în timp ce Dominic făcea un duș și își spuse în sine ea: „Încep să mă obișnuiesc cu ritmul ăsta”. Alese o pereche de pantaloni de culoarea jadului cu o jachetă asortată, plus o curea foarte lată, aurie, care! marca talia extrem de subțire. Se încălță cu o pereche de pantofi aurii cu tocuri joase, asortați. Dominic ieși din baie în timp ce ea se măsură în oglinda cât peretele și fluieră încet. Stephanie se înroși și făcu o grimasă.

— Niciodată nu mi-am ales singură îmbrăcămintea, așa că nu merit laudele.

— Totuși, tu o porți, o expui, răspunse el ridicând din sprâncene. Nu purta decât un prosop în jurul mijlocului și mai avea pe umerii bronzăți broboane de spumă de baie.

— Da, în fine, șopti ea, simțind cum îi bate inima mai tare, mai bine să-mi-termin de pus la punct ținuta – dacă tu ai terminat în baie.

— E a ta, răspunse el cu o strâmbătură leneșă.

Se machie cu mâinile nu tocmai sigure, se pieptănă și își legă părul la spate cu o fundă mare aurie. Când ieși din baie, el era îmbrăcat cu pantaloni gri, cu o cămașă albă deschiată la gât, cu un blazer marinăresc și, ținut secret doar pentru ea, îi tăie respirația.

„La naiba”, își spuse în sinea ei când plecară din cameră și pășiră prin holul plin de orhidee spre clubul hotelului. Și adăugă: „Fu cu băgare de seamă, Stephanie”.

Familia Patt îi aștepta, Jane în roz și galben, și aparent într-o dispoziție mai bună, când observă ținuta Stephaniei și întrebă de unde și-o procurase – era așa de chic! Dar imediat se întoarse spre Dominic, mărturisindu-i că-i era tare foame și n-ar fi fost o idee bună să meargă chiar atunci să mănânce?

Fură cu toții de acord și imediat după aceea se instalară la masă la La Trattoria, unde Jane începu să se facă auzită din nou.

— Nu-i așa că este superb! Atât de autentic. Își roti privirea admirativă în jur. Desigur, Roma este unul din orașele mele favorite – e așa de romantic. Închise visătoare ochii, apoi îi deschise larg și îl privi lung pe Dominic. Tu și Stephanie aveți un oraș preferat? Cu amintiri speciale? continuă puțin răgușită.

„Știe despre căsătoria noastră” îi intră în cap Stephaniei.

„Dar de unde, dacă nu...? Nu, e imaginația mea”, își spuse în sine ei, „dar atunci care-i răspunsul?”

Dominic răspunse cu un surâs de la sine.

— Da. Se întâmplă să fie chiar orașul unde ne-am născut. Jane chicoti.

— Vechiul și micul Brisbane? Ce toană. Bun, povestește-mi despre el, atunci, despre viețile voastre, cum merge căsătoria, câți copii aveți de gând să faceți.

— Jane, interveni Warwick prevenind-o, ceea ce o făcu să se îmbufneze și să întrebe ce nu era în regulă.

— Ai fost cel puțin indiscretă, spuse el sever.

— Și cel mult, Warwick? Dominic interveni, în timp ce Stephanie se gândea cât de inocentă era întrebarea ei.

— Ne-am cunoscut când Stephanie era încă la liceu, de fapt. Ar fi drept să recunosc că m-am legat de ea încă de pe atunci, mai spuse cu un zâmbet fugar.

O declarație care o făcu pe Stephanie să roșească ușor, sperând să nu fi băgat nimeni de seamă, iar pe Jane să piardă cu totul interesul în problemă. Fură cu toții salvați de sosirea ospătarului și probabil Jane puse la inimă gestul lui Warwick, fiindcă se comportă impecabil și conversația decurse calm, despre lucruri de interes general. Și, deși nu se simți ofensată,

asta n-o opri pe Jane să fie „sufletul petrecerii” și să sară imediat la dans când fu cazul, chiar să-l invite într-un mod atrăgător pe Dominic la un tango destul de „expert”, spre bucuria ochilor celor din jur și chiar a orchestrei italiene.

Nici măcar Stephanie, care îi aplaudă împreună cu ceilalți când reveniră la masă, Jane cu răsuflarea tăiată, îmbujorată, râzând, nu putu nega că arăta plină de viață, foarte spirituală și era o combinație destul de greu de înfruntat.

Se întoarse spre Warwick într-un impuls ca să-i laude calitățile lui Jane – nu greutatea de a se confrunta cu ea – dar fu surprinsă de expresia feței lui. Fiindcă Warwick Patt își privea soția cu reproș și durere în suflet, însoțite de o atracție fatală, lucruri care spuneau povestea vieții lui.

Stephanie întoarse capul în altă parte, compătimindu-l, gândindu-se că într-un fel se asemănau, sau cel puțin, fiecare își purta propria povară.

La scurt timp după aceea, realizează că se simțea obosită și tensionată din nou, la fel și curios de tristă, și se întoarse spre Dominic, întrebându-se cât oare mai dorea să stea. Probabil că el îi citise în ochi, fiindcă într-un timp surprinzător de scurt îi scuza pe amândoi, deși plecarea lor fu ușurată de sosirea unui cuplu american care se așeză la aceeași masă și nu arăta semne

de oboseală, spre încântarea lui Jane.

„Dar, desigur, plecarea de la petrecere nu rezolvă problemele mele imediate” se gândi Stephanie, în timp ce se întorceau la ei în apartament. „Ce-o să se întâmple acum? O să... se aștepta el ca...?”

Desigur că se împiedică fiind cu gândul în altă parte, chiar și așa cu tocurile joase. Dominic o luă de mână, sprijinind-o și cercetând podeaua foarte lină.

— Pe ce-ai călcat?

— N-nimic, se bâlbâi ea., Devin doar neîndemânatică când sunt obosită, sunt obosită, spuse ea pe un ton prostesc. Nu-ți aduci aminte?

— Da. Obosită sau îngrijorată? O trase în fața lui, iar privirea îi era rece și clară.

Umerii ei se prăbușiră și întoarse capul în altă parte.

— Stephanie. Avea o voce blândă, dar convingătoare.

— Foarte bine, da, cedă ea, privind în podea.

— În legătură cu noi? Cuvintele fură rostite într-o fracțiune de secundă.

— În legătură cu – ridică încet capul – cu bățalia care o să aibă loc în dormitor, șopti, ea, cu ochii triști. Sunt sigură c-o să aibă loc una.

— Atunci hai s-o începem acum, răspunse el brutal. Nu sufăr să te decepționez.

Încercă să se smulgă din strânsoarea mâinii lui, în timp ce o căldură îi ardea gâtul, dar el o conduse nu prea repede, dar forțat spre ușa apartamentului.

Înăuntru rămase în mijlocul camerei cu capul plecat, cu spatele la el o clipă, după care se întoarse sfidătoare.

— Dacă am interpretat ceva greșit, scuzele mele, spuse încordată. Din experiența pe care o am cu tine. El păși în fața ei și fiecare mușchi al trupului dădea senzația de amenințare, iar felul în care se mișca semăna cu mersul tiptil al unui leopard... Dar expresia feței era cu totul enigmatică și fiindcă îl știa, se temea.

Spuse, când între ei nu mai rămăsese aproape nicio distanță:

— Experiența, Stephanie? Câtă dreptate ai. Asta presupune întotdeauna o luptă din partea ta, nu? Ochii lui cenușii o scrutară din cap până-n picioare într-un mod deliberat și insolent, făcând-o să-și dea seama că nu se putea pune cu el și își aminti cum altă dată își găsise liniștea în brațele lui, după o pornire la fel ca aceasta. Buzele îi tremurau, deși avusese. În ochi o sclipire de furie.

— Cel puțin... și se opri. El îi zâmbi rece, absent.

— Spune mai departe, o invită. Îmi închipui c-o să-mi înșiri iar mostra ta de moralitate? Cel puțin te lupți cu dorința asta pe care o avem unul pentru altul? Asta voiai să spui? În timp ce eu tolerez cu totul – Nu – vreau să spun, nu asta aveam în gând să spun, interveni ea brusc.

— Atunci luminează-mă, rosti el târăgănat.

„Cel puțin te iubesc...” Dar nu-i spuse. Își încleșta dinții și-și mușcă buzele, se înroși și simți un fior rece în tot corpul față de recunoașterea aceluia fapt, chiar și numai în sinea ei. Cum putea să fie adevărat, după toate prin care trecuse? Închise ochii și se întoarse brusc în altă parte. El râse încet.

— Se vede că ideile tale morale sunt în siguranță astă-seară. Aveam pe deplin intenția să declar armistițiu și în lupta din dormitor, cum – ăă – te-ai exprimat tu așa de colorat, întâmplător, e la fel de bună ca și altele pe care le-ai folosit, nu? Numai dacă... făcu o pauză, nu te-ai răzgândit și îmi dai voie să te scutesc de mizeria asta. Ea se întoarse pe călcâie.

— Oh, Doamne, ești un...

— Nenorocit? Poate. Ridică din umeri. Dar cel puțin sunt onest, ceea ce tu, draga mea, pentru motive știute doar de tine, nu ești. Somn ușor – te scutesc de prezenta mea chinuitoare.

— Unde pleci?

— Plec? Să găsesc o companie mai plăcută, îi spuse cu un menajament totuși dureros. Nici nu e prea greu. Și ieși afară, închizând ușa în urma lui.

CAPITOLUL 5

Stephanie dormi greu după câteva ore în care își simți ochii secați de lacrimi și se tot întreba în sinea ei ce greșise și unde, după care ajunse la concluzia că nu înțelesese intențiile lui Dominic. Își mai spuse că era imposibil să iubească un bărbat care o jignea cum o jignise Dominic – apoi, tristă, se gândi că și scuzele ei „atârnu” prea ușor, totuși.

Spre ziuă, când el încă nu se întorsese, știu că nu mai putea să zacă în pat, își puse un șort, costumul de baie pe dedesubt, un tricou și ieși afară să se plimbe.

Era o dimineată perfectă, doar câțiva nori ici-colo pe cer și aerul deja cald. Nu era nici țipenie de om pe plajă și când ajunse în partea cealaltă a hotelului, își scoase hainele și intră în apă. Mai apoi ieși, având puțin frisoane, cu mintea și trupul parcă grele, istovite. Încă nu apăruse nimeni pe plajă, era doar ea.

Însă, când se întoarse la hotel, nu mai era singură.

Dominic apăruse.

Stătea în ușa terasei îmbrăcat în hainele de cu o seară înainte, blazerul atârna pe un scaun, o auzise intrând, dar nu schiță niciun gest până nu se apropie ea, după ce închise cu zgomot ușa. Când se întoarse spre ea, văzu că avea părul zbârlit și îi intra în ochi, iar buzele ușor vinete. Arăta, își spuse Stephanie, obosit, istovit, dar perfect trezit la realitate și ea se încorda, așteptând inevitabilele răutăți.

Dar Dominic nu spuse decât:

— Să comandăm micul dejun? Stephanie clipi.

— Da, dacă vrei. E încă foarte devreme. Dominic zâmbi, abia împreunându-și buzele.

— E mai târziu decât îți închipui. Warwick și Jane au aranjat să închirieze, dacă e vremea bună, un yacht pentru o plimbare în jurul insulelor, cu prânzul la bord. O zi în paradis, adăugă cu ironia lui obișnuită. Până și vremea conspiră de partea noastră. Stephanie expiră disperată.

— Nu știu, n-au pomenit de așa ceva seara trecută, spuse, trecându-i gânduri negre prin minte.

— Mie mi-a spus Warwick. Își îngustă privirea.

— Ah.

— Pari neîncrezătoare, șopti ea. Stephanie încleșta

pumnii.

— Eu... nu contează.

— Ba da, insistă el. De unde puteam să știu, altfel, de exemplu? O privi rece și provocator. Stephanie își mușcă buzele și se certă în gând pentru că se întrebase și îi pasase unde își petrecuse noaptea, dar răul era deja produs.

— Dacă am rămas pe gânduri, spuse ea țeapănă, întrebându-mă prin ce mijloc tu și cu Jane ați scăpat de Warwick și-ați petrecut noaptea împreună, îmi pare rău, dar... mi-a trecut așa prin minte. Oftă și-și frecă ochii. Uite, Dominic...

— Nu, tu uite, Stephanie, spuse el pe un ton jos dar rece, încât tresări. Pentru un singur motiv, după cum stau lucrurile între noi, de ce dracu' contează unde îmi petrec eu noaptea? Din alt punct de vedere...

— Contează, spuse ea cuprinsă de amărăciune.

— De ce? strigă el. Doar ieri îmi spuneai că ai o armă secretă îndreptată spre Jane Patt. Îmi închipui că voiai să spui că e imposibil să te faci să te simți geloasă, când tu nu ai niciun sentiment normal, de soție pentru mine, dar acum...

— Voiam să spun, interveni brusc Stephanie, că indiferent despre ce circumstanțe e vorba, n-am chef să mă facă de răs femeia asta în fața tuturor, care habar n-au despre ce

circumstanțe e vorba, oricum!

— Și dacă e vorba de o altă femeie?

— A fost... e oare? șopti ea înainte să își dea seama, sau să se controleze fiindcă păli și mâinile începură să-i tremure. Dar făcu un efort suprem să se salveze și spuse, înainte să realizeze: Cel puțin dacă a fost ea, n-o să facă public cu dragă inimă!

— Atunci, pentru liniștea ta, spuse Dominic pe un ton sec, Jane n-are ce să facă public.

— Dar cred că știe, răspunse Stephanie brusc, tresărind, în timp ce Dominic înjura abia auzit în barbă.

— Nu știe nimic, spuse el hotărât. Dacă ți-a dat impresia asta, doar bâjbâie. Așa e felul ei sau tu ești prea sensibilă Stephanie, când n-ar trebui de fapt să fii, trebuia să-mi dea prin gând. Ea își umezi buzele și îl privi în ochi.

— Și pentru propria ta informare și liniște, am găsit o canapea într-un colț părăsit al clubului și dacă poți să-i spui somn, acolo am dormit. Singur, spuse tăios și, mă îndoiesc c-am fost detectat de vreunul din Patt-i, așa că iluzia... strânse buzele... mariajului nostru e încă intactă. Mai mult, am făcut o înțelegere – îmi pare rău că tu o găsești așa de greu de dus la capăt, dar...

— Partea cea mai incredibilă, interveni ea pe un ton răgușit, e că nu știu de ce aș răspunde eu unui șantaj, în primul rând!

— Trebuia, spuse Dominic blând, să te gândești la asta acum câțiva ani. Chiar înainte ca fratele tău să fie prins cu mâinile în „făină”. Trebuia să-ți treacă prin minte că atunci când te folosești de cineva pentru propriile tale scopuri, într-o zi o să fii la rândul tău folosită.

— Dar, spuse Stephanie vlăguită, nu s-a întâmplat decât o dată. A fost numai... nu se poate să-ți fi afectat și ție viața cum mi-a distrus-o mie. A fost așa o crimă? Un mușchi i se zbătea în obraz și ochii căpătaseră o expresie de agonie.

— Prin faptul în sine, nu. Confirmă el. Dar, vezi tu, la asta s-au tot adăugat și altele și probabil că ultima insultă constă în faptul că mă măsoară pe mine de la o anumită condiție de moralitate și virtute olimpiacă pe care ți-o asumi, ca și cum nu te-ai fi culcat niciodată cu mine, pretinzând altceva decât în realitate, ca apoi să-mi spui că era vorba doar de satisfacerea unor poftes trupesti.

Lacrimile se strecurară sub pleoapele Stephaniei, dar ea nu le îngădui să se prelingă pe obraji. Și ceva în sufletul ei o îndemna să-i spună adevărul, iar altă voce lăuntrică suna ca o

prevenire – oare avea el să creadă adevărul după multele uși pe care i le trântise în față? În loc de asta îi spuse, răgușită:

— Dacă încerci să spui că suntem amândoi totuna, dacă asta vrei să mă faci să recunosc, atunci, da, o fac. Am – am făcut o greșeală teribilă în noaptea aceea. Nu crezi că în atâția ani am avut timp să reflectez? continuă pe un ton angoasat. Și – dar ce schimbă asta? Am făcut-o deja. Am... și vocea i se frânse... făcut-o.

— De ce? Întrebarea era goală, evidentă și ea despărți buzele fără un răspuns în fața expresiei irezistibile a ochilor lui.

— Fiindcă sunt, probabil, o afurisită lipsită de inimă, șopti și fiindcă genunchii o lăsaseră fu la un pas să cadă pe podea, dacă nu ar fi susținut-o el de umeri.

— Continuă. Asta-i tot? comandă Dominic, iar unghiile lui îi intrară adânc în carne.

— Nu știu! Eu... poate m-am gândit că l-am prins pe Dumnezeu de picior dacă ai fi primul meu iubit. Dominic Rayburn... făcu o grimasă, dar era albă ca hârtia la față, a cărei soră m-a ignorat întotdeauna ca și cum nici nu aș fi existat.

Văzu cum colțurile gurii lui se strâmbară.

— Te-ai întrecut pe tine cu afirmația asta, Stephanie, în afară de asta, nu are sens. Se încruntă, privind peste capul ei la

distanță, apoi din nou în ochii ei. Pe Dumnezeu de picior? Ce ți-ar fi adus – continuă ca și cum vorbea singur faptul că ar fi aflat toată lumea – ar fi fost un adevărat necaz pentru sora mea. Ea îl întrerupse brusc.

— Habar n-aveam că tu o să dai de știre tuturor. Privirile lor se ciocniră.

— Apoi, desigur, totul s-ar fi putut transforma într-un rateu, se bâlbâi ea, gândindu-se puțin cam pripit. Vreau să spun, putea să fie doar ceva temporar... vocea îi tremura... spre încântarea Melisei, fără îndoială.

— Așa. Îi dădu drumul și Stephanie bâjbâi după pat, așezându-se jos. Cam asta s-a petrecut. Ai găsit o oportunitate și ai profitat de ea. A fost un gen de răzbunare personală, Stephanie? Încercă să vorbească dar i se pusese un nod în gât.

— De ce nu te-ai folosit de oportunitatea asta să faci caz în fața Melisei de căsătoria noastră, atunci? Nu asta ar fi fost ultimul act de răzbunare? Sau o iei altcumva – dovedind că nu ai nevoie de mine chiar după ce m-am căsătorit cu tine?

— Nu, nu, răspunse ea forțat. Numai tu ai pus totul la cale. Am făcut eu unele greșeli dar nu sunt chiar atât de îngăduitoare.

Se priviră lung unul pe celălalt și văzu că și Dominic era

palid la față, iar ceva în expresia feței lui o puneă pe gânduri... Deschise gura să spună ceva, dar telefonul de pe măsuta de lângă pat sună. Stephanie ezită apoi îl ridică. Era Warwick.

— Stephanie! exclamă el încântat. Ce pasăre din „zori” ești! Te-am văzut mai devreme pe plajă – soțul tău s-a trezit cumva? Apropo, ți-a spus ceva despre proiectul nostru de-a închiria un yacht pentru o zi?

— El... da!

— Bun. Vremea se anunță excelentă, așa că m-am gândit: să ne întâlnim la micul dejun în să spunem, o jumătate de oră și apoi să ridicăm ancora. Cum îți sună?

— E... Stephanie își reglă glasul și se stădui să sune entuziastă: nemaipomenit, Warwick! O să fim acolo.

Dar puse telefonul jos și își luă capul în mâini o clipă, înainte să-i spună lui Dominic despre subiectul discuției. O consolă puțin că se încorda și îi mai spuse o dată ce auzise de la Warwick despre planurile lor de navigat.

Era o zi minunată pentru navigat. Era soare și briza bătea destul cât să împingă un yacht de patruzeci de picioare de-a lungul coastei. Echipajul, o pereche obișnuită erau lucruri la locul lor, dar nu peste mult timp lui Dominic i se oferă cârma și pe Stephanie o apucă grija văzându-l cum manevra în mod

expert vasul, în peisajul liniștit, cu întinderea aceea de ape albastre, parcă nemărginită...

De fapt găsi că îi venea greu să nu-l privească, așa cum arăta în șortul scurt, cu umerii goi și bronzăți, cu o șapcă ca de marinar pe cap. Apoi, se întrebă dacă avea același efect și asupra lui Jane, dar ea părea calmă, pasivă și imediat ce urcă pe punte își găsi un loc la soare unde să facă plajă în nelipsiții bikini, aparent indiferentă de restul lumii.

Warwick le explică cu părere de rău că soția lui nu agreea prea tare dimineața și avea să stea reținută până spre prânz.

Slavă Domnului, își spusese Stephanie, apoi se simțise vinovată, întrebându-se dacă nu era puțin invidioasă. Fiindcă, ea una, nu reușea să se relaxeze și ca să se protejeze de soarele puternic, îmbrăcase un compleu subțire culoarea-untului și își luase o pălărie protectoare. Adopta un zâmbet mai degrabă șiret, cu buzele răsfrânte și cum Dominic era ocupat, se întorcea spre Warwick ca să admire împreună frumusețile golfului.

Și așa trecu ziua. Luară un prânz delicios pe vas, apoi înotară în apa limpede. Pe urmă, se îndreptară spre casă, în timp ce briza le dădea o senzație plăcută de prospețime, iar Jane se înviorase când soția cârmaciului le pregătise câte o piña colada – în timp ce Stephanie fu cuprinsă de amărăciune.

Încerca să coboare scara principală spre cabina cea mare – nu atinsese încă băutura – când vasul se clătină într-o parte, ea își pierdu echilibrul și căzu.

Imediat deasupra scării apăru fața lui Dominic, care coborî în grabă ca o pisică, în timp ce ea zăcea întinsă pe jos, năucită, totul învârtindu-i-se în minte, temându-se să nu-și fi rupt câteva oase. Sau doar i se părea.

— Stephanie... o ajută să se ridice. Oh, la naiba! Ce-ai făcut? Te doare ceva? Spune-mi unde! Soția căpitanului își făcu apariția lângă ei și îi spuse pe ton de reproș blând:

— Pentru cineva neobișnuit cu vasele, trebuie c-a fost balansul.

Dar Dominic râse în treacăt și Stephanie se contractă.

— N-o știți pe soția mea! CaSe opri exasperat când ea se trase de lângă el și îi dădură lacrimile.

— Mă simt bine, șopti printre suspine, trezind suspiciuni și jena din parte celor de față, care o priviră lung. Fără ajutorul ei o așeză pe pat, Dominic o mângâie și o cercetă cu atenție, în timp ce soția căpitanului îi vorbea pe un ton liniștitor.

— Nu-i nicio fractură, spuse el în cele din urmă. Stephanie, poți să te ridici în picioare? Reuși cu ceva efort și cu câteva respirații profunde își stăpâni și lacrimile.

— Mă simt bine. Le zâmbi slab.

— S-ar putea să am câteva julturi, atâta tot. Vedeți? Se dădu jos din pat și se ridică în picioare. Mai mult șocul decât lovitura. Vă rog, îmi pare rău că v-am alarmat pe toți, dar mă simt bine. Dominic cercetă fața ei întoarsă pe dos, urmele de lacrimi de pe obraji, umbra dintre sprâncene și, cu un oftat, o îmbrățișa. Soția căpitanului, foarte discretă, se retrase.

— Sigur? șopti în părul ei.

— Mmmm...

— Nu e nevoie să fii curajoasă.

— Nu sunt, șopti ea. Cred că cineva s-a gândit c-o să mi se întâmple asta de multe ori și m-a dotat cu oase rezistente. Își retrase capul de pe umărul lui. Poți să te duci înapoi, dacă vrei. Îți plăcea așa de mult la cârmă.

Privirea lui deveni curios de sobră, iar buzele abia i se mișcară, când spuse:

— Stephanie, sunt momente când spui unele lucruri fără sens. Ție nu ți s-a părut așa acum? În cu totul altă situație, ar fi găsit răspunsul potrivit. Dar înfruntându-l așa, cu fața spre el, reacțiile și răspunsul ei erau altele, așa că tremură și spuse fără speranță în voce:

— Nu...

— Trebuie să existe o soluție, ceva – Nu există. E o cauză pierdută. Îl privi cu disperare. Am tot încercat să-ți spun asta de atâta timp... Dominic închise o fracțiune de secundă ochii, iar Stephaniei îi dădură lacrimile din nou și încercă să le ascundă.

— Foarte bine. Nu e nici timpul, nici momentul pentru o altă confruntare de-a noastră. Vino sus – mai avem o oră până la insulă. Hai să vedem dacă reușim să te simți și tu bine. Ai condus vreodată un vas? Ea despărți buzele surprinsă.

— Nu! Și sunt foarte sigură că nu sunt bună la așa ceva. El zâmbi neașteptat.

— Nu și dacă te învăț eu, doamnă Rayburn. Ești foarte sigură că nu te doare nimic? O țin la o oarecare distanță, cercetând-o din cap până-n picioare.

— Da, Dominic, nu știu dacă e o idee bună...

Era o idee surprinzător de bună și chiar Jane, care era într-o dispoziție cuceritoare acum, se strădui să facă din ultima oră petrecută pe vas una cu adevărat plăcută. Așa că Stephanie luă cârma și lecții de navigat de la Dominic, care stătea chiar în spatele ei, inspirându-i parcă o stare sufletească de calm, făcând-o aproape să uite de povara din suflet.

Când ancorară, spuse pe un ton puțin cam uluit, dar veselă:

— E chiar ușor, nu-i așa? Dominic surâse, iar căpitanul se abținu de la orice comentariu, dar era clar că și el se bucura că încheiaseră ziua mulțumiți.

Dominic ocupă în continuare poziții, cumva derajând-o pe Jane, refuzând o invitație la cină în mod impecabil, cu grație, spunând că Stephanie trebuia să ia lucrurile mai ușor acum. Warwick înțelese imediat și spuse, ignorând îmbufnarea soției sale:

— Hai să ne întâlnim la un mic dejun matinal mâine, Dominic, de afaceri. Apoi ne putem petrece restul zilei ocupându-ne de doamne, îți dau un telefon.

Stephanie îl simți pe Dominic încordându-se o clipă, înainte să-și dea acordul bucuros și știu că atunci avea să aibă loc întâlnirea crucială.

Întorși la ei în apartament, îi spuse nesigură:

— Mă simt bine, să știi, dacă voiai să ne întâlnim cu ei astă-seară. Mâine o să treacă la lucruri concrete, nu-i așa? Așa că, dacă crezi c-ar fi diplomatic, să luăm cina împreună.

— Nu, nu cred. Scoate-ți hainele, Stephanie. Ea gâfâi și se înroși toată la față.

— Ca să pot să mă conving, spuse el intenționat, că nu ai nimic grav. Credeai că vreau să te violez? I se împletici limba în

gură.

— Da, credeai, răspunse Dominic.

— Nu! strigă ea în cele din urmă.

— Atunci, să te seduc. Își încrucișa brațele.

Sau măcar să-mi exercit drepturile conjugale. Ridică din sprâncene.

— Ești... imposibil, spuse ea cu o voce tremurătoare. N-am absolut nimic grav.

— Atunci, arată-mi – sau chem sora medicală. Poți fi tu împiedicată un pic, scumpă soție, dar asta a fost o cădere în toată regula. Și cum acum s-a dus și mândria ta că știi cum să conduci vasul, abia dacă te poți ține pe picioare. Dacă nu faci ce ți-am spus, s-ar putea să chem sora.

— Eu... Dar el veni spre ea hotărât că știe ce face.

Câteva minute mai târziu, când își dăduse toate hainele jos de pe ea și tremura de furie în timp ce el o măsura din cap până-n picioare cu atenție, o luă în brațe și o duse în baie, unde continuă s-o țină de după mijloc, în timp ce dădu drumul la robinetul de la duș.

— Contrar părerii generale, un duș rece o să te ajute cel mai bine, îi spuse calm și fără să mai adauge nimic, o ridică din nou pe sus și o strecură sub picăturile de apă rece. Stephanie

tipă, dar el o cuprinse de după mijloc ținând-o acolo, udându-se în timp ce apa curgea, dar nepăsător și nemișcat de felul în care i se făcuseră sfârcurile din cauza apei reci și felul în care i se prelingea pe coapsele lungi, bine făcute. Apoi, o ajută să iasă afară și o înfășură într-un prosop.

— Poftim. Îi dădu părul ud la o parte din ochi. Acum, o să-ți comand un coniac bun.

— Te urăsc, spuse ea printre dinți.

— Cel puțin știu că nu avem de vindecat decât câteva julituri... îi zâmbi slab... ușoare. Și m-am gândit c-o să mă preferi pe mine de doctor – mai mult decât pe altcineva.

— Modul tău, îi spuse cu amărăciune, e total brutal. El râse.

— Iată-te din nou printre noi. O să mănânci în pat, o să te uiți la video dacă vrei și apoi un somn o să completeze cura. Îți aduc cămașa de noapte.

— E abia șase-jumătate! protestă Stephanie, Și de ce vrei de la mine să fiu fără pretenții acum, îmi scapă. O licărire îi apăru în ochi.

— Te protejez, Stephanie dragă. Și ce importanță are ora? Te-ai sculat dis de dimineață.

Două ore mai târziu, luară cina în cameră, Stephanie în

pat, iar Dominic la masă, cu un teanc de hârtii răvășite în fața lui. Propunerea lui Patt, bănui Stephanie. Era somnoroasă și se simțea bine în pat, dar ceva fascinant în felul în care stătea el acolo cu capul plecat o atrăgea și sclipirea stiloului din aur în lumina lămpii n-o lăsa să doarmă.

— Ceva în neregulă? întrebă încet într-un târziu. El ridică repede capul, surprins.

— Credeam că dormi. Nu. Doar mai recapitulez tot încă o dată, să le am proaspăt în minte, să nu trebuiască să mă uit peste asta. Ridică o hârtie, apoi îi dădu drumul pe masă.

— Presupun, spuse ea gânditoare, că e ceva să obții o comandă pentru vasele tale tocmai din America.

— Chiar așa, fii de acord Dominic. De fapt, Mike are o contribuție serioasă la asta. El a conceput prototipul acesta mai curând unic care a atras atenția lui Warwick.

— Deci, răspunse Stephanie tacticoasă, acesta e într-adevăr, un efort în familie – ce ironic. El tăcu, iar ea dori să-și retragă cuvintele, fiindcă n-avea nicio intenție să strice pacea ultimelor două ore. Dominic rupse tăcerea:

— Nu prea semănați deși sunteți gemeni, nu-i așa? aruncă stiloul pe masă și se lăsă pe spate în scaun, îndreptându-și umerii.

— Nu, deși avem câteva trăsături comune... Și tăcu.

— Povestește-mi. Ea făcu o grimasă și-și duse mâinile la ceafă.

— Avem amândoi o slăbiciune: îmbracă doar diferite forme.

— Dacă te referi la luând din jurul tău ce nu-ți aparține...
Se întoarse cu totul spre ea.

— Așa fac eu? șopti Stephanie, ducându-și mâna la ochi.

— Asta ai înțeles tu? Tonul lui suna neîncrezător.

— Eu... nu. Își dădu mâna la o parte. Dar se cam potrivește, nu?

— Ce vrei să spui?

— Că amândoi suntem până peste cap 'prinși'".

— Nu e ceva de mirare, bănuiesc, spuse el meditativ, dar tu ai mult mai mult de suferit decât Mike. Și într-o zi o să-mi spui adevărul despre noi. Fiindcă până n-o faci, n-o să putem fi liberi unul față de celălalt.

— Ți-am spus de dimineață.

— Tot tu mi-ai spus acum câteva zile că n-ai fi putut niciodată să faci dragoste cu altcineva. E adevărat? Vocea lui era calmă și profundă și deși făcu un efort să nu-l privească, nu putu rezista atracției care pornea de la el și îi spulberă toate"

armele”.

— Da, spuse ea categorică, privirile lor încrucișându-se în cele din urmă.

— Atunci, trebuie să mai existe încă o explicație pentru noi.

— Dar – Ce mi-ai spus de dimineață nu are sens, spuse el sec. Răzbunare, orgoliu – nu.

Ea își umezi buzele.

— La timpul respectiv nu te-a mirat, Dominic.

— Atunci bâjbâiam-pe întuneric. Acum am jumătate de scenariu, poți să-i spui, te știi mai bine și nu se cristalizează varianta aceea. Dar care merge oare?

Vorbea mai mult cu sine însuși, realizează și pentru câteva clipe de spaimă își ținu respirația, fiindcă desigur nu mai exista decât o singură explicație, nu-i așa? Cea care, aparent, nu-i trecuse niciodată prin minte lui Dominic. El continuă, tot ca pentru sine:

— Dacă sunt primul și ultimul tău amant – și ochii lui o priviră fix – ce anume căutai în noaptea aceea, Stephanie? Ai iubit pe cineva pe care nu l-ai putut avea și ce-am crezut eu c-a fost dragostea, a fost un fel de disperare nepăsătoare? Am... făcu o pauză căutându-i mai atent privirea... luat eu locul cuiva

pe care nu l-ai atins niciodată decât în gând – și nu ți-ai iertat-o, cum nu mi-ai iertat nici mie când ți-ai dat seama că fizic te atrăgeam la fel de mult și mă doreai acum pe mine? îl privi uluită, paralizată.

— Ăsta este de fapt conflictul tău, Stephanie? întrebă el foarte încet, încă te mai gândești la el fiind în brațele mele și când faci dragoste cu mine?

Își duse mâna la gură neajutorată, fiindcă dacă întorceai pe dos ce-i spusese el, era atât de adevărat, precum însuși destinul – nu ghicise chiar totul și nici nu fusese o disperam „nepăsătoare” întrucât el era cel pe care ea nu spera să ajungă să-l iubească niciodată și sentimentul acesta încă o apăsa. Dominic se ridică în picioare, veni spre pat și o privi, iar Stephanie își dădu seama că ceea ce-i spusese parcă „prinsese rădăcini” în mintea lui, iar ochii săi o cercetau foarte atent. Apoi, spuse pe un ton de blândețe și hotărâre îmbinate:

— N-am să te las să pleci până nu îmi vei spune.

— Dominic, mi-ai promis...

— Am promis din greșeală, Stephanie. Uite, sunt adult și am păcatele mele. Suntem amândoi adulți și viața ta va fi un iad dacă tot o să continui să mă dai la o parte, urându-te pentru asta. De dragul tău numai, de ce nu încerci în cele din urmă să-ți

împărți povara cu mine? Poate nu sunt eu cel din visele tale, dar cel puțin te cunosc foarte bine. De fapt... o mângâie pe fața îngrijorată și uluită... dormi acum. Nu aveam de gând să tulbur iar apele în seara asta. Mă duc să fac o plimbare.

CAPITOLUL 6

Se scurse ceva timp până reuși Stephanie să facă o mișcare, după plecarea lui Dominic. Luă o pernă în brațe și o strânse la piept, realizând cu durere că era extenuată și învinsă. Probabil că nefericita ei cădere nu contribuisese prea mult, dar ceva, în cele din urmă, slăbise rezistența ei, deschizându-i ochii spre singura posibilitate de a se elibera de chinul acestei căsătorii și, nu numai atât, îi deschisese ochii asupra faptului că el avea dreptul să cunoască adevărul – ceea ce încă nu bănuise, se gândi cu durere în suflet.

Celălalt adevăr – sentimentul lui pentru ea era punctul dificil al problemei, cum fusese de altfel dintotdeauna. „Dar dacă aș fi fost cinstită de la bun început, nu mă băgăm singură în încurcătura asta”, reflectă ea”. Dacă aș fi ascuns nenorocita mea de onoare undeva în adâncul sufletului, aș fi ajuns oare mai bine decât sunt acum? Adormi cu gândul învârtindu-i-se întruna în minte.

Se trezi din nou dis-de-dimineată, observând razele soarelui care cădeau pe podea, dar de data asta nu mai era singură. Dominic dormea întins lângă ea.

Simți ca un ghiont în inimă. Stătea pe burtă cu mâinile sub pernă, cu așternutul strâns sub el și dacă avea ceva pe el nu-și putea da seama, doar spatele îi era complet gol. Și dragostea ce i-o purta dădu să-și facă loc la suprafață, o dată pentru totdeauna. Nu avea nicio importanță că putea fi, și se comportase uneori crud și arogant, nicio importanță că se folosisse de ea în afacerile lui – avea dreptate, după cum și ea se folosisse de el cândva. Nimic nu avea importanță în comparație cu faptul că acesta era bărbatul după care tânjise întotdeauna, pe care îl dorea acum să se trezească și să-i zâmbească, să facă dragoste cu ea cu căldura și tandrețea de care ea știa că se pot naște între doi oameni.

Stephanie oftă, se mișcă, apoi deveni tensionată, în timp ce el se agita, dar „răul” era deja isprăvit. Se întoarse spre Stephanie și puse o mână adormită peste ea, prinzându-i pulpa, înainte de a deschide ochii mari, în timp ce-o mângâia pe picior, se întrebă cu inima îndurerată dacă nu-și închipuia cumva că se află cu altcineva în pat, trezindu-se așa pe neașteptate.

Atunci deschise ochii, își retrase aproape imediat mâna și,

deși brusc trezit din somn, expresia cenușie a ochilor lui era impenetrabilă.

Stephanie trase aer în piept și știu îndată ce avea de făcut. Trebuia să se folosească de fiecare strop de curaj ce-i rămăsese; indiferent dacă el avea s-o creadă sau nu, nu mai putea trăi în această minciună, iar dacă o credea, nu trebuia să cedeze în fața milei lui. Se săltă în pat rezemându-se de o, pernă, privind drept în față, înghiți în sec de vreo două ori și începu:

— Sunt gata să-ți spun adevărul acum. Dominic făcu o mișcare bruscă și șopti ceva neinteligibil.

— Știu... și îi tremură puțin vocea... că probabil nu e momentul cel mai potrivit, dar mai târziu s-ar putea să nu mai am curajul. Am făcut ce-am făcut în noaptea aceea, în prima noapte, fiindcă n-am reușit niciodată să trec peste atracția teribilă pe care am avut-o pentru tine de când te-am văzut prima oară la școală. La început, surâse ea stingherită, visam că nu era cu putință, că n-o să mă bagi în seamă și... se săltă mai sus pe pernă... după ziua în care am căzut de pe bicicletă și m-am comportat așa de stângaci, am fost convinsă că pentru tine nu eram decât o școlăriță teribil de grea de cap, dar visele mele nu s-au oprit aici. Acesta a fost singurul motiv pentru care am venit la petrecerea Melissei.

Făcu o pauză, mototolind așternutul patului între mâini, apoi întinzându-l la loc.

— Dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată, probabil că ar fi fost cel mai bun lucru care mi s-ar fi putut întâmpla. Nu numai din cauza celor spuse de Melissa, ci pentru tine însuși, Mi-am dat seama, din seara aceea, că voiam luna de pe cer. Și am încercat să uit, să mă maturizez dar, într-o oarecare măsură, nu am reușit niciodată să accept faptul că eram puțin altfel decât restul fetelor de vârsta mea. Băieții, bărbații și toaletele nu însemnau prea mult pentru mine. Cred că m-am hotărât asupra faptului că eram o persoană obișnuită... nu...spuse în continuare. În timp ce el se mișca, nu atât ca înfățișare – e greu de explicat, dar eram o persoană cu picioarele pe pământ cu o singură mare pasiune în viață, tablourile mele.

În cameră se păstră tăcerea, până când Dominic spuse:

— Continuă.

— Atunci ne-am întâlnit din nou... își mușcă buzele și se forță să continue... și într-o fracțiune de secundă mi-am dat seama că mă păcălisem, că nu trăisem de-adevăratelea și că femeia din mine, femeia adevărată tânjea după tine... părea să trăiască numai pentru tine. Nu vedeam cum mai puteam avea

sentimentul acesta și pentru altcineva. Încă nu știu – ba da, știu, se corectă ea, și atunci nu eram beată. S-a întâmplat că deodată nu mai suportam să trăiesc doar pe jumătate – chiar dacă știam că nu erai potrivit pentru mine și nu aveai să fii niciodată.

Mi-am zis – pot să mă descurc și singură, deși probabil c-o să fie ceva dureros, dar n-am să mai fiu persoana retrasă, lipsită de viață, de dorința de-a avea pe cineva alături, cum fusesem înainte. Nu știu dacă lucrurile astea au vreun sens pentru tine, dar... Ridică din umeri și-și șterse ochii cu cearceaful.

— Și a doua zi de dimineață? Întrebă el serios.

Stephanie trase aer în piept și spuse cu o voce răgușită:

— A doua zi? A urmat o dimineață obișnuită. Nimic nu-mi mai era la fel de clar în minte. Atunci a fost prima oară când m-ai amețit de-a binelea, spuse ea, încercând să-i zâmbescă. Nu puteam gândi limpede, nu știam ce să fac – ba voiam să renunț la excursie, ba nu voiam și până la urmă tot într-o suferință am transformat totul. Îi povesti cum îl văzuse ieșind de la bancă. Și asta, mi-am spus în gândul meu – foarte bine, știai că asta te va durea, mai bine obișnuiește-te cu gândul chiar de-acuma. Și atunci mândria mi-a întunecat gândirea. Ca să mă apăr nu pot spune decât că, deși eram conștientă până în

adâncul sufletului de ce făcusem, mai știam și că ceream luna de pe cer.

— Stephanie, fata aceea era o fostă colegă de-a mea de școală și da, fusesem împreună un timp, dar venise să-mi spună că se căsătorea și din cauza asta am sărutat-o și tot de asta era așa de fericită. Stephanie ridică din umeri.

— Cu toate astea, chiar de-aș fi știut, tot aș fi simțit contrariul. Hai să... ți-am spus adevărul, să-i vedem latura cinstită. Acum știi cum stăteau lucrurile, că trebuia să-ți fi spus toate astea cu ani și ani în urmă. Dar tu știi cât de încăpățânată sunt eu în privința oricărei aluzii la milă. Dacă crezi ceva din ce ți-am spus și dacă ai spus tot ce gândeai astă-noapte, dar simți ceva pentru mine, lasă-mă să plec acum, Dominic. Te rog, șopti ea, gesticulând din mâini. După ce se termină toate astea aici.

— Oh, Doamne, spuse el, atunci, haide să lămurim un lucru clar – vorbești despre luna de pe cer. Asta nu se potrivește deloc cu ceea ce spui tu că simți și cu faptul că nu ești destul de bună pentru mine. Nu crezi? Se ridică în capul oaselor încruntat, trecându-și mâna prin păr. E o nebunie.

— Nu, răspunse ea încet și rar, deși, la un moment dat așa am crezut fiindcă mă vedeam cât sunt de isensibilă, atât de — diferită de fata în rochia roșie. Dar atunci eram tânără și

confuză. Dădu din mâini neajutorată. Dar când ți-o spun acum, înțeleg prin asta că nu sunt femeia care să... Făcu o pauză și apoi altă încercare. Cred că știu mai bine ca oricine că, deși sunt îndrăgostită de tine, mă depășesc unele lucruri. Nu sunt femeia potrivită pentru tine, deși mă dorești uneori. Dacă eram... Ridică din umeri și apucă din nou cearceaful patului în mână, ducându-l la ochi. Să nu mă minți, Dominic, te rog.

Dominic o privi lung un timp, apoi o luă de mână și se întinse în pat, spunându-i cu o sfârșeală care-i tăie respirația:

— Și dacă și pe mine mă depășesc unele lucruri?

— Dominic? șopti ea.

— Dar dacă sunt și eu un om mărginit la rândul meu? Tu așa te-ai văzut pe tine, până la urmă. Poate că sunt la fel ca tine, un om obișnuit. Obișnuit? își strâmbă buzele, ironic. Nu am găsit probabil cuvintele cele mai potrivite, dar tu înțelegi cu siguranță ce vreau să spun.

Stephanie îl privi atent în ochi, despărțind buzele mirată.

— De când te simți așa? întrebă puțin răgușită, cu ochii ei mari întunecați și neîncrezători.

— De ani de zile, răspunse el sec. De fapt, iubita mea bunică, cea care a lăsat incomodul testament, și-a dat seama cu mult timp înaintea mea. A dat vina pe părinții mei – a spus că

ne-au răsfățat pe mine și pe Melissa. Spunea că toate erau prea la îndemână: banii, libertatea, fetele... Obișnuia să spună câteodată: „Pe la treizeci de ani, Dominic Rayburn, o să fii un om cinic și deziluzionat fiindcă toate talentele tale de la Dumnezeu vor fi fost irosite între timp”. Înțelegea prin asta că niciodată nu urma să am de luptat pentru ceva anume – ceea ce nu s-a dovedit cu totul adevărat, mai târziu. Cu siguranță a trebuit să lupt să pun Compania Rayburn din nou pe picioare – încă o fac, deși acum nu mai am perspectiva falimentului la orizont – dar nu ești tu prima persoană care mă consideră cinic și lipsit de scrupule... O să ți se pară amuzant ce îmi mai spunea. Ca de pildă: „O femeie cumsecade o să se îndrăgostească de tine, Dominic și o să-ți trebuiască mai mult decât ținuta ta chipeșă, banii și felul tău de-a cuceri femeile ca să-ți găsești o femeie cu adevărat nemaipomenită”. Stephanie închise ochii.

— Habar n-am avut de toate astea, șopti ea.

— Acum că ai, o să te gândești să-ți schimbi hotărârea și să rămâi cu mine?

Ea lăsă pleoapele în jos, protestând încet.

— Nu mă refer la ce am avut până acum. O relație serioasă de data asta.

— Nu — chiar dacă bunică ta avea dreptate, nu țiinea seama că o astfel de femeie nu vine singură în întâmpinarea ta.

— Stephanie... mâna lui o strânse mai tare... Știi de ce m-am însurat cu tine? Nu fiindcă era un avantaj sau fiindcă au existat momente când n-a contat cu cine mă însuram, ci fiindcă erai așa de diferită de toate femeile pe care le cunoscusem. Singura care plecase de lângă mine. Singura care făcuse dragoste cu mine simplu, fără să flirteze sau să urmărească ceva, fără... N-am fost niciodată în stare să găsesc cuvintele potrivite să descriu noaptea aceea și de când ne-am căsătorit ți-am fost la fel de credincios cum mi-ai fost și tu mie, deși nu pot să-ți ascund că uneori m-am gândit să nu-ți fiu. Dar nu s-a întâmplat asta și mereu m-am întors la tine. Nu crezi că toate astea înseamnă că tu ești cea potrivită pentru mine?

— Dar... Stephanie începu să tremure.

— Oh, la naiba, îi spuse blând, luând-o în brațe. Dacă există un lucru pentru care aș da orice să-l pot spune acum, ar fi că nu sunt — Nu, șopti ea. Nu te-aș crede și mai bine să fim cinstiți unul cu celălalt, dar... Se opri brusc. N-aș putea oare? se întreabă în sinea ei. Cum aș putea...?

Începu să sune telefonul. Dominic îl ignoră și zise mai departe:

— Spune-mi la ce te gândești.

— Eu... Suna încontinuu. Dominic înjură printre dinți.

— Trebuie să fie Warwick. Se uită chiorâș la ceas. Ce obicei ciudat și micul dejun de afaceri.

— Trebuie să te duci, spuse ea.

— Nu...

— Ba da, te rog. Îi tremură puțin vocea. Am nevoie de timp să mă gândesc.

— Poate dura ore în șir, spuse el scurt, întinzând mâna spre telefon.

— Nu, Dominic, puse ea mâna peste mâna lui, trebuie să te duci, oricum, și eu am nevoie de puțin timp să fiu singură. Mă simt bine, serios. Într-un fel, mă simt mai bine decât m-am simțit în ani de zile., dar trebuie să mă obișnuiesc cu sentimentul acesta – n-o să fac nimic pripit, vreau să spun c-o să mă găsești tot aici ca să-ți spun ce-am hotărât.

Înainte să plece, el insistă să-i comande micul dejun în cameră, pe care-l măncă singură, cu mintea curios de „goală”. Apoi făcu un duș, își puse un șort și o bluză ușoară și decise că o plimbare avea să-i facă bine, să-i limpezească gândurile. Era o dimineată superbă și grădinile insulei Hayman deveneau „molatece „în bătaia soarelui, așa că destul de curând deveni

complet absorbită de frumusețea lor. Cine n-ar fi fost așa într-o „lume a minunilor”, plină de azalee și gardenii, orhidee, iasomie și multe alte plante cu flori tropicale, magnolii, plus arbori bananieri și o mulțime de arbuști de liliac special întreținuți? Atunci intră în grădina japoneză și perfecțiunea acesteia o ului peste măsură – mai multe azalee și magnolii și bambuși, palmieri „sago” și o căsuță mică din lemn, unde se servea ceai. Câteva ore nu făcu altceva decât să încerce să își îmbogățească mintea, nu numai de artist, dar și de om, întrucât liniștea și pacea locului erau molipsitoare.

Lângă piscină și mai jos, spre peluză, se găsea intrarea principală a hotelului iar Stephanie se așeză pe o bancă din piatră, gândindu-se în cele din urmă: „La ce mă ajută, să știu că el e deziluzionat, obosit, sfârșit? Că eu sunt cea la care revine mereu – cum să-mi dea astea speranță? Nu o să fie așa întotdeauna și poate odată și odată o să trebuiască să-i redau libertatea. Care-i misterul ce-l face singurul bărbat potrivit pentru mine, iar pe mine mă face să doresc să-i aduc alinarea? Și mă determină să trăiesc ca și cum sabia lui Damocles ar fi ațintită asupra mea tot timpul? Nu știu ce să fac – sunt căsătorită cu el.

O pasăre „kurrawong” dintr-unul din palmieri o trezi din

reverie, cântând și atunci îl văzu pe Dominic venind spre ea pe potecă, cu mâinile în buzunar și părul în dezordine – un om cu o personalitate mult mai complexă decât își închipuise ea și unul cu propriile-i necazuri și suferințe.

Se opri în fața ei și se privi un timp îndelungat unul pe altul, până când ea spuse:

— Încă mi-aș mai dori să plec de aici și să încep iarăși să pictez. Vreau să spun, uneori mă „cobor” într-o altă lume și e dificil de conviețuit cu mine. Mai sunt și... zâmbi, tremurând... o persoană „împiedicată”, deși aș încerca să nu te pun în situații jenante. Dominic se așeză pe bancă, o cuprinse cu brațul și ea își ascunse fața în umărul lui un timp, după care deschise ochii și observă expresia lui dureroasă și deveni mai calmă.

— Numai un singur lucru, spuse ea răgușită. Să nu-ți fie niciodată milă de mine, da? E singurul lucru pe care nu l-aș putea suporta – și îți promit că niciodată n-o să-mi fie milă de mine. Ridică o mână și-i atinse fața cu blândețe. Cred că mai bine m-ai lua și ai face dragoste cu mine, cum voiai atunci, în seara aceea.

Îi aminti de prima lor noapte, cu atâta timp în urmă și de felul în care făcuseră dragoste atunci. De felul în care trupul ei

răspunsese dorințelor lui, ca o revelație, înrobit, cu sfârcurile sânilor ca de catifea, sensibili la orice atingere, cu o piele aproape translucidă, delicată ca a unei căprioare.

— A trecut prea mult timp, șopti el, cum stăteau întinși unul lângă altul, privindu-se în ochi. Prea mult timp. Nu-i de mirare că m-am purtat mai urât ca de obicei. Vrei – ești sigură că asta vrei?

Nu se atingeau unul pe altul și ea stătea cu părul revărsat pe pernă, așteptând, gândindu-se căretrăiau noaptea aceea, cu aceeași reținere, din alte motive, însă și mai lesne de înțeles.

— Sau nu mai vrei? S-a schimbat ceva?

— Nu, nimic. Și el ridică mâna, mângâind-o pe obraz, cufundându-se în adâcimile ochilor ei pătrunzători.

— Doar că probabil nu te merit. Stephanie zâmbi slab. Cine știa ce meritau ei oare?

— Dar te-am chinuit, mi-am bătut poate joc de tine, uneori în pat și alteori...

— Și eu am contribuit la asta, șopti ea și cu un mic suspin se strecură în brațele lui. Strânge-mă, te rog. Simt o nevoie mai curând disperată – probabil amândoi o simțim.

— Oh, Doamne, îi șopti el cu un efort în păr, trăgând-o lângă el, ținând-o strâns, iar când râse încet, Stephanie își aplecă

puțin capul într-o parte să-i vadă ochii. Nu știam de unde să încep, continuă Dominic neîncrezător, dându-i drumul din strânsoare un pic, mângâind-o pe spate și pe pulpele picioarelor cu siguranța obișnuită. Povara păcatelor mele trebuie – Șșșș...

— Trebuie – Nu, nu trebuie. Am lăsat totul în urma noastră acum. Râdea și ea, ușurată și bucuroasă fiindcă el vorbise din tot sufletul.

Și se strânsesă mai aproape unul de celălalt, comunicând mai profund atât fizic, cât și sufletește, mângâindu-se reciproc, vorbind ca doi îndrăgostiți timizi – care nu fuseseră niciodată – până când se lăsă tăcerea și mâinile lui încetară să „caute” și să „aline”. Îi cuprinse sânii și îi atinse sfârcurile până când acestea se ridicară în sus și Stephanie începu să tremure de plăcere. Dorința ei creștea și până în adâncul sufletului simți cum se desprindea în momentul fizic al spațiului și timpului și răspundea mângâierilor lui tandre. Îl dorea cum nu-l dorise niciodată, să-l simtă lipit de trupul ei, înăuntrul ei, în intimitatea cea mai adâncă. Își deschidea inima în fața lui și devenea totuna cu el. Își dorea să simtă puterea lui coplesind-o, să-i simtă umerii solizi acoperind-o, s-o poarte pe căi neștiute și nebănuite ale dragostei.

Dominic zăbovi cu mângâierile, impunându-le un anume

ritm care făcea ca anumite părți ale trupului ei să freacă de plăcere, să se înfioare, sărutând-o apăsător și posesiv pe buzele catifelate și calde, pe gâtul lung și zvelt. Până când oftaturile ei deveniră mai dese și mai clare, iar mâinile ei căutară intimitatea trupului lui gol, deveniră rugătoare, insistente și atunci el o cuprinse în brațe fără ezitare și o pătrunse adânc, lăsând loc inimaginabilului sentiment de plăcere născută din dragostea lor.

— Nu e de mirare, îi spuse ea câteva clipe mai târziu, că nu știu ce se petrece cu mine, acum după ce m-am separat de tine. El râse tare și o sărută pe păr.

— Te simți bine?

— Da, bine, nici nu știu cât e ceasul sau ce zi e, dar altfel mă simt minunat de bine. Tu?

— La fel ca și tine, sunt puțin amețit. Nu pleca.

— Nu plec, doar trag deaurea. Se lăsa înapoi pe spate, învelindu-i pe amândoi.

— Frig? spuse el serios, cu o sclipire în priviri.

— Nu. Obosită. Își puse capul pe umărul lui. Când trebuie să ne vedem cu Jane și Warwick?

— Mai târziu, fii liniștită.

— Slavă Domnului, șopti Stephanie. El își trecu mâna prin părul ei, netezindu-i-l.

— Poți să zici că am dat de două ori lovitura azi.

— Oh?

— Da. Warwick mi-a comandat navele. Stephanie îl sărută pe obraz, zgomotos.

— Felicitări...? Dar făcu imediat o pauză.

— Spune.

— Nu, nimic.

— Stephanie, insistă el, față de ce ne privește pe noi, crede-mă, nu are mare importanță. Ea ezită, își șterse o lacrimă rebelă și spuse simplu:

— Mulțumesc. Nu plecară din cameră înainte de ora patru, apoi coborâră de mână până pe plajă unde se instalaseră Warwick și cu Jane. Era ora refluxului și bătea o briză plăcută, înmiresmată și vaporul plutea între Hayman și Bali Ha i – nu cea adevărată, ci o insulă mică. Înainte să ajungă la Warwick și Jane, se opriră să privească hidroavionul de la Air Whitsunday care tocmai își lua zborul spre Australia, iar Stephanie își ținu fără să vrea respirația.

— După expresia feței tale, spuse el cu o grimasă, nu e tocmai unul din modurile tale preferate de a zbura.

— Nu, aș îngheța de frică, fu ea de acord și adăugând cu părere de rău: nu știam că-mi citești așa de bine gândurile.

— Doar eu reușesc asta, iubito, nu te teme și de ceilalți. Îi zâmbi, făcând-o să se simtă iubită și protejată, apoi o sărută pe buzele întredeschise. Ești gata?

Stephanie se strâmbă în glumă.

— Ca mereu de acum înainte.

— Ești foarte tăcută, Stephanie, spuse Jane plictisită și arțăgoasă o jumătate de oră mai târziu.

— Scuză-mă, răspunse Stephanie, întinzându-se în chezlong. Admiram priveliștea. „Nu, mint” își spuse imediat în sine ea, cu colțurile buzei de jos strâmbe, ” de fapt, mă gândeam cum am făcut noi dragoste mai devreme și cât de minunat m-am simțit, trebuie să mărturisesc. Și probabil că tu bănuiești, nu-i așa, Jane? Te înnebunește, nu? Oh, dragă, care dintre noi e oare mai afurisită acum? „Încă se mai simțea puțin vinovată peste câteva minute când Dominic le spuse că așa o trândăvie îl făcea să moțăie, așa că se gândea să iasă cu o mini-șalupă pe mare. Jane, repezită, sări în picioare și îi ceru s-o ia și pe ea.

Dominic ezită, cu o privire din care nu se putea citi nimic, apoi răspunse destul de brusc:

— Știi câte ceva despre cum se conduce?

— Nimic, îi spuse Warwick pe un ton sec.

— Nici Stephanie nu știa ieri, insistă special Jane. Oh, vino – azi e rândul meu. Te rog frumos! Dominic se întoarce ridicând din umeri, în timp ce Jane o porni imediat după el, în centrul atenției ca de obicei, numai cu un bikini auriu pe ea. Îl ajunsese din urmă, luându-l de braț, reușind să dea impresia că erau în relații oarecum intime. Stephanie și Warwick îi priviră în tăcere, în timp ce Jane refuză să-și pună o vestă-colac, apoi făcu ceva caz până își găsi una să i se potrivească. În cele din urmă, nu reuși să se urce decât cu ajutorul lui Dominic, care pur și simplu o luă pe sus, fiindcă apa îi venea până la mijloc. Și o porniră. Atunci Warwick oftă și spuse, obosit:

— Trebuie să-mi cer scuze pentru soția mea, Stephanie. Stephanie își mușcă buzele și spre mirarea ei, întinse mâna și o atinse în treacăt pe a lui.

— Nu-i nevoie. Toți... avem problemele noastre.

— Ești foarte înțelegătoare în multe privințe în care alte femei nu sunt, îi spuse el încet. Ce nu mă dumiresc eu e... cum am putut să fac asta când mai păstrez vie amintirea primei mele soții pe care am iubit-o din tot sufletul și care mi-a dat o fiică care-i seamănă în mod uluitor.

— Poate, spuse Stephanie rar, că ea ar înțelege ce singur te simți fără ea.

Warwick închise ochii și rămase tăcut mai mult timp. Până când Stephanie îi spuse delicat:

— Povestește-mi despre fiica dumitale.

— Ea... Și ceva din tensiunea creată se spulberă. Are douăzeci de ani, mai are puțin și termină colegiul, nu e prea înaltă, dar e drăguță, are o față ovală, părul lung, castaniu, niște ochi căprui superbi – e o scumpă, spuse el mândru. E o fată foarte sensibilă – nu trăiește cu niciunul din cei care îi dau târcoale și nu sunt puțini, să știi. V-ați simți bine împreună: vă asemenați de parcă ați fi rude – și ea studiază arta. Da, îmi dau seama că sunteți două persoane delicate...Stephanie îl privi puțin surprinsă... încântătoare tot timpul...

— Mulțumesc – Ce s-a întâmplat? întrebă imediat, urmărind privirea lui deodată uluită. Warwick se ridică în picioare.

— S-au răsturnat!

— Sunt sigură că nimeni nu conduce o șalupă mai bine ca Dominic.

Ce cuvinte frumoase și cu toate astea ambarcațiunea într-adevăr se răsturnase într-o parte, iar o șalupă de salvare mai mare porni cu zgomot spre ei.

Ce urmă fu oarecum amuzant, lăsând la o parte tensiunea

care se născuse. Dominic se urcă în cealaltă și Jane trebui luată pe sus din nou, chiar într-un mod neelegant, ținând cont că nu purta sutien de plajă și unul din membrii echipajului, o fată, înotă până la mini-șalupa lor, o redresă fără probleme și porni spre mal. Jane sări din șalupă când aceasta atinse malul furioasă, cu părul încâlcit, udă leaorcă, refuzând cu dispreț ajutorul lui Dominic, de data asta și făcându-le cunoscut tuturor în gura mare că era în toane foarte proaste...

— El n-a... n-ar fi făcut așa ceva, șopti Stephanie nevenindu-i să creadă când o auzi pe Jane afirmând că Dominic ar fi făcut-o intenționat.

— Tu ai făcut-o! Stephanie își privi neîncrezătoare bărbatul, după ceva timp, în camera lor. Se întorsese singură la ei în apartament, după ce devenise absolut clar că după-amiaza idilică se spulberase. Jane, mâniaasă peste poate, fusese îndemnată clar de soțul ei să meargă acasă și folosind un limbaj nu tocmai elegant îi dăduse ascultare, iar Stephanie se folosisese și ea de prilejul acela ca să se strecoare acasă, în timp ce cei doi bărbați se priviseră unul pe altul, amândoi încruntați. Cum încă mai era Dominic, când își făcu apariția în apartamentul lor.

— Ai dezechilibrat special ambarcațiunea, ai speriat-o cumplit și era gata să se înece, îl acuză Stephanie, repetând

într-un fel cuvintele soției lui Warwick.

— O merită — proasta aia, răspunse el rece. Dacă ai fi auzit propunerea pe care mi-a făcut-o, n-ai fi de partea ei! N-a fost în niciun pericolă nu ne venea decât până la umeri acolo și nici măcar nu s-a speriat, o preocupa doar că-și udă afurisitul ăla de păr.

— Nu îi... Stephanie se așază jos pe pat, descoperind că umerii îi tremurau din cauza râsului. Oh, Dominic, spuse în cele din urmă, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji, cineva trebuia s-o prevină în privința ta... Dar... Deveni serioasă. Warwick... e bine?

— M-am oferit să reziliem contractul, răspunse Dominic indispus. I-am spus c-a fost un lucru de neiertat modul în care i-am pus pe amândoi în așa o situație jenantă și aș înțelege dacă nu ar mai vrea să aibă de-a face cu mine. A refuzat. Și acum mă simt ca un măgar! aruncă prosopul cu care se ștergea cât colo.

— Ce altceva ți-a mai spus?

— Că purtarea ei a fost cea care l-a făcut să se simtă jenat, dar asta e problema lui și n-are legătură cu afacerile. Și că ei. or să plece în după-amiaza asta dacă e posibil — și să-ți transmit ție ceva din partea lui. Stephanie se încorda.

— Mi-a spus să-ți transmit c-a hotărât că amintirile sunt

mai prețioase pentru el decât orice altceva. Dominic ridică nedumerit din sprâncene spre ea.

— Mi-a povestit despre prima lui soție, în timp ce erai plecați. Și-a cerut de asemeni scuze pentru Jane și mi-a spus că are o fiică. Cred... își duse mâna îngrijorată la față... că înțelege prin asta să se despartă.

Dominic se așeză lângă ea și o cuprinse de umeri.

— Așa o să facă, îi spuse încet. Ceea ce nu mă împiedică să spun că mă simt vinovat ca dracul în clipa asta și că eu nu l-am încurajat să se răzgândească, dar sunt lucruri pe care nu tu le determini și o căsătorie ca aceasta nu o poți influența cu nimic. Rămaseră tăcuți un timp până ce el o luă în brațe și se culcară așa pe spate.

— Vorbind de căsătorii, îi spuse, îngropându-și capul în părul ei și legănând-o în brațe, ce mai spui referitor la a noastră, pentru moment? Apropo, probabil sunt ultimul căruia să i se țină o predică.

— A noastră? Se juca cu cureaua ceasului lui de mână. Trebuie să spun, deși știu că n-ar trebui – nu e un gând serios – cred că i-a crescut cota. Pe cheltuiala lui Jane – nu cu mult timp în urmă mă întrebam dacă nu sunt și eu afurisită, adăugă ea cu un râset mic și căpătând culoare în obraji.

— Ce te-a făcut să gândești așa? își plecă ușor capul și buzele lui se întredeschiseră când observă expresia ei tristă, îmbujorată.

— În fine, astăzi când eram așa de tăcută, nu era din cauza priveliștii. Visam la ceva și mă consideram chiar îngâmfată.

— Visai la noi doi, se aventură el cu o privire șmecheră, vicleană.

— Cam așa ceva. Stephanie ridică din umeri.

— Să înțeleg că, în ciuda necazurilor pe care le-am avut azi... făcu o grimasă... într-un fel sau altul, aprobi încă relația ” noastră?

— Până acum, cu siguranță, răspunse ea privindu-l în ochi și oferindu-i prin aceștia o imagine mult mai clară a celor ce voia să spună, încă mai simțea o anumită confuzie, o neîncredere inconștientă că lucrurile puteau sta așa între ei, iar vulnerabilitatea ei creștea acum, când el îi știa adevăratele sentimente.

— Stephanie, spuse el încet, nu mă privi așa – știi de ce am făcut ceea ce am făcut azi? de ce am „băgat-o la apă” pe Jane? Nu numai fiindcă ardea de nerăbdare să trișeze și să-și bată joc de un om care nu-l merită, dar fiindcă contrastul dintre

voi două mi-a părut deodată imens. Chiar se credea irezistibilă – chiar în clipele în care tot încercam să aflu ce se petrece cu noi și eram supărat, furios pe tine, niciodată nu te-am asemănat cu persoana asta superficială și egoistă care e ea, care se crede femeia fatală și e doar o copie falsă și atât. Asta m-a determinat s-o fac. Tu.

— Dacă ăsta-i un compliment... își șterse lacrimile cu dosul palmei.

— Este. Dominic îi sărută pleoapele ude.

— Îți mulțumesc, dar și eu mă simt vinovată, acum.

— Nu ai de ce. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Să ne înecăm amarul împreună? Vocea lui căpătă o nouă tonalitate.

— La ce te gândești?

— Baia din marmură e destul de încăpătoare pentru amândoi. Să facem o baie, să ne îmbrăcăm și să mergem să mâncăm ceva pe cinste – și apoi să luăm o sticlă de șampanie? În pat. Ea îl privi serioasă.

— Sună a decădere. Își umezi buzele. Dar delicios, adăugă ea cu o oarecare sfială.

CAPITOLUL 7

— Ce-o să spun mamei tale, îşi făcu griji Stephanie o săptămână mai târziu când zburau spre casă. Ce să mai vorbesc de sora ta? Dominic se strâmbă.

— Las-o pe Melissa în seama mea, dar mama e o persoană foarte amabilă.

Stephanie ridică din sprâncene şi Dominic observă imediat.

— Îţi vine greu să crezi? întrebă el serios.

— Cam.

— Crezi că noi toţi Rayburnii suntem plămădiţi din acelaşi aluat?

— Mi-a trecut prin minte, spuse ea, pe gânduri.

— Atunci am o surpriză pentru tine – o să mergem s-o vedem imediat ce ajungem. Mulţumită? Stephanie întoarse capul spre el, care stătea în spate şi ochii lui o priviră iscoditori, dându-şi seama că era îmbujorată în obraji.

— Nu ştii? îl întrebă ea, răguşită. El îşi puse mâna peste a ei.

— Spune-mi. Stephanie lăsă pleoapele în jos.

— Cu greu îmi dau seama unde mă aflu sau ce zi e. Trebuie să... trec repede peste asta, altfel, în fine, nu prea e bine să fii zăpăcit. Degetele lui se împletiră cu ale ei.

— Cred că e tocmai bine pentru o nevestă să fie așa. Chiar îți recomand, ca soț fiind. Buzele Stephaniei se curbară într-un zâmbet.

— Sunt sigură că soțiile trebuie să aibă și calități practice. Luna de miere nu durează la nesfârșit, nu-i așa? Așa că în curând o să încerc – Uită-te la mine, Stephanie, spuse Dominic pe un alt ton, iar ea îl privi repede, încruntată, în ciuda celor ce tu desigur crezi, felul în care noi doi facem dragoste, felul în care te porți tu acum înseamnă mai mult decât toate talentele practice din lume. Ține minte asta. Mi-aș dori și să-ți pot demonstra într-un fel.

— În fine, nu poți, spuse ea cu respirația tăiaată, iar el râse încet de felul cum își roti ochii de jur împrejur, neliniștită.

— Pot, în gând, îi șopti. Oare n-ar trebui să însemne același lucru? Mâna ei tremură sub a lui, determinându-l să ridice din sprâncene. Niciodată n-am crezut asta; de fapt, probabil că e ceva, totuși.

— Ești imposibil, Dominic, spuse ea. Aproape am ajuns.

— „Salvați de clopoțel”, rosti el trăgănat, când stewardesa trecu pentru o ultimă inspecție a centurilor de siguranță, dar el nu-i dădu drumul la mână.

Nu-și mai spuseră nimic în timp ce avionul ateriza, din nu

știu care motive, dar Stephanie se trezi gândindu-se din nou la conversația lor odată ajunsă în taxiul care îi ducea spre locuința mamei lui. Atunci realitatea de a se afla față în față cu doamna Rayburn senior, care, în ciuda celor spuse de Dominic, de la care se aștepta să răspundă veștii, lor cu o anumită atitudine, ținând cont de nesupunerea anterioară a nurerii sale, ei, bine, gândul acesta nu-i dădea pace.

Dar el avu încă o dată dreptate. Mama lui îi privise cu un ochi critic, văzuse că o ținea de mână și lăsase doar o urmă de surpriză să-și facă loc în expresia feței ei.

Stephanie devenise tensionată, dar Mrs. Rayburn o uimise de-adevăratelea. Le spusese, pe un ton exasperat, însă bine-crescut:

— Nu pot pretinde că înțeleg – n-am înțeles niciodată, dar bine ai venit în familia noastră, draga mea. Dacă vrei să știi, muream de curiozitate să te cunosc și să-ți vorbesc dar Dominic m-a prevenit și din păcate seamănă foarte mult cu tatăl lui la capitolul acesta. Ce spune el e... sau eu sunt prea slabă din fire! Cel mai simplu lucru pe care-l pot spune este – sunt așa de fericită că ați hotărât să fiți fericiți împreună, e lucrul cel mai bun. Oh, draga mea! Oare o să plâng acum? Și venise spre ei cu brațele deschise.

— Ai avut dreptate în privința mamei tale, spuse Stephanie, când luară un alt taxi. Mi-a plăcut.

— Și mie. Și tu ai avut dreptate. O privi vesel.

— Ce vrei să spui?

— Cum a suportat ce-a primit de la noi toți Tatăl meu, mama lui, Melissa, eu – Rayburnii foarte „mână forte” sau firi furtunoase, sau și una și alta, toți cu tendința de-a avea mințile înfierbântate.

— Da, în fine... Stephanie surâse timidă... dar nu eu am alungat-o din casa ei, nu-i așa?

— Nu, ea a luat hotărârea asta când a murit tatăl meu. A spus că o atrăgea să rămână aici tânjind după amintirea lui, dar s-a gândit să înceapă o viață, nouă; a insistat ca această casă să rămână în familie generații întregi de acum înainte. Melissa și-a găsit deja o casă pentru ea, așa că mi-a rămas mie. Uite, am ajuns. Stephanie privi casa în lumina soarelui de după-amiază, în timp ce urcau drumul spre ușa principală și simți mici furnicături. Îi spuse lui Dominic, rar:

— E o casă așa de frumoasă, cu o grădină foarte frumoasă. Deodată, el se încruntă.

— Sper că n-o s-o asociezi cu... amintiri mai vechi.

— Ar fi prostesc, nu crezi? El nu-i răspunse imediat, ci

plăti mai întâi șoferul, apoi scoase bagajele din portbagaj. Și numai când rămaseră singuri în fața intrării, îi spuse ferm:

— Da, Stephanie. „Ce ușor din partea ta s-o spui”, se gândi ea, dar răspunse:

— Categorie. Apropo, aveai de gând să pui în practică un obicei vechi, care să ne provoace mai târziu amintiri noi și plăcute?

— Ah. Cred că știu ce vrei să spui. Pe aici, doamnă. O conduse spre ușă, descuie, apoi o săltă în brațe și trecu pragul ușii. Mă descurc bine? întrebă, trecând prin holul de la intrare și deschizând încă o ușă cu piciorul.

— Bineînțeles, dar – Tăcu, în timp ce el o depuse pe un pat moale, dublu.

— Acesta este dormitorul stăpânului, îi spuse pe un ton serios, scoțându-și haina și cămașa.

— Oh, Dominic – chiar acum? Se ridică și-și dădu la o parte părul din față. Îi căzuse în față și se zburlise.

— Categorie; când te afli în dormitorul stăpânului, ascultă de ce îți spune el. Se așează lângă ea pe pat și o luă în brațe.

— Trebuia să mă previi, șopti, când el începu să-i descheie nasturii de la bluză unul câte unul.

— Știi acuma. Îi scoase delicat bluza, apoi își strecură

mâinile pe la spatele ei, desfăcându-i nasturele de la sutienul din mătase. Vreo obiecție?

— Mda, bagajele noastre sunt în stradă și... Dominic... vocea ei păli în timp ce el îi luă sânii în palme și începu să-i sărute pe rând cu pasiune, apoi urcă cu sărutările pe gât și în cele din urmă pe buzele calde.

— Și în ce-o privește pe stăpâna casei, n-am hotărât să-i încredințăm obligațiile mai târziu? spuse, privind-o câteva clipe mai apoi.

— Tu ai hotărât, răspunse Stephanie pe un ton neregulat.

— Asta fiindcă sunt mai înțelept în problemele astea, Stephanie, șopti Dominic cu o otheadă șmecheră voindu-se totodată și sobră, dar și disperat. Sau vrei să te amuzi de calitățile mele, hm? Stephanie îl privi în ochi, observând atât nota de tachinare, dar și dorința lui. Ceea ce n-o făcu să-și stăpânească propria dorință fizică și nerăbdarea. Cuvintele nu-i mai erau de niciun folos.

Dominic o strânse mai tare la pieptul lui puternic, desfăcându-i cu mâna rămasă liberă portjartierul și mângâindu-i coapsele lungi. Stephanie oftă la atingerea lui delicată și își strecură mâna în pantalonii lui. Timpul își opri cursul, zgomotele străzii încetară și „tinerii căsătoriei” sărbătoriră

instalarea în casa nouă.

Dar, mai târziu, când se odihnea moleșită în pat, în dormitorul de-acum al lor, în timp ce Dominic făcea un duș, se trezi gândindu-se din nou la conversația lor din avion și iarăși se întrebă de ce, în ciuda intensității sentimentului pe care îl avea pentru el, o preocupa încă starea de prudență pe care i-o inspira casa. Și descoperi că ar fi preferat să înceapă o viață nouă într-un loc fără amintiri. Dar imediat, își spuse să nu se comporte prosteste; nu exista nicio posibilitate prin care căsătoria lor să meargă bine dacă se agață de amintiri. Totuși, nu mai era oare un aspect și nu voia „să pună degetul pe rană”? Și mai dură ceva timp până, într-un târziu, o făcu.

Dominic își mai luă câteva zile libere și o duse s-o vadă a doua zi pe Nan, care se exprimă în termeni similari cu doamna Rayburn și când Stephanie își ceru scuze c-o părăsea așa de precipitat, le spuse că se gândea de mai de mult să plece într-o călătorie prin țară. Dominic făcu o remarcă văzând câte lucruri își împachetase Stephanie să le ia acasă.

— Asta-i tot? De fapt, eraumai mult șevalete și pânze decât alte lucruri personale.

— Da.

— Nu te complici cu mărunțișuri în viață, îi răspunse rar.

Stephanie ridică din umeri.

— În familia mea, nu aveam prea multe lucruri, doar ce era esențial.

El se încruntă și, când îl întreabă ce era în neregulă, îi spuse că nu era nimic și nu mai făcu niciodată aluzie la asta. Câteva seri mai târziu, Melissa își făcu apariția, în felul ei tipic.

— Deci, spuse scoțându-și haina din piele scumpă și întinzându-i-o Stephaniei, iată-vă împreună în ochii tuturor acum! Arăți complet altfel, Stephanie. Stephanie privi în jos la toaletă ei nouă și fu de acord că așa era.

— E mâna lui Dom aici, fără îndoială. Și luă o băutură oferită de fratele ei, ridicându-și sprâncenele creionate spre el. Ce, dați-mi voie să întreb, a dat naștere miracolului ăstuia? Vreți și aprobarea mea?

— Nici gând, îi spuse Dominic politicoș. Și nici n-avem nevoie să ne măsoari tu atent în felul ăsta. Buzele Melissei se încordară.

— Înțeleg. BunDar tăcu, probabil fiindcă prinsese o avertizare în ochii fratelui ei și în mod vizibil bătu în retragere în următoarea oră cât rămase, refuzând o invitație la cină în seara aceea. Imediat ce plecă, Stephanie rămase în picioare în mijlocul holului, privind înainte absentă.

Dominic veni în spatele ei, își puse mâinile pe umerii ei, masându-i delicat.

— Nu s-a schimbat nimic, vorbi Stephanie după un timp, lăsându-se pe el.

— Nu. Dar gheața e spartă. Melissa... făcu o pauză... are demonii ei.

— Da. Cred că e valabil pentru noi toți.

A doua zi de dimineață, Stephanie rămase singură acasă pentru prima oară și deodată deveni foarte conștientă că începea o viață nouă care necesita o mulțime de „ajustări”, mai multe pentru ea decât pentru Dominic, fiindcă el unul era la el acasă, dacă nu altceva. Și sentimentul acesta deveni mai profund pe măsură ce dădu o raită prin casă, încercând să se convingă că era stăpâna ei acum. Nu doar în cuvinte, ci de-adevăratelea, cu o femeie care venea de două ori pe săptămână la curățenie, cu mașina ei proprie – Dominic îi dăduse cheile celei de-a doua mașini din garaj, spunându-i că era a ei acum. Dar, în loc să se simtă plină de zel impus de noua ei postură de soție, se simțea singură și dezorientată, cum descoperi, în ciuda faptului că trebuia să-și ia „menirea” în serios. În cele din urmă, ceva o liniști, făcând-o să ignore pe moment panica ce-o cuprinsese. Găsi o cameră liberă la etaj și își instala atelierul de pictură

acolo.

Pictura ei, amintirea grădinilor din Hayman, o ajutaseră considerabil în primele săptămâni, plus propria ei grădină, acum. „Inhibiția” pe care o avusese în privința casei păru să nu se extindă la grădină, care intra în administrarea unei firme de grădinărit, dar, cu toate astea, nimeni nu-i purta un oarecare „sentiment” afectiv, cum îi explicase ea lui Dominic.

— Chiar așa? își ridicase sprâncenele, mirat.

— Categorie.

— Poate să fie o problemă.

— Oh, nu mă obosește deloc, îl asigură ea întotdeauna am visat să am o grădină minunată, îmi place să pictez flori și copaci – Nan are o grădină superbă, dar nu prea m-a lăsat să mă amestec. Nu prea îi place ca cineva să se ocupe de trandafirii ei, sau să-i „mângâie” petuniile, adăugă ea serioasă.

— Da, cam tot ce voiam și eu să spun, rosti el tărăgănat.

— Nu pricep.

— Dacă ai de gând să te ocupi sau să mângâi pe cineva, acela voi fi eu.

Stephanie îl privi inocentă și spuse, fără vreo expresie deosebită:

— Nici nu cred că mă pricep să le îngrijesc.

— Oh, eu cred că da, îi spuse blând. Era o duminică dimineăta și stăteau în spatele casei la soare, bându-și cafeaua.

— În fine... Stătu o clipă pe gânduri, apoi privi mâna lui pe pulpa ei și spuse cu sfială: Mă aflu în mâinile unui expert. Probabil c-am mai prins și eu câteva ponturi pe drum.

— Doar câteva?

— Doar câteva... mama ta vine la prânz în patruzeci și cinci de minute, Dominic.

Mama mea, cum ți-am mai spus, e o femeie cu capul pe umeri.

— Dacă trebuie să ne grăbim, totuși, cine știe ce-o să se mai întâmple? Pe de altă parte, îți promit că după ce pleacă ea... o facem cum se cuvine.

Mâna lui zăbovea pe piciorul ei.

— Ia uite – asta e o ofertă pe care n-o pot refuza, dar între timp trebuie să fac ceva să-mi potolesc ardoarea. Vino să-mi arăți unde să-ți plantez un pat din flori sau să tai un copac, poate – râzi, o acuză Dominic.

— Da, chicoti ea. Fiindcă mă tachinezi.

— Dacă crezi asta, spuse el șmecher, nu ești o persoană deloc recunoscătoare.

— Tocmai asta încercam și eu să-ți spun! Scăpă de sub

strânsoarea lui, încă râzând și se duse în casă. Și astfel începu „idila” ei cu grădina, cum o numea Dominic. Dacă văzu că nu se extinse și în ce privea casă, nu comentă însă nimic.

De fapt, Stephanie tocmai ajunsese la concluzia că nu-i prea greu să trăiască cu Dominic și începuse să fie mai puțin tensionată în ce privea viața ei nouă, când el deveni la un moment dat extrem de arogant, ceea ce o duru și îi trezi din nou sentimentul de stânjeneală, pe care nu și-l putuse altă dată explica nici ei înseși de data asta, însă, găsi o explicație.

Totul se petrecuse extrem de rapid. Dominic sosi acasă într-una din zile foarte târziu seara și, deși fusese foarte inspirată, se convinsese să lase pensulele și pregătise o cină specială, sofisticată, ca să vadă cum totul se răcește și se usucă sub ochii ei, în timp ce seara se duse, fără niciun anunț din partea lui.

Spre exasperarea ei, se trezi întrebându-se unde era și cu cine, apoi deveni îngrijorată că poate avusese un accident când apărură și Dominic, sărutând-o absent, ascultându-i invitația la masă și răspunzând că cinase deja.

Stephanie închise cu grijă ușa în urma lui.

— Puteai să mă anunți. El ridică din umeri și scoase niște hârtii din servietă.

— Iartă-mă. Nu încercă să-i explice nici unde fusese. Stephanie începu să tremure.

— Nu te iert! Și luă farfuria cu ceea ce fusese o delicioasă friptură de vită cu cartofi prăjiți aruncând-o cu totul în coșul de la bucătărie.

Dominic își îngustă privirea, dar nu spuse nimic, așa că ea procedă la fel cu conopida au gratin și. Cartofii dulci pregătiți, cu salata de fructe cu înghețată, forțându-se întrucâtva.

— Stephanie, îi spuse el rece atunci, nu reacționezi puțin cam ridicol?

— Oare? Nu mi se pare ridicol. Mi-am pierdut ceva vreme cu astea când puteam face altceva și ceea ce mie mi se pare ridicol e că n-ai avut nici măcar politețea elementară să mă anunți că nu vii acasă!

— Draga mea, vorbi el pe un ton tărăgănat, nu ți se pare că purtăm o discuție din acelea încuiate, răsuflăte pe care aș fi înțeles-o dacă erai o scorpie rău educată, încuiată – Stehanie apucă borcânelul cu muștar și i-l aruncă în față. Nu-l atinse, dar Dominic ocoli masa și o apucă strâns de încheietura mâinii.

— Uite, fii atentă aici, îi spuse încruntat, am o afacere serioasă pe cap și toate astea – casa ta, atelierul, mașina, grădina – depind de cât de bine mă ocup de ea și ultimul lucru de care

am nevoie e să fiu în mod constant preocupat dacă încalc sau nu ridicolele tale ore de masă. Dacă voiai un pământ de soț pe care să-l poți tiraniza și genul de căsnicie ultra convetională, plus rutina domestică zilnică – ceea ce m-ar mira din partea ta, dragă Stephanie, spuse el sarcastic, ai greșit casa.

Felul în care o spuse și ceea ce spuse cu privirea aceea răutăcioasă pe care o știa așa de bine, o aduse în stare de neputință de a răspunde câteva clipe și era și mai rău fiindcă nimic în comportamentul lui de când începuseră să trăiască împreună, n-o pregătise pentru atacul acesta dur. Apoi, cuvintele îi veniră în minte și le rosti printre dinți.

— Problema la care ne referim noi, Dominic, n-are nimic de-a face cu căsniciile ultra-convenționale sau cu faptul că ar trebui să te măgulesc fiindcă toate lucrurile astea îmi vin de la tine – dacă nu-i un punct de vedere ultra-con-ventional, încuiat și șovinist, habar n-am ce este – dar n-are de-a face cu manierele politicoase. Ia-ți mâinile de pe mine fiindcă plec din casa ta care miroase a aristocrație și, cu excepția persoanei mamei tale, toți sunteți niște aroganți, înfierbântați la minte, iar tu mai presus de toți ar trebui să primești un premiu de cel mai abject! Dominic îi eliberă încheietura mâinii și făcu un pas înapoi.

— Foarte bine, îi spuse pe un ton rece. Un taxi? De aceea

nu-ți complici ținuta și existența cu lucruri inutile, Stephanie – ca să poți s-o iei la sănătoasa cum se ivește o piedică și lucrurile se complică? Stephanie își mușcă buzele și ieși ca o furtună pe ușa din spate, trântind-o în urma ei.

Dar nici liniștea și atmosfera plăcută a grădinii nu putură s-o calmeze, așa că mai târziu intră din nou în casă și, îl găsi în dormitor, în pat dar treaz. Și cum nu se certaseră destul, răsfoia mai multe hârtii din servietă și continuă să le citească câteva minute, după care ridică ochii spre ea.

Apoi, le lăsă jos, se întinse – era dezbrăcat până la mijloc – și spuse cu o oarecare răutate leneșă a unei pume negre în fața inamicului:

— Dacă mă găsești abject, sunt surprins că mai vii în pat cu mine.

— Nu vin în pat cu tine, i-o întoarse ea și își luă cămașa de noapte de sub perna ei cu o mișcare smucită, furioasă. Mai sunt patru paturi în casa asta și am de unde alege. Dar, dacă nu erai un bastard arogant, te-ai fi oferit să dormi într-un pat separat.

— Mai multă etichetă, Stephanie? spuse. Mă tem că-ți pierzi timpul. Instinctele mele de gentleman nu sunt prea dezvoltate fiindcă al dracu' să fiu dacă dormân altă, cameră.

Nici, apropo... se ridică în picioare și o apucă de mână, tu n-o s-o faci, de altfel. Ea căzu grămadă în pat din cauza strânsorii lui.

— Așa că dacă, zâmbi Dominic văzând expresia feței ei îmbujorate, fusta ridicată peste picioarele bronzate și felul în care i se sucise bluza, dacă mai vrei să te lupți cu mine, s-o facem aici.

— Ultimul lucru pe care îl am în gând e să mă lupt cu tine, răspunse ea cu dispreț, adăugând, fiindcă mai băgase de seamă ceva în privirea lui, în afară de răutate: și să nu încerci să faci dragoste cu mine, să nu îndrăznești! Nu sunt în toane pentru asta.

— Brusc o durere de cap? întrebă Dominic disprețuitor. Asta-i tot o comportare încuiată și veche – În fine, da, se certă ea. Cel puțin, mă doare capul din cauza unei aversiuni pentru tine, da poți să-i spui durere, e același lucru.

Dominic îi dădu brusc drumul la mână, dar înainte ca ea să își revină, îngenunche și o cuprinse în brațe, spunându-i pe scurt:

— Ascultă, nu sunt pregătit să târăsc cearta asta recurgând la tăceri reci și nopți albe singur în cameră și încerc să-ți spun următorul lucru: n-o să-mi ies din fire cu astfel de

istericale și dacă deja îți imaginezi tot felul de prostii ca aceea că m-ai văzut atunci cu fata în roșu, atunci să știi că n-avem prea multe șanse cu căsătoria asta. Felul în care își mușcă buzele o dădu de gol, dar după modul în care el deschise gura să spună ceva, ea renunță.

— Deci, dacă ai fi vrut să pictezi, o făceai mai departe, iar dacă voiai să pregătești cina, n-aveai decât să dai un telefon și să mă întrebi dacă pot veni devreme. Îmi pare rău că nu poți suferi casa asta fiindcă n-am intenția să fac nimic în privința asta — decât să-ți atrag atenția că, după părerea mea, e un comportament copilăresc. Acum, sau facem dragoste sau ne culcăm. Eu prefer prima variantă, dar mă supun ție.

Îl privi în ochi, tresărind fără să vrea, fiindcă în ciuda ultimelor lui cuvinte, era un semn implacabil în comportarea și expresia feței lui, ceva care o prevenea. Știu că exista o barieră între ei pe care n-avea cum s-o treacă chiar dacă încerca, tardiv, să plece urechea la ce spunea el. Și ce să facă, să se retragă cu câtă grație putea aduna și să regrete că nu adoptase o linie mai rezonabilă de la bun început?” Dar de ce trebuie să fiu eu întotdeauna cea care e rezonabilă, care să se adapteze la...? ,Închise o clipă ochii și apoi spuse, dar nu reuși să ascundă tonul sec:

— Atunci spune-mi că soarele nu apune după o simplă ceartă. În fine, știi ce înțeleg prin asta.

— O fac. E asta o invitație la...? Nu mă duc așa de departe cu gândul la a face dragoste fără voia ta, răspunse el pe un ton serios.

— Nu? îi zâmbi slab și dădu la o parte o lacrimă rățăcită, în același timp. Se pare că m-ai dezbrăcat fără permisiunea mea. Dominic nu se opri aici și, în cele din urmă, o atrase sub așternut. Și fără cămașa de noapte.

— Ceva mă atrage în mod curios spre asta, Stephanie, remarcă el. Se pare că nu mă pot stăpâni. Și își împleti degetele în părul ei, începând s-o sărute pe buze.

Stephanie se încordă la început, nemulțumită de întorsătura lucrurilor și căută să nu-i răspundă de prima dată. Dar Dominic era insistent și mâinile lui deveniră din ce în ce mai rugătoare, mângâind-o și sărutând-o cu pasiune, încetul cu încetul cedă și se consolă în sinea ei, răspunzând căldurii gesturilor lui intime și făcură dragoste.

A doua zi de dimineață, parcă cearta nici nu avusese loc. El era în toane bune și ea la fel până rămase iar singură acasă. Apoi își făcu o cafea, o luă cu ea în atelier, arzând de dorința de-a picta, dar rămase cu privirea ațintită în gol la pânză mai

mult timp. Fiindcă în lumina unei judecăți mai sobre nu considera că fusese nerezonabilă cu o noapte înainte, deși în sinea ei consideră că certurile răsuflăte, banale erau așa din cauză că erau de asemenea, atât de motivate și adevărate. Dar simțea totodată că revolta ei îndreptățită fusese „strivită” de un batalion de tancuri Panzer. Ca și cum existase o referire implicită care nu avea de-a face numai cu munca lui, dar viața lui – asta era, se gândi Stephanie cu durere în suflet. „Asta am încercat să-i schimb – modul de viață. Mă dorește, nu mă îndoiesc de asta, ca pe o amantă și nu tocmai ca făcând parte complet din viața lui. E încă vorba de viața lui, nu de a noastră, în care joc și eu unul din rolurile principale... Și noaptea trecută a fost o avertizare voalată de a nu încerca să-i „conduc” viața, din punctul lui de vedere. Asta trebuie să fie”.

Oftă dezolată și își reaminti în sinea ei că știuse întotdeauna că această căsătorie nu avea să fie una perfectă, că trebuia să „calce cu grijă” – cum de pierduse din vedere asta? Cum să fie întotdeauna „în gardă” – avea oare de ales?

— Nu, șopti ea cu voce tare. Am luat hotărârea; bănuiesc că în speranța că într-o bună zi o să mă iubească la fel cum îl iubesc; trebuie numai să merg mai departe, străduindu-mă, încercând.

În următoarele săptămâni reuși, în mare măsură, dar încă era greu – acum că înțelesese asta – fiindcă cu numele îi era soție și în realitate îi era amantă. Și la asta contribuia și stilul lor de viață. Nu părea să-l intereseze viața, particulară în mod special, sau ocaziile din societate – muncea din greu, la un nou tip de ambarcațiune. Nu putea nega că în prezența ei își sporea forțele și se relaxa – și erau momente când asta îi dădea speranțe și o încuraja – dar cum își petrecea ea zilele nu părea să-l preocupe, atâta timp cât la întoarcere era acolo pentru el. Nu că ar fi făcut cine știe ce în timpul rămas liber, reflectă ea sec odată. Mama lui încercase, nu atât din obligație, ci sincer s-o includă în cercul ei de prieteni și fiicele lor, dar asta însemnă ore petrecute luând prânzul împreună, partide de golf, la cumpărături și la coafor. „Nu e genul meu, n-a fost niciodată”, încerca ea să-i explice doamnei Rayburn, fără să-i rănească sentimentele. Apoi se trezise dorind să strige în gura mare că era o „hoată”: fiindcă ele erau toate soții și ea se simțea ca o impotatoare.

De asemenea, într-o zi zăbovi mai mult prin casă, întrebându-se ce avea oare să răspundă Dominic dacă îi spunea că se gândea să schimbe interiorul, s-o pornească de la zero – orice numai să dea o notă personală, altceva decât prezența ei

fizică în viața lor, sau cel puțin ceva pus la cale împreună, ceva „de împărțit” împreună. Două zile mai târziu verifică un lucru care putea să fi contribuit la impulsurile ei de ” nou, ceva care la început nu crezu să fie posibil.

Probabil că prezența lui Dominic în momentul acela nu fu prea nimerită, fiindcă era într-o dimineață devreme, când se sculă brusc din pat și fugi la baie din cauză că îi era extrem de rău.

— Ce e? Ce s-a întâmplat? Era în picioare când reveni ea din baie, ștergându-și fruntea transpirată cu dosul palmei.

— Sunt... Sunt însărcinată.

CAPITOLUL 8

Dacă Stephanie i-ar fi spus lui Dominic că avea de gând să se radă în cap și să-l vopsească albastru, se îndoia că ar fi fost mai uluit decât acum, îngheță și făcu ochii mari.

— Nu știu cum s-a întâmplat – îmi pare rău, dar... Gesticula din mâini neajutorată.

— Nu știi cum s-a întâmplat – trebuia să-mi fi închipuit că e evident, răspunse el cu o urmă de ironie. Stephanie începu să aibă frisoane.

— Vreau să spun nu... știu ce a fost în neregulă; n-a fost

intenționat, spuse ea neputându-și controla disperarea din voce și trebuind să se întoarcă în fugă cu mâna la gură. După câteva clipe o urmă în baie, udă un prosop și o șterse pe față, pe mâini și pe gât cu el. Apoi o luă în brațe și o duse cu el în pat, ținând-o strâns până se liniști. Atunci spuse:

— Nu pot nega faptul că a fost chiar o surpriză, dar ai ceva împotriva să fii mămică?

— Eu... nu tocmai. Tu ai ceva împotriva să fii mămică?

O sărută pe frunte și nu-i răspunse explicit.

— Nu ești prea sigură. Stephanie ezită și un moment își dori să fie cinstită și să-i spună că se temuse – nu să aibă un copil, ci fiindcă era neputincioasă, depindea de el. Îi era greu să facă față căsniciei lor „trunchiate”, nu reușea să uite vechile ei temeri și griji, ca de pildă cea că undeva, exista femeia potrivită pentru el, care să-i poarte de grijă și să ceară în schimb toată dragostea de care era capabil. Și, acum desigur, cu șocul lui vădit, se temea mai tare.

— Stephanie? își adună gândurile cu un efort, răspunzându-i sincer:

— Vreau copilul acesta dar e ceva ciudat; nu mă mai simt stăpână pe mine – am sentimentul că asta o să aducă la suprafață șovăielile și stângăciile mele mai vechi.

— Atunci de ce nu mă lași pe mine să mă ocup? o întrebă el. Poate că așa e să fie. De exemplu, acum îți comand să te relaxezi și să încetezi să-ți mai faci griji fiindcă am planuri pentru azi.

— Azi? Credeam că lucrezi. Suntem în mijlocul săptămânii, nu-i așa? Sau până și zilele le-am aiurit în cap? râse și o sărută.

— Da, suntem, o asigură. Dar după câteva ore de odihnă în pat mă gândesc să ne petrecem restul zilei făcând niște planuri în legătura cu camera copilului, ceva de genul ăsta.

— Oh, spuse Stephanie. Mai sunt luni și luni de zile – Nu ești de acord?

— Ba da, da, desigur!

— Cât privește orele de odihnă în pat trebuie să-ți arăt ceva – odată pentru totdeauna: chestiunea cu păsările și albinele, o tachina el, plimbându-și mâinile pe trupul ei. Nu se cunoștea încă.

— Dacă vrei să spui că încă sunt cât o viespe, spuse ea cu părere de rău, am dat jos chiar și câteva kilograme, dar – Nu și de aici, continuă el alene, mângâindu-i sânii. Sunt încă superbi, catifelați și au curba asta ademenitoare... Mâinile lui se opriră.

— Doare?

— Nu., doare, dar deodată s-au făcut foarte sensibili.

— Cred că dacă am să regret un lucru, va fi că n-or să mai fie numai ai mei. O mângâie în jos spre stomac și apoi pe pulpele picioarelor. Ce spui de asta?

Îl privi în ochi.

— Nu te superi? șopti ea. Încetă s-o mai mângâie și expresia lui deveni deodată sobră.

— Cum aș putea să mă supăr? Eu ți-am făcut asta, îți aduci aminte?

Nu era răspunsul pe care-l aștepta ea dar știa că trebuia să fie mulțumită până la urmă și după ce se priviră un timp unul pe celălalt, începu să facă dragoste cu ea.

Ca întotdeauna, buzele lui le căutară pe ale ei, iar mâinile lui o mângâiară și atinseră. Locurile intime, doar lui cunoscute, în timp ce ea răspunse patimii sale și se relaxa la pieptul lui. Erau clipele în care toate nepotrivirile dintre ei rămâneau de-o parte și dragostea era un motiv de încântare împărtășită deopotrivă de amândoi. Intimitatea care se crea între ei dădea naștere unei speranțe arzătoare că, într-o zi, legătura lor avea să fie completă. Și își spuse că momentul acela de surpriză, care aproape o înghețase” nu fusese semnificativ, fusese doar o surpriză considerabilă, atât pentru ea cât și pentru el.

De fapt, în următoarele două luni, în loc să meargă mai greu, viața ei se ușura. Încă mai era atentă la „fiecare pas”, încă nu lua nimic în căsnicia lor „de bun” – învățase lecția – dar Dominic era cu siguranță mai atent, ori dacă era vorba de „camera copilului”, sau de gândul că aștepta un moștenitor și în aceste noi condiții, antipatia ei față de casă scăzu. Oare fusese un semn copilăresc de la bun început? se întreba când și când Stephanie. Atunci sosi și vestea.

— Azi am primit o scrisoare de la Warwick. Au ajuns la el primele patru nave; toți sunt intrigați de proiect – pentru care fratele tău Mike poate fi fericit...

— Mă bucur așa de mult!

— Da, cu siguranță are niște idei bune și nu știu dacă ți-a spus, dar cred că viața lui amoroasă a luat un curs serios. Și Dominic ridică din sprâncene spre ea.

— Da. Stephanie făcu o grimasă. Mi-a spus ceva săptămâna trecută. Pare să fie foarte deosebită de genul lui obișnuit.

— Mi-a prezentat-o ieri. Venise să-l vadă în pauza de prânz. Un șoricel de fată la prima vedere, nervoasă și timidă, dar când zâmbește e foarte drăguță. Tot vorbind de fete...

— Credeam că vorbim despre vapoare.

— În acest caz, subiectele sunt comune, Mrs. Rayburn – întâmplător și tu arăți tot ca o fetiță, încă zveltă și suplă. Când o să se vadă de toată lumea că moștenitorul meu e pe drum?

— Cu felul în care tot ratez micul dejun, spuse Stephanie, habar n-am. Dar au trecut numai cinci luni și mama ta mă asigură c-o să-ncep să mă „umflu” curând. Am început deja, dacă știi unde să te uiți. Ești nerăbdător să fii mai mare și mai grasă? Dominic răspunse pe un ton foarte serios:

— Cred c-o să fii mai ușor de supravegheat.

— De supravegheat! El râse de expresia feței ei.

— Deja dai unele semne. Nu te mai refugiezi în micuța ta lume prea des zilele astea. Stephanie arăta ofensată, dar trebui să zâmbească.

— Picturile mele se pare că au trecut pe locul doi în momentul de față. Efectele secundare ale maternității sunt foarte curioase, să știi, adăugă ea.

— Știu, într-adevăr. Mă gândesc să instalez o mașină de înghețată.

— Nu la asta mă refeream – și să știi că e și foarte cald, se apără ea pentru pofta crescândă de înghețată de vanilie. Apoi făcu o grimasă și spuse cu tristețe: Mă gândeam că asta e o poveste de adormit copiii. Dar spune-mi mai departe despre fete

sau nave, fiindcă acuma nu mai știu despre ce vorbești!

— În scrisoarea lui, Warwick spune că fiica lui, Jennifer, a absolvit, a împlinit douăzeci și unu de ani dintr-un suflet și i-a făcut cadou o excursie în Australia să sărbătorească. Așa că vine la Brisbane.

— Oh, minunat!

— Așa că m-am gândit – de fapt, mi-a venit ideea s-o invităm să stea la noi. Se pare c-o să aibă tot timpul. Ce crezi?

— Cred că, dacă e pe jumătate cât tatăl ei de drăguță și pe jumătate cât pretinde el, e o idee foarte bună. Și a doua zi de dimineață, ca și cum cineva ar fi mânuit bagheta fermecată, reuși să mănânce de dimineață considerabil, chiar determinându-l pe soțul ei să spună:

— Poate ar trebui să ne pregătim pentru gemeni?

O lună mai târziu sosi Jenny Patt și Stephanie își aminti de descrierea tatălui ei foarte limpede. Fiindcă, se potriveau întocmai cu realitatea – ochii negri strălucitori și tenul delicat, fața ovală. Cu un păr castaniu lung, strălucitor. O figură plăcută; de fapt fiica dragă a lui Warwick era o persoană deosebită și mai mult: o personalitate caldă, totodată agitată, irezistibilă. Și, după primele trei zile petrecute împreună, se adevăriră cuvintele lui Warwick: „Parcă ați fi rude”. De unde știuse el? se întrebă

Stephanie. De unde știuse că avea să-i vorbească ca unei prietene despre Jane, plângându-se de remușcări fiindcă o urase pe mama ei vitregă și aproape că în sufletul ei se născuse un sentiment asemănător în ce-l privea pe tatăl ei, căruia îi spusese cuvinte teribile, în loc să fie înțeleghătoare? în loc să realizeze ce singur era și să-și vadă mai departe de viața ei...

— Jenny, Jenny, îi răspunse Stephanie blând, nu trebuie să te învinovățești singură. Sunt sigură că el ți-a spus asta și ceea ce căuta el avea desigur legătură cu un complex de lucruri; asigurarea că nu îmbătrânește – e doar om și el.

— Îmi închipui, își stăpâni Jenny emoțiile. Tata spunea că tu înțelegi mai bine decât multă lume. Mi-a spus că a încercat să îți afecteze și ție liniștea, dar tu l-ai determinat să vadă totul mai clar și cine era ea.

Și Stephanie se gândi: „Ce ciudat că în ciuda dezordinii din mintea mea – sau poate că asta a contribuit – am fost de asemenea în stare să deschid ochii altcuiva în suferință... „Cele două săptămâni planificate la început se lungiră la trei, apoi Jenny plecă prin țară și se întoarse după șase săptămâni, bronzată ca un ursuleț Koala, ceea ce o avantaja, plină de vitalitate și entuziasm.

— Corporația Australiană de Turism o să pună mâna pe

tine, spuse Dominic cu o grimasă, când după ce se întorsese de o oră numai, le povestea non-stop tot ce văzuse.

— Oh, scuză-mă, spuse ea, întorcându-se spre Stephanie. Dar ce-i asta? Ce mare te-ai făcut, Stephanie dragă! Stephanie recunoscă că așa era și Dominic spuse pe un ton serios că acum așteptau gemeni.

— Ba nu! îl contrazise Stephanie, în timp ce Jenny făcu ochii mari. Nu-l lua în serios. Îi place să mă tachineze zilele astea.

— Nu ești singura pe care o tachinează, mărturisi Jenny, luând-o pe Stephanie pe după umeri și ridicând bărbia spre Dominic. Dar sunt doi contra unul acum, domnule Rayburn. Asta pentru că... lăsa bărbia în jos și ochii ei străluciră de tristețe... am să vă rog să-mi faceți o favoare mai întâi. Mă mai puteți suporta încă puțin? Am tabloul acesta pe jumătate terminat de la Ayers Rock – o să fie un cadou pentru tata și m-am gândit că la voi în grădină sau în atelierul lui Stephanie ar fi locul ideal pentru a-l terminadar am să vă rămân recunoscătoare și am să mă revanșez cum pot mai bine.

— Oh? Cum? întrebă Dominic.

— O să fac paturile, o să spăl vasele, o să atârî rufe...

— Și o să te alături nevestei mele împotriva mea, înțeleg.

O privi dus pe gânduri. Nu prea știu cu ce o să mă aleg la asta.

Jenny pretinse că era descurajată câteva clipe, dar îi șopti ceva Stephaniei la care aceasta răspunse că sigur Dominic era.

— Ce sunt?

— Nimic, spuse Jenny. Trebuie să recunosc că te descurci nemaipomenit, totuși și tremur când mă gândesc ce rău ai fi dacă ți-ai pune mintea cu noi. Eram sigură că ești unul din oamenii aceia periculoși, negri la suflet, spuse ea, tresărind. Dar serios, ești foarte cumsecade.

Expresia lui Dominic în timpul acesta o făcu pe Stephanie să râdă pe înfundate, apoi, deodată, începu să râdă și el, râseră cu toții, iar el o ciufuli puțin pe Jenny, remarcând că se bucura că nu era tatăl ei sau soțul ei, fiindcă o suspecta de a „stoarce” și apa dintr-o biată piatră...

— Nu, chiar nu mă supăr s-o am în preajmă, îi spuse Stephanie mai târziu în seara aceea, în pat. E ca și cum aș avea o soră mai mică. Cu ea zilele sunt mai frumoase, îmi trezește interesul pentru pictură și e foarte interesată să pregătim împreună trusoul copilului, tot ce-i nevoie pentru el, fără a mai adăuga ce trebuie să fac și ce nu să mănânc etc. E o comoară în ce privește informațiile despre femeia însărcinată și copiii mici. Am întrebat-o de unde le știe pe toate și mi-a spus foarte serios

că s-a gândit să fie pregătită cât mai bine pentru lucrurile acestea.

— E cu siguranță originală în felul ei, comentă el. Sunt încântat că ai companie feminină; te ajută. Stephanie își mișcă puțin corpul greoi într-o poziție mai confortabilă și spuse somnoroasă:

— Da. Poate că amândouă simțim... ne revanșăm puțin și față de Warwick.

— Și asta, șopti el și începu s-o maseze pe spate.

— E minunat, murmură ea liniștită.

— Mă bucur că sunt de folos la ceva în societatea asta matricială, spuse Dominic serios.

— Nu știai – te mai revoltă încă? E ceva, nu? Ea ar fi chiar pierdută fără tine, mă tem... Și încă o dată se dovedi că ultimele ei cuvinte pot să capete o semnificație, deși impactul lor fu cu totul diferit.

Din cauza lipsei de mobilitate din ce în ce mai evidentă a Stephaniei, își petrecură următoarele săptămâni în liniște când, pe neașteptate, Melissa luă inițiativa. Auzind de Jenny de la mama ei care îi vizita des și care devenea din ce în ce mai încântată la ideea de a fi în curând bunică, apăru în vizită într-o dimineață, o plăcu desigur pe Jenny și se dovedi extrem de

încântătoare. Făcu chiar ceva mai mult: ceva ce-i plăcu Stephaniei, dar ascunse lucrul acesta, îi invită pe Jenny și pe Dominic la cursa de a doua zi, care pica într-o sâmbătă – incluzând-o cu pricepere și pe Stephanie în invitație, dar spunând voalat că avea să-i găsească chiar un loc de unde să privească totul.

În ciuda dispoziției ei, Stephanie începu să râdă.

— Nu, mulțumesc, Melissa. Mă simt și așa dizgrațioasă. Dar mergeți voi doi, continuă spre Dominic și Jenny. Și merseră, iar Jenny se întoarse acasă explodând de entuziasm, deoarece primise desigur și alte invitații. Dar se opri deodată și o privi îngrijorată pe Stephanie. Și spuse:

— Mă simt... ca și cum te-aș părăsi.

— Nu, nu-i așa. Stephanie îi zâmbi cu atenție. Mergi și simte-te bine. Eu sunt mulțumită cu ce fac. Și, într-adevăr era, fiindcă magia insulelor Hayman își lăsase amprenta și reușea acum să pună pe pânză toate amintirile frumoase, cum altă dată nu avusese inspirația. E timpul să stai liniștită dar asta nu înseamnă că și tu trebuie să faci la fel. Distrează-te!

Desigur, pentru a spune cu totul adevărul. Supărarea pe care i-o provocase Melissa nu dispăruse cu una, cu două. „Dar dacă și cu altă ocazie m-ar fi invitat undeva, oare m-aș fi dus?”

se tot întreba ea.

Și încă o dată, să fie cu totul sinceră, erau momente când își dorea să nu fie însărcinată și pentru ea era foarte obositor să meargă cu ei pe unde o ducea Dominic pe Jenny în vizită prin împrejurimile orașului, iar pentru Jenny ar fi fost păcat să nu vadă cât putea mai multe lucruri interesante. Atâta timp cât avea ocazia. Puse totul bine la punct în mintea ei. Știa, desigur, că Dominic se simțea într-un fel obligat față de Warwick din cauza celor întâmplate cu Jane și mai știa că amândoi considerau ceea ce făceau pentru fiica lui o reparație, cel puțin morală totuși când privea de la fereastră cum veneau și plecau, în general povestindu-și și râzând de ceva, era imposibil să nu se simtă lăsată deoparte și totodată era supărată pe ea însăși pentru sentimentele astea. Și trebuia să se educe uneori să nu arate. Apoi, ea și cu Dominic avură o conversație despre Jenny și semnificația ei nu constitui un semnal de alarmă imediat.

— Avem printre noi o persoană extrem de sociabilă, spuse Dominic. Brisbane e luat pe sus. Stephanie făcu o grimasă.

— Îmi închipui. El îi aruncă o privire, ciudată, consideră Stephanie, apoi ezită, după care spuse:

— Nu cumva te simți lăsată deoparte? Din fericire,

tocmai se întorcea cu spatele la el, așa că avu timp să pretindă că se gândește și spuse cu un zâmbet forțat:

— Știi ce cred eu despre Melissa, dar nu, nu e momentul să hoinăresc. Mă bucur să stau acasă, de fapt. Și s-o văd pe Jenny că se distrează bine, sincer.

— Am putea... făcu o pauză... să ne așteptăm că o mulțime de tineri. or să-i ceară mâna, sau chiar să trebuiască să-l sunăm pe Warwick în grabă și să-i spunem că fiica lui a fugit pe ascuns cu unul din ei.

— Nu Jenny, răspunse Stephanie. E o fată sensibilă – ca mine.

— Adevărat? Stăteau în bucătărie, privindu-se unul pe celălalt și despărțindu-i doar „copilul”.

— Da, adevărat! spuse ea amuzată, dar întrebându-se ce era indescifrabil în expresia feței lui.

— Situația asta... o îmbrățișă... devine puțin dificilă. Stephanie îl cuprinse strâns.

— Nu mai durează mult acum, îi spuse încet, privindu-l în ochii cenușii. M-am gândit monogamia trebuie să fie un lucru dificil pentru bărbați într-un moment ca acesta. Și apoi vor mai fi câteva săptămâni după aceea, de asemenea, de înfruntat.

— Ai niște gânduri foarte ciudate câteodată, Mrs.

Rayburn, remarcă el. Îmi recomanzi să ies și să-mi iau temporar o amantă? Ochii lui străluciră.

Dar Stephanie vorbea serios, cum realizează și el.

— Nu, răspunse încet. Sunt sigură că aș urî un astfel de lucru dar încerc să-ți spun că înțeleg... cum trebuie să fie pentru tine.

— Mă întreb, spuse el enigmatic.

— Ce vrei să spui? întrebă Stephanie. Dominic îi mângâie spatele apoi lăsa mâinile în jos pe mijloc și atinse abdomenul ei, simțind cum se mișca copilul. Îi zâmbi absent, apoi îi cuprinse sânii în palme, acum mari și rotunzi și spuse foarte încet, privind-o pătrunzător în ochi:

— Mă simt satisfăcut, mulțumit că totul se petrece datorită mie, vezi, Stephanie. E poate o presupunere nedemnă. Astfel supraviețuiesc bărbații monogamiei în astfel de momente. Cu o mândrie tipic masculină, îi cuprinse fața în palme și o mângâie pe părul roșcat. Și mai greșești și în altă privință – încă mai doresc să fac dragoste cu tine, în fapt, chiar sunt gata să încep acum.

Ceea ce și făcu, iar ea recunoscuse că nu mai făcuse așa ceva înainte și plăcerea lui nu era puțin pentru ea, dar nici măcar nu reuși să lase deoparte dorul pe care i-l nășteau cuvintele lui

dragoste și mândrie.

Și în următoarele zile, ea continuă să se gândească la asta, nereușind să nu-și amintească faptul că el nu vorbise niciodată despre dragoste, în ciuda faptului că fusese atât de atent și o protejase în timpul acestor ultime luni. Nu avea să înțeleagă niciodată cum putuse să fie așa de plină de viață să bage de seamă lucruri și pentru un orb. De ce astfel, de indiferență, fără care ar fi fost evidente prima aluzie o șocase.

Prima aluzie venise într-o zi umedă, cu ploaie și furtună când Jenny stătea la fereastra bucătăriei și ofta. Stephanie pregătea niște legume pentru cină.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă ea.

— Hmm... nu prea știu, îi răspunse Jenny melancolică, apoi zâmbi cu tristețe. Nu mă pot hotărî la ceva. Poate, ca și tine, am nevoie să fiu lăsată în pace un timp, adăugă ea pe gânduri. Nu – nu vreau să spun că aceste ultime săptămâni n-ar fi fost minunate dar... Ridică din umeri.

— Poate îți este dor de casă? îi sugeră Stephanie.

— Nu. Stephanie – e greu să fii femeie, nu-i așa? Stephanie tăie niște cartofi cubulețe, apoi răspunse:

— Poate. Nu m-aș fi gândit că au venit timpurile grele

pentru tine, încă – asta dacă vor veni vreodată.

— Vrei să spui, Jenny stătea în fața ei pe scaun cu bărbia în mâini, privind-o foarte matură, că fac încă parte din categoria fetițelor? Poate că da în unele privințe, dar am luat câteva decizii majore în viața mea, conștientenu, de exemplu, faptul că mi-aș căuta dragostea, dar... Ridică din umeri.

Stephanie se încruntă și întinse mâna după o ceapă.

— Spune mai departe.

— E greu de explicat – mă așteaptă acasă o carieră dar chiar fără s-o caut – dragostea – cine știe ce-o să fie peste, să zicem, doi ani de acum încolo? Bărbații nu sunt așa de nesiguri în privința asta.

— Dacă te referi la faptul că graviditatea durează nouă luni și o să tai ceapă cam greu... Stephanie își frecă ochii cu dosul palmei... da, înțeleg la ce te referi.

— Și dacă n-ar fi adevărat spun că mi-aș dori să fac chiar asta – ține... îi întinse Stephaniei un prosop, încruntându-se... totuși e mereu acolo, nu-i așa? Ispita, nu gândul... că atunci când bărbatul potrivit – ar fi cumplit să fie bărbatul nepotrivit – apare, asta ar face orice femeiei, fericită, plină de speranțe. Doar că natura pură e încă împotriva ta, în ciuda celor ce se spun nu-i așa?

— Dorința de-a avea o casă a ta, un soț, copii? Asta îți dorești, Jenny?

Ochii ei căprui, clari, o privire serioși.

— Cred că asta trebuie să fie.

„Nu”, își spuse Stephanie, servind cina în seara aceea. Nu. De ce mă gândesc la asta? E doar faptul că e înconjurată de aspecte casnice, domestice în momentul de față, de fericirea noastră și asta o afectează în mod general... nu particular.

Dar era o Jenny mult mai serioasă, mai matură, în ciuda faptului că vechea strălucire nu-i dispăruse cu totul din priviri. Față de Dominic...

Stephanie se trezi privindu-i cu inima bătându-i puternic, într-un mod ciudat după cină. Insistă ca ea să stea pe canapea cu picioarele ridicate, iar Jenny făcu curat pe masă și spălă vasele și le aduse cafeaua.

— Nu ieși în oraș astă-seară, Jenny? o întreabă Dominic, așezându-se într-un fotoliu. Jenny se trânti pe o altă canapea și își ridică părul de pe ceafă, apoi îl lăsa să cadă în cascadă.

— Nu, răspunse serioasă, legănându-și ceașca în mâini. Nu sunt foarte, foarte sociabilă de felul meu; puțin îmi place să fiu, dar acum aș sta mai curând aici cu voi doi. Ridică din umerii subțiri și privi cafeaua din ceașcă.

În tăcerea care urmă, pentru oarecare motive, ovalul perfect al feței ei, gratia trupului, faptul pe care-l mărturisise, că era o persoană caldă, generoasă și voia să le țină cu dragă inimă companie – totul îi provocă Stephaniei o stare ciudată și inima începu să-i bată din nou cu putere, determinând-o să-l privească în trecut pe Dominic, la gândul că poate fata aceasta era aceea. Fata aceasta deosebită care-l făcea să râdă, pură dar nu fără experiență, care-și trata propria viață cu maturitate – și care, „Oh, Doamne”, se gândi Stephanie, se îndrăgostea de el. Oare el realizează asta? Oare el...? Răspunsul era acolo, în felul cum Dominic o privea sobru pe Jenny. Cerceta expresia parcă inconștientă a feței ei. Știa.

Era probabil un lucru neplăcut că starea ei se înrăutăți în noaptea aceea, ceea ce o făcu să rămână trează. Era foarte cald, mijlocul verii, nu puteai respira, umiditatea era mare. Astfel că în cele din urmă, el se mută să doarmă în alt pat. Se mai întâmplase asta de câteva ori și răsese la momentul respectiv, când ea îi spusese că nu era nevoie să se chinuie amândoi acum când pleca în fiecare dimineață la treabă și ea sta să se odihnească toată ziua. În noaptea asta, totuși, ar fi dat orice să fie împreună indiferent în ce condiții, să-l simtă lângă ea – ceva „tangibil” care să-i îndepărteze gândurile, în loc de haosul acela

care o cuprinse imediat după plecarea lui. Și starea aceea nu o părăsi nici în următoarele zile care urmară, în ciuda eforturilor ei de-a o stăpâni.

Desigur, lucrurile își urmară cursul inevitabil. Și ravagiile apărură. Deveni neîndemânatică, iritabilă, nervoasă chiar și își spuse în sinea ei, disperată, că dacă Jenny se îndrăgostise, asta nu însemna în mod automat că și Dominic o făcuse; dar, în loc de asta, îi venea în minte gândul că Jenny și Dominic petrecuseră multe ore împreună, că poate se întâmplase ceva între ei, ceva ce între ea și Dominic nu se întâmplase niciodată, apoi mai era aspectul că munca era acum pe planul doi pentru el, apoi – cel mai la suprafațăgândul că făcea tot pentru copilul acesta fiindcă nu avea de ales. Cum putea să uite expresia lui uluită sau vorbele de pe urmă: „Cum să mă supăr?” ceea ce era asemănător cu a spune: „Nu am de ales...”. Și, spre înrăutățirea lucrurilor, dacă Jenny nu conștientizase de la bun început ce i se întâmpla, deodată, brusc, realizează. Deveni mai tăcută, mai tensionată în câteva zile – apoi din senin îi anunță că pleacă acasă.

— Azi – în după-amiaza asta, spuse, strângându-și mâinile îndurerate. Am... am trecut pe la agenția de voiaj întâmplător... mi-a venit așa, am intrat și mai aveau un loc...

Dominic fu cel care spuse rar:

— Nu trebuie să te justifici – dorul de casă nu ține cont de timp și loc – deși o să pierzi evenimentul cel mai important. Îi zâmbi slab. Dar am primit deja două scrisori de la tatăl tău, cam neliniștitoare. Se pare că e îngrijorat că te-ai hotărât să te stabilești aici. Jenny se apucă strâns de pretextul acesta. De asta și plec – Oh, Stephanie... se întoarse neliniștită... îmi închipui că poate crezi că sunt nebună să nu mai rămân până la nașterea copilului dar tata... în fine, am lipsit destul de mult; trebuie să se simtă singur. Înțelegi, nu-i așa? Și ochii ei o priviră rugători și angoasați. Stephanie trase aer în piept și spuse sincer și delicat:

— Desigur, Jenny! Dar o să-ți simțim lipsa și mereu o să-ți datorez faptul că m-ai ajutat să trec prin momentele astea așa de ușor, ceea ce nu s-ar fi întâmplat fără tine. Jenny o studie constrânsă o clipă, dar în ochii Stephaniei nu se citea nimic altceva, doar căldură și afecțiune.

Fata murmură ceva neinteligibil, apoi o îmbrățișă pe Stephanie – sau măcar încercă, ceea ce le făcu să râdă, apoi plecă să-și facă bagajele, lăsându-i pe Stephanie și pe Dominic singuri.

— Bun, spuse deschis Stephanie. O să-mi fie dor de ea.

Dar se așeză pe canapea oarecum brusc. Dominic se încruntă.

— Te simți bine? Ai fost – Știu, spuse ea cu o grimasă. Da, cam ca pe vremuri, în ultimul timp, dar din cauza stării asteia. Îi zâmbi. Dar mai are două săptămâni, săracuțul... Gesticula spre camera lui Jenny. Se simte, sau s-a simțit, vinovată pentru Warwick, s-a învinovățit pe ea însăși pentru că l-a lăsat să încapă pe mâinile lui Jane. Cred că a avut iar, acum, un „atac” de conștiință.

Dominic o privi cu ochii întredeschiși și tocmai încerca să spună ceva, dar Stephanie îl opri severă:

— Crezi că o să se supere dacă nu merg la aeroport? Nu prea mă simt în stare.

— Stephanie – Nu, interveni ea fermă, mă simt foarte bine, dar astăzi am impresia c-or să fie cel puțin tripleți.

— Ești... făcu o pauză și ochii lui cenușii o cercetară atent, iar Stephanie își ținu respirația și, cu un efort imens, îi întoarse privirea liniștită... ești foarte sigură?

— Foarte. Se întâmplă doar câteva ore mai târziu, când Dominic abia revenise după ce o condusesese pe Jenny la aeroport, când Stephanie se opri din ceea ce făcea ca să-l privească cum intra în bucătărie și rămase nemișcată, din două motive. Era ca o ușurare că nu mai dura mult și conștientizarea

faptului în sine.

— A plecat, îi spuse el, scoțându-și haina și venind spre ea. Stephanie Dar ea îl întrerupse.

— Dominic – știu că mai sunt două săptămâni și că nu sunt expert la biologie în casa asta dar cred... că moștenitorul tău e pe drum...

Ceea ce era adevărat, dar mai trecură douăsprezece ore teribile până să sosească și atunci îndurarea Stephaniei ajunsese la limită, nu mai putea decât să strângă prosopul pe care i-l dăduseră și nu-și mai controla lacrimile de ușurare, sau neîncredere că totul se terminase cu bine și copilul era normal.

Se trezi mai târziu cu Dominic lângă pat și își aminti că prin vis că fusese acolo tot timpul, își aminti de durerea din ochii lui când doctorul îi spusese că avea șoldurile prea mici... Durerea nu dispăruse, era încă acolo, și văzu că privea înaintea lui, neobservând că ea se trezise, cu fața palidă și netedă.

Ea întinse mâna și șopti:

— Din cauza asta suntem puternice. Nu sta așa – mă simt bine.

El întoarse capul încet, o luă de mână și privi în ochii ei.

— Dacă puteam, spuse cu greu, suportam eu durerea pentru tine, cu plăcere.

Ea îi zâmbi, tremurând.

— Mulțumesc pentru asta și pentru că ești aici.

El închise ochii, îi ridică mâna la buze, sărutându-i-le dulce.

— Bun – te-ai trezit deci! O soră dădu buzna înăuntru cu un ghemotoc în brațe. Mă gândeam că era timpul, așa că l-am adus pe tânărul stăpân Rayburn să-ți spună bună ziua și încă ceva: are o pereche de plămâni puternici, nu-i așa, boyo? I-a pus în mișcare repede, îi spuse ea Stephaniei cu mândrie. Uite, ridică-te puțin și privește-l mai bine. Nu te teme să-i desfaci scutecele și să te joci cu degețelele și mânuțele lui, iar dacă devine neascultător, sună-mă, fiindcă o să fii pe coridor să vă fac un ceai. Tăticul sigur arată că unul i-ar face bine!

Dominic o privi plecând și spuse cu amuzamentul lui mai vechi:

— Mă simt de parcă am lăsat să se vadă. Bun. Se uitară amândoi la băiețelul din brațele Stephaniei, apoi se priviră unul pe altul neajutorați și începură să râdă.

— Nu sunt dispusă nici măcar să-i ating părul din cap, spuse Stephanie, încă râzând, ce să mai vorbim în cazul în care începe să-și exercite puterea plămânilor – Oh, privește!

Un pumnuleț roz răzbi din scutece, deși Mașter Rayburn

își ținea ochișorii închiși și avea o expresie de dezaprobare și severitate pe față. Dar pumnulețul se întinse și dădu puțin din mână și Stephanie își strecură degetul înăuntru, în timp ce cinci degetele i-l cuprinseseră și se auzi un fel de scâncet – de mulțumire aparent, dar nimic nu-i urmă.

Nici dacă fiul ei ar fi cuprins-o de gât, impactul nu ar fi fost mai mare, se gândi Stephanie amețită, cercetându-l cu foarte mare atenție și simțindu-și sânii foarte umflați. Atât de extaziată era de clipa prezentă, încât nu observă cum o privea Dominic – ca și cum vedea cu ochii minții legătura strânsă care îi unea sub privirile lui și nu reușea decât să se minuneze. Atunci ea ridică privirea, buzele îi tremurau și spuse încet:

— Deci așa se întâmplă de îți dorești încă și încă unul!

— E... făcu o pauză, căutându-i fața, lumina din ochii ei... merita osteneala? Stephanie nu trebui să-i răspundă.

Totul o făcu să-și ia gândul de la Jenny și de la pretenția că nu știuse – până la un punct. Dar când se gândea la asta, era că făcuse tot ce-i stătuse în putință să îndrepte lucrurile. Nici Dominic nu pomeni nimic în zilele care urmau.

De fapt, Melissa fu cea care o făcu...

— Bun, spuse ea lăsând un buchet de trandafiri și un cadou lângă patul Stephaniei, aud că vrei să-l botezi pe nepotul

meu Nicholas.

Chiar dacă gestul ei însemna sau nu un pas înainte, Stephanie se decise să-l trateze ca atare.

— Da. După tatăl meu, dar cum o să te convingi singură, cea mai profundă asemănare o are nepotul tău... zâmbi puțin tristă... cu fratele tău.

Melissa aruncă o privire în coșulejul de lângă pat.

— Văd, spuse ea după un timp. Mă întreb dacă o să fie și la fel de autoritar?

— Aici îi spun deja Nicholas the First. Melissa râse, ca să pară amabilă și o întrebă de toate, lucrurile obișnuite, privi în repetate rânduri în coșulet, fascinată, inocentă și la urmă spuse că aveau ceva anume copiii mici care te atrăgeau la ei.

— Da, sunt de acord, murmură Stephanie.

— Dar Jenny... n-a rămas să vadă copilul, adăugă Melissa, ochii ei cenușii privind-o gânditori pe Stephanie.

— Nu, a plecat acum două zile.

— Știu – i-am văzut la aeroport. Cam brusc, n-a fost așa?

— Cred că da, spuse Stephanie fără nicio tragere de inimă și-și privi cumnata cu nervii întinși la maximum. Urmă o tăcere de câteva clipe, apoi Melissa continuă puțin cam șovăitoare:

— Se îmbrățișau. Ei – mă dusesem să văd pe altcineva

și... nu știau că sunt și eu acolo. Stephanie fu uluită cât de sigură pe ea răspunse.

— Da? Dominic e foarte atașat de Jenny și noi amândoi îl cunoșteam pe tatăl ei.

Spre surprinderea ei, privirea Melisei se încețoșă de lacrimi, ea se ridică brusc și merse până la fereastră, dându-le cu furie la o parte. Apoi se întoarse și spuse pe un ton plin de amărăciune:

— E ceva la tine, Stephanie, care mă face să fiu întotdeauna rea. Și, dacă trebuie să știi, chiar asta, sunt... geloasă ca dracu'! Stephanie depărta buzele fără zgomot. Dar pentru prima dată, se părea, Melissa se pregătea să fie sinceră.

— Știi de ce sunt geloasă, nu-i așa? o întrebă ea. Și când Stephanie nu făcu decât s-o privească uimită, Melissa continuă pe același ton ciudat, supărat:

— Fiindcă cu sunt cea lăsată deoparte acum! Voi trei, acum voi patru... oh, la dracu'. Se întoarse cu spatele tristă.

— Vrei să spui... Stephanie își umezi buzele... mama ta și Dominic și... Melissa, nu trebuie să se întâmple așa. Dură ceva până când Melissa se întoarse din nou spre ea cu un oftat.

CAPITOLUL 9

— Știu că trei luni nu reprezintă tocmai vârsta concludentă ca să-ți formezi o opinie, spuse Stephanie într-o seară mai rece, dar fiul și moștenitorul tău o să aibă o ținută athletică. Dominic se strâmbă.

— La fel ca tata, spuse mulțumit.

— După spusele bunicii lui, nici măcar tatăl lui nu era o pereche comparabilă la vârsta asta, i-o întoarse ea.

— Bunica și-a sucit capul după el – ca și mama lui, deși încearcă să ascundă lucrul ăsta. Dar la fel de bine poate să aibă o ținută artistică – e cu siguranță prea devreme să-ți formezi o convingere despre asta.

— Oh, nu știu, șopti Stephanie. Felul în care cucerește inima tuturor celor care-l văd dă dovadă de „măiestrie”, mai ales acum când zâmbetul lui e superb... ca arta în sine. E aproape frig cât să faci focul acum, serile. Căscă și-și ridică mâinile deasupra capului, întinzându-se.

— Vino aici, îi spuse încet Dominic și, după o scurtă ezitare, veni și se ghemui lângă el pe canapea. Ai slăbit din nou, doar sânii au rămas la fel, îi spuse el, după un timp.

— M-am născut să fiu slabă, șopti Stephanie.

— Crezi că fiul și moștenitorul meu te obosește ceva – ceva? Ea ridică privirea.

— Eu... ce vrei să spui?

— În fine, a pornit-o foarte bine – poate e timpul să-l trecem pe biberon.

— Dar mă simt bine! Știu că mă obosesc ușor dar – Ți se pare greu să începi să te relaxezi. Stephanie rămase tăcută, deoarece era adevărat, iar inima începu să-i bată cu putere temându-se că el avea să intuiască de ce era adevărat – și că grija pe care o purta fiului lor era doar o mică parte.

— Îmi place să-l hrănesc, spuse ea încet. Crezi...? Vreau să spun... Ezită, întrebându-se cum să poarte discuția fără să strecoare din greșeală vreo posibilă aluzie și gândindu-se deodată oare ce era în mintea lui? Crezi că are legătură cu viața noastră sexuală? se auzi pe ea însăși întrebând înainte să-și stăpâneasca gândurile. El o luă de mână.

— Vine un timp pentru toate, îi spuse zâmbind. Nu e o idee originală, dar probabil e adevărat. Timpul dragostei noastre își are cursul lui ca toate celelalte lucruri. Dar cred că te cunosc foarte bine ca să știu – că pentru tine ceva nu e în regulă.

Stephanie lăsa genele în jos, sub privirile lui confuze. Și îi trecu prin minte că eu cât încerca mai repede să înceteze să-l inducă în eroare, cu atât mai bine, fiindcă dacă nu altceva, își irosea timpul. Dar cum să-i spună că o apăsa gândul acela?

Gândul la Jenny. Era chinuită în brațele lui de viziunea feței americane, de farmecul ei, de spiritul inteligent, de figura delicată, apoi ei doi îmbrățișându-se la aeroport...

— Stephanie, spuse el încet, uită-te la mine. Stephanie îl ascultă, fără tragere de inimă.

— E o stare aproape normală. Corpul tău a suferit transformări importante, viața ta s-a schimbat și traumele post-natale nu sunt un lucru necunoscut – chiar pentru un nespecialist ca mine. Dacă despre asta e vorba, vreau să fac tot ce-mi stă în putință să te ajut. Dacă e altceva, totuși, am nevoie să știu. Ochii lui cenușii erau serioși, întrebători. De exemplu, simți că ceva în căsnicia noastră nu merge?

„Vorbește acum sau păstrează pentru totdeauna tăcerea...” Fraza îi trecu prin minte Stephaniei de undeva, din senin, dar imediat pro-urile și contra-urile se împotriviră.

„Vorbește și scoate la iveală caracterul tău neîncrezător, spune totul și stăpânește-te ca și cum i-ai murdări pe toți, spune-i că merge bine, căsătoria asta, dar îi lipsește ceva ca dragostea sinceră, pură, eternă de care Jenny era în stare pentru el. Dar. În timp ce spusele nu te trădează, oare nervii tăi excitați n-o fac deja? Și de ce Jenny? Fiindcă nu ți-a spus el că știe că ea s-a îndrăgostit? Nu e felul tău să te porți evitând să-i spui...”

— E important să știu și dintr-un alt motiv, îi spuse el atunci. Trebuie să plec din țară pentru un timp, în Singapore și State. Din păcate, o să fie un program imposibil – prea strâns pentru tine și Nicky, ca să vă facă bine.

Încă o ținea de mână și degetele ei se relaxară brusc.

— O să fiu bine, îi răspunse răgușită, cu privirea sigură. Și o să-ți urmez sfatul. De acum înainte, în loc să mă mai lupt să fiu mama perfecta, o să... buzele ei luară conturul unui surâs... relaxat. Poate încep din nou să pictez.

Dar în ciuda deciziei ei de a se liniști, și a altora la fel, noaptea dinaintea plecării lui nu urmă planul lor. Era tensionată când își dorea cu disperare să fie iubitoare și calmă, din nou în pat cu el, apoi bebelușul se trezi foarte des și o ținu mereu pe drumuri în camera lui și înapoi. Toată noaptea.

— Se pare că nu-i nimic în neregulă cu el, spuse ea neliniștită, aducându-l într-un târziu în pat cu ea. N-are temperatură, burtica nu-l doare și e prea mic să-i apară dințișori. Dominic se mișcă, ridicându-se într-un cot.

— Probabil că a ghicit ce puseseră la cale părinții lui în noaptea asta și a devenit prin acțiunile lui repetate centrul atenției. Dar deși zâmbea, Stephanie era îngrijorată.

— Crezi că-l răsfăț?

— Da, răspunse Dominic cu o strâmbătură, deși e nesigur dacă poți sau nu răsfăța un copil de trei luni. Dar, uite, s-a potolit acum. De ce nu aduci căruciorul să-l punem lângă patul nostru? în felul ăsta, poate reușim să dormim ceva.

Și îl aduse acolo unde putea ajunge imediat la el și Nicolas Rayburn adormi în cele din urmă, lăsând-o pe mama lui trează, oricum și simțindu-se mizerabil.

— Asta... nu asta mi-am dorit, spuse ea nefericită, în brațele lui Dominic, dar fără să facă dragoste.

— Ce se spune despre cele mai bune planuri întotdeauna? Poate prima noapte când mă întorc o să fie mai reușită.

— Nu te superi? îl întreabă ea, mirată. El se mișcă și-i mângâie părul moale.

— Chiar mă vezi pe mine ca pe unul care nu poate fără s-o facă regulat?

— Se spune... că pentru bărbați... e greu. Tresări când îl auzi râzând încet.

Și îi răspunse:

— Poate să fie greu, dar nu imposibil. O să supraviețuiesc dar tu... Tonul vocii se schimbă. Mi-ai făcut o promisiune, știi. Să te relaxezi. Cu alte cuvinte, dormi, Mrs. Rayburn, te muncești prea mult pentru orice.

Stephanie îl ascultă, dar dacă asta nu avu alt efect, se simți mai rău. Mai ales când Dominic adormi și el nu după multă vreme, iar ea fu chinuită de gânduri – cum putea să fie el mulțumit de viața lor sexuală acum, după ce fusese atâtea luni, după ce-i spusese foarte clar că ea era cea mai importantă pentru el? Desigur că răbdarea la traumele post-natale nu mai dura mult. Sau reținerea lui neîndoielnică era rezultatul altui lucru – ca dorința de a avea pe altcineva în brațe

Apoi plecarea lui se ivi la numai câteva ore și în grabă până la ultimul minut, să-l pregătească pe Nicholas pentru aeroport, etc, etc nu mai avu timp de altceva – dar Dominic băgă de seamă că arăta slăbită, cu cearcăne negre pe care încercase degeaba să le ascundă.

Dar, cumva, reuși să salveze aparențele, ajutată și de sosirea mamei lui la aeroport să-l conducă și să-l asigure că soția și fiul erau lăsați pe mâini bune și aveau să capete tot sprijinul în absența lui.

Stephanie băgă de seamă o lumină ciudată în ochii lui cenușii, în timp ce îi privea pe toți laolaltă și totodată o privire de rămas bun care o înduioșa până în adâncul sufletului și, în scurtul timp care-i mai rămăsese până la anunțarea zborului lui, nu reuși să găsească cuvintele, modul de comunicare potrivit cu

el.

Așadar, drumul până acasă, când reuși s-o convingă pe mama lui că se simțea bine și nu era nevoie să-și amâne partida de golf din după-amiaza aceea pentru ei, fu caracterizat printr-un evident sentiment al eșecului total. Și gustul amar că ultima lor îmbrățișare fusese cumva forțată și nu expresia dragostei ei, fiindcă pretinsese în continuare că nu se întreba în gând dacă el pleca s-o vadă pe Jenny sau ce simțea pentru aceasta, oricum.

Dacă ceva bun se născu în timpul zilei respective, fu că își stăpâni gândurile amare. Fiindcă deveni un fapt acela că Nicky făcu într-adevăr temperatură. Și, deși vizita la doctor nu le aduse decât o alinare ușoară amândurora, toată noaptea fiul ei fii agitat, dar a doua zi de dimineață se trezi mai refăcut, aproape sănătos și foarte vesel.

Și atunci toate gândurile negre și sentimentele amare o chinuiră din nou și mai presus de toate nu primi niciun telefon de la Dominic ca să-i spună că ajunsese cu bine, dacă nu altceva. „Desigur că a ajuns cu bine”, își spuse ea simțindu-se mizerabil, – dar nu era normal să mă sune și pe mine?”

Știa că întotdeauna un gest prefăcut de sfidare o determina să ia o hotărâre pripită – avea să plece să petreacă

câteva zile cu Nan. De ce nu? Să-l lase să se îngrijoreze, să se sperie neștiind unde era ea, asta dacă încerca să-i sune. Habar n-avea însă cât urma s-o coste asta.

Astfel, stătea la masa din bucătărie bând o ceașcă de ceai și așteptând ca Nicky să se trezească, cu câteva genți de voiaj lângă ea, când auzi o mașină parcând în fața casei și niște pași cunoscuți în hol.

Era Dominic, cu fața obosită și trasă, cu o expresie indescifrabilă în ochi.

— Ce... cum...? Stephanie se ridică în picioare împleticindu-se și vărsă ceașca de ceai pe jos. El ignoră lichidul care se scurse pe covor. În loc de asta, privirea i se opri deasupra bagajelor ei, iar când ajunse s-o cerceteze pe ea, privirea lui era curios de dușmănoasă, răutăcioasă, șocantă chiar.

— Trebuia să-mi fi închipuit, îi spuse blând, dar cu o insolență clară în voce. Știam – de asta mă aflu aici.

— Și-știai ce anume? se bâlbâi ea.

— Că erai pe punctul de a dispărea în modul tău obișnuit, dragă Stephanie. Ridică din umeri și se sprijini de tocul ușii. Sunt sigur că ești convinsă că ai motive întemeiate – întotdeauna ai. De ce nu-mi ții una din prelegerile tale ca să mă luminezi? Am sentimentul că de data asta are legătură cu încrederea ta.

Sau cu lipsa ei, continuă cu ironie. Fiindcă nu te poți stăpâni să nu fii convinsă că eram, pe drumul... făcu o pauză... spre brațele calde ale lui Jenny Patt. Șocul îi încețoșa privirea.

— Știai – știam eu! Vorbele șoptite izbucniră înainte să le poată controla sau lua în considerare implicațiile lor.

— Te cunosc mai bine decât îți închipui, spuse el supărat. Te știu atât de bine încât îmi pot da seama ce îți trece prin cap și de ce ești în stare să tot coci acolo.

Înghiți în gol, iar sufletul el fu cuprins de vinovăție și durere, ca și de furie, dar el continuă fără milă:

— Și apoi lași mândria ta nesatisfăcută să ia locul rațiunii și decizi că îți este mai bine fără mine – cine are nevoie de un soț mereu pe drumuri, la urma urmei? dar nu în ultimul rând ai fost dintotdeauna convinsă că te descurci mai bine fără niciun soț, după ce ți-ai început viața sexuală cum trebuie cu mine, asta e? Oh exceptând faptul că era la îndemână să mă ai în preajmă ca să-ți faci loc în lumea artelor moderne, nu-i așa?

— Dominic... Avea o privire îngrozită, șocată fiind și incapabilă să-și exprime gândurile în cuvinte, ca să-i respingă afirmațiile.

— Greșesc? rosti el târăgănat, privind gențile de lângă masă.

— Da...

— Te-ai întrebat cu privire la mine și Jenny? țipă Dominic la ea.

Buzele i se despărțiră.

— Da... da, m-am întrebat, dar...

— Și nu erai pe punctul de a pleca, de a dispărea?

— Eu... Roșeața îi coloră brusc obrajii.

— Asta spune totul, oh, despre încrederea ta, spuse el cu insolență fierbinte și totodată blândă. E o rușine că roșești așa ușor, Stephanie, adăugă el. Te dai de gol de fiecare dată. Acum, ascultă, se îndreptă și veni spre ea în cele din urmă, încât părea c-o domină de sus, iar Stephanie făcu un pas nesigur înapoi... orice ți-ar plăcea să gândești despre mine, tu și cu mine avem o înțelegere – verbală, care acum s-a transformat în ceva mai mult... Îmi închipui că acum doarme – și trebuie s-o onorăm. Dacă... făcu o pauză, cercetând norii de furtună din ochii ei și continuă pe același ton tăios... în spatele ușilor închise vrei ca totuși căsnicia noastră să redevină ce era înainte, ce te convinseseși tu că era – o partidă forțată în care eu exercitam autoritatea asupra ta – dacă asta ți-ar plăcea... Am să te oblig cum am făcut-o întotdeauna. Dar pentru multe motive, și de dragul lui Nicky, o să ne continuăm viața împreună.

Ceața care se formase în fața Stephaniei n-o împiedică, curios, să facă un anume gest. Îl lovi tare peste față și apoi își frecă mâna, fiindcă o durea la fel de tare ca și pe el. Dar, după o clipă, timp în care ochii lui se înroșiră, deveniră sălbatici, începură râdă încet.

— Bun mod de-a începe, șopti el, trăgând-o în brațe.

— Dominic... El ignoră protestul ei clar și încercările nebunești de a se elibera din strânsoare și o purtă până în dormitor, unde o trânti în pat și închise special ușa în urma lui.

— Bastard ce ești, nu poți face una ca asta! gâfâi ea, încercând să se ridice, încurcată fiind de fustă.

— Ba da, pot. O privi strâmb, își scoase haina și cravata, apoi începu să-și descheie nasturii de la cămașă. Pot întotdeauna Stephanie ajunse la ceasul de pe noptiera patului, singurul obiect la îndemână și îl aruncă spre el. Nu-l ochi și ceasul căzu pe podea cu un zgomot surd. Dominic îl ridică fără grabă, îl privi și-l scutură cu o grimasă.

— S-ar putea să trebuiască să eliberăm camera asta de proiectile. Devine din ce în ce mai scumpă, răspunse cu un zâmbet vag.

— Îți... îți face plăcere asta țipă ea nevenindu-i să creadă.

— Oare? își scoase cămașa și se apropie de pat. Mă întreb

dacă are ceva de-a face cu... făcu o pauză meditând... cât de mult o să-ți facă ție plăcere în curând, Stephanie. Relaxează-te, spuse el în șoaptă și se așeză pe pat. De ce te lupți? partea asta a fost întotdeauna preliminară.

— Oh, Doamne, șopti ea, cu lacrimi de disperare și neîncredere în ochi.

— E mai bine acum, murmură Dominic și o îmbrățișă strâns. Crezi în mod cinstit că te lăsam să pleci cu fiul meu, Stephanie? continuă el, strecurându-și degetele sub bluza ei și descheindu-i nasturii unul câte unul. Credeam că știi că noi, Rayburnii, avem mândria noastră. Îi scoase bluza din bumbac și rămase cu privirea ațintită asupra sânilor și sutienului ei. Apoi o privi în ochi și citi răutatea în ei. Continuă, cu o sprânceană ridicată: ținând cont de numărul de ori când am mai făcut asta, mă gândeam că până acum ai investit ceva și în sutiene cu balenă în față. Dar uite... Îl desfăcu, îi lăsă baretele de pe umeri în jos și își trecu degetele peste sfârcurile ei... nu e cine știe ce. Și o privi din nou drept în ochi.

— Dominic. Privi din nou în ochii lui cenușii, profunzi. Nu... Nu-mi face una ca asta.

— Din păcate... vocea lui se aspri dintr-odată... e prea târziu să mă mai opresc acum. Poate te mulțumești cu gândul că

nu mai ai de ales acum – dacă nu cumva simți deja că ai greșit. Își trecu mâinile prin părul ei, apoi îi trase capul ușor mai pe spate. Și buzele lui le sărutară pe ale ei.

Când încetă în cele din urmă s-o sărute, își simți buzele umflate, crăpate, inima ei bătea cu putere și ceva îi spunea că împotrivirea nu avea să devină decât un lucru periculos, era ceva în gesturile lui care o făcea să tremure și atunci, în furia ei, se gândi că mai bine murea decât să-i explice, mai ales acum, când se întreba dacă există vreun mod în care să comunice cu el.

O împinse pe spate pe perne, dezbrăcând-o de tot, apoi își scoase încet toate hainele lui iar ea rămase tăcută, nemișcată, rugându-se pentru scăpare din actul acesta pur posesiv. Rugându-se ca Nicky să se trezească, dar era evident că boala lui de cu o zi în urmă și oboseala își spuneau cuvântul și continua să doarmă liniștit. Deveni clar în următoarele minute că, chiar dacă era vorba numai de un act de posesie a ei, nu avea să-și permită luxul să se zbată, deși o dureau lucrurile pe care i le spusese și cu siguranță nu poate fi acuzată că nu-i răspunsese imediat... În fapt, un timp trupul ei nu răspunse gesturilor lui – nu într-un mod brutal, dar precise – dar când o pătrunse în cele din urmă cu pasiune vădită, nu putu nega efectul pe care-l avu asupra ei, așa că deveniră uniți nu atât fizic, dar și gândurile li se

împletiră, ceea ce pur și simplu o ului.

Și el știa, cum știuse întotdeauna, că smulgea ultimul răspuns de la ea – era acolo, nu în spusele ei, ci în privirea ațintită asupra lui.

Stephanie întoarse capul pe pernă și lacrimi de umilință se prelinseră pe aceasta.

Nu se întoarse când îl simți ridicându-se, rămase cu ochii închiși pentru o vreme; apoi, fiindcă era liniște, se gândi că probabil ieșise din cameră fără să-l audă. Dar el era încă acolo, lângă fereastră cu spatele la ea, privind în grădină; o prezență sobră, amenințătoare – și puteau să fie și o mie de mile între ei. Și în aceeași clipă sună soneria. Dominic înjură încet, privind-o peste umăr, apoi scoase dintr-un dulap o pereche de pantaloni scurți și se duse să deschidă, închizând ușa în urma lui. Nimic n-o împiedica să audă conversația care începu; niciodată nu avusese probleme când era vorba de vocea surorii lui Melissa...

— Dominic! Nu credeam că te mai găsesc aici!

— Cu toate astea, iată-mă, rosti el târăganat. Ce te aduce pe aici, ai venit să rămâi? Sau îți plimbi bagajele, după ține de plăcere? Stephanie deschise gura și se ridică.

— Nu fi sarcastic, Dominic. Dacă îți aduci aminte, am fost răcită, așa că nu mi-am putut vedea nepotul un timp, dar

acum mi-a trecut și știind că Stephanie a rămas singură – sau trebuia să rămână – m-am gândit să vin să petrec câteva zile cu ea. Tonul Melissei deveni din ce în ce mai beligerant.

— Chiar mă surprinzi uneori, Melissa, remarcă fratele ei, dar de ce nu?

— De ce ești aici, totuși? îl întrebă ea.

— A intervenit ceva, a trebuit să renunț la tot și m-am întors fulger, spuse el pe un ton cinic pe care nu-l epuizase cu Stephanie.

Stephanie închise ochii și se întrebă furioasă ce altceva îi mai putea merge rău pe ziua aceea și de ce Melissa, în ciuda comportamentului ei recent, avea unele reacții mai vechi cum era aceea că nu se gândise să dea mai întâi un telefon – deși, își aminti în sinea ei, cam tot asta avusese și ea de gând cu Nan. Dar sigur că el n-o să...? Ba da.

— Ești binevenită, totuși, draga mea soră. Sunt sigur că Stephanie ar aprecia... un ajutor.

— Unde e Stephanie? se auzi vocea calmă a Melissei, dar oarecum suspicioasă.

— Stephanie... se odihnește în pat, răspunse Dominic. E o șmecherie veche a mamelor. Când bebelușul doarme, e bine să tragi și tu un pui de somn să compensezi cu timpul pe care ți-l

pierzi restul nopții. Ține minte – Și se opri, auzind un plânset din camera copilului. Nicky se trezise. Și asta întări spusele lui pentru Melissa.

— Oh, n-o scula pe Stephanie, spuse ea dornică. Mă descurc. Mă am foarte bine cu el acum.

— I-ar putea fi foame, spuse Dominic.

— Atunci o să-l împac eu un timp, continuă Melissa cu inima ușoară și cu vechea ei încredere în sine. Poți să-mi duci bagajele în camera mea, Dom. Și pașii ei răsunară de-a lungul holului.

— La ordinele tale, șopti Dominic. Stephanie se întinse pe spate cu mâinile la ochi, apoi se ridică în picioare. Era în baia de lângă camera lor când intră el în dormitor, apoi în baie și trase simplu de plasticul care proteja cada.

Stephanie tresări, se împletici și închise robinetul, apoi rămase în picioare acolo, în timp ce privirea lui apăsătoare o studia din cap până-n picioare, cercetându-i pielea delicată, udă.

— Ai auzit? o întrebă în cele din urmă. Ea dădu din cap.

— Din fericire e ocupată să alerge în stânga și în dreapta, așa că ți-am dus valizele sus aici, fără să le observe – te simți bine? o întrebă brusc.

Stephanie îndepărtă stropii de apă de pe buze.

— Nu, șopti ea. Nu, nu mă simt bine și dacă îți închipui c-o să pot pune o mască pentru sora ta și mai știu eu cine zilele următoare – Trebuia să te gândești la asta înainte s-o cucerești de tot, spuse el ironic. Ar trebui să stai și să te gândești mai des la consecințele acțiunilor tale, Stephanie, ca să nu mai ajungem în încurcături ca asta. Dar ce ți-am spus mai devreme rămâne valabil, așa că fă ceva, draga mea fiindcă mai ai cam zece minute înainte ca Nicky să înceapă să urle de foame. Voiam să spun, continuă pe alt ton, dar rece, sălbatic, te-am rănit cumva fizic? Știi că altfel nu poți să nu te simți bine.

Pentru o clipă, Stephanie nu putu să nu se întrebe dacă își dorise să fie așa.

— Îți pasă...?

— Da, îmi pasă – De ce?

— Fiindcă nu mai am de gând să suport micile tale răutăți împotriva mea, și ochii lui o răniră. Spune-mi, comandă el.

— Atunci, pentru liniștea ta, spuse ea încet și intenționat, sperând să fie la fel de ironică, nu. Dar te previn, Dominic n-o să mai reușești niciodată să faci asta cu mine fără să mă rănești. El îi zâmbi sec.

— Vom vedea. Ai terminat? îi întinse un prosop. Te superi dacă intru eu la duș acum? Ea își duse prosopul la față.

— Dominic... Dar el îi așteptă vorbele ei impasibil și deodată îi trecu prin minte că probabil călătorise câteva ore sau așteptase în sala de la aeroport...

Ieși din cadă, ezitând, căutându-i privirea, dar aceasta era tensionată, încețoșată cum nu mai văzuse ea, așa că se întoarse și plecă grăbită.

CAPITOLUL 10

Următoarele zile fură cele mai grele din viața Stephaniei.

Cum reușise să treacă prin toate, nu avea să știe niciodată, deși suspecta că mândria ei rănită o ajutase. Se întrebase de asemenea dacă avea să uite vreodată cuvintele lui Dominic, cum întorsese el vorbele ei pe dos, cum dăduse la iveală unele din gândurile ei ascunse.

Pe lângă asta, mai era și sentimentul propriei vinovății, în ciuda faptului că nu plănuse să-l părăsească. Vinovotia din cauza lipsei ei de încredere, nu putea nega asta, deși începuturile i se datorau lui, și el nu-i fusese poate necredincios, așa cum credea ea. Acum, de asemenea, se întreba în sinea ei dacă reacția aceea violentă nu fusese stimulată de propriul lui sentiment de vinovăție.

În ciuda mândriei ei disprețuitoare, Melissa le fusese de

un real folos la început. Nu meditase prea mult la ce se petrecea în jurul ei, le lua pe toate de bune și era așa de absorbită de copil, încât nu mai avea timp să-și dea seama că atmosfera din jur era apăsătoare – sau cel puțin așa simțea Stephanie.

Dominic petrecea foarte puțin timp acasă și singurele momente când rămânea singur cu Stephanie era noaptea, în pat. Nopti tensionate, în care zăcea lângă el, țeapănă și rece, temându-se că amenințările lui nu aveau să rămână fără urmări – temătoare că avea să facă iarăși dragoste cu ea fără s-o rănească, ca întotdeauna și nu avea ce să-i reproșeze. Nopti în care își tot spunea în sine ei că trebuia să încerce, și putea, să-i explice, dar nu era în stare să scoată un cuvânt și rămânea neajutorată, fără speranță, în fața indiferenței lui de acumabia dacă vorbea cu ea, fără să mai vorbim că nu o atingea nici măcar cu un deget. Și atunci tensiunea aceasta se strecurase subtil și începuse să-i slăbească puterile pe fiecare zi. Și laptele el fu afectat.

— Nicky, nu ești un băiețel prea vesel azi! spuse Melissa exasperată. Crezi că îi ies dinții, Stephanie?

— N-are nici măcar patru luni încă – cred că îi este foame, dar i-am dat să mănânce doar cu două ore în urmă.

— Bun, atunci mai dă-i! continuă Melissa cu ceva din vechea ei aroganță. Și urmă o zi și jumătate de griji înainte ca

Stephanie să fie forțată să accepte că trebuia să-i suplimenteze cumva sursa de hrană.

Într-o seară târziu, Dominic se întoarse acasă și o găsi în bucătărie pregătind biberoanele. Melissa se dusesse la culcare și Nicky, slavă Domnului, dormea și el.

Dominic trânti geanta diplomat pe masa din bucătărie și își dezmoști umerii. Stephanie, după ce îi aruncă o privire și realizează că nu se schimbaseră nimic, se întoarse la treaba ei. El deschise frigiderul, luă o cutie de bere, își scoase cravata de la gât și se așeză pe un scaun. Numai atunci privi în direcția ei.

— Ce faci? întrebă brusc.

— Ce se vede, răspunse Stephanie încet, fără să se întoarcă.

— Stephanie – uită-te la mine! comandă el. Ea își dădu părul la o parte de pe frunte cu dosul palmei și se întoarse spre el într-un târziu.

Era îmbrăcată cu o bluză neagră cu mâneci lungi băgată în jeans-ii crem, care-i accentuau foarte clar paloarea feței, dar scoteau în evidență „cuprul” părului. Era în picioarele goale. Și avea cearcăne negre, foarte mari la ochi. Pantalonii puneau în evidență talia zveltă, firavă și fragilitatea întregii ei ființe.

El observă totul, inclusiv expresia ochilor ei care spunea

că se așteaptă să nu fie blând.

— De ce l-ai trecut pe biberon? o întreabă el scurt. Credeam că-ți place să-i dai tu să mănânce. Stephanie ridică din umeri.

— Se pare că are nevoie.

— De ce?

— Chiar trebuie să-ți spun pe silabe? șopti ea. Nu mai e destul lapte.

— Fapt pentru care mă învinovățești pe mine, fără îndoială, răspunse el supărat.

— Nu. Se gândi o clipă, apoi se întoarse la treabă. Cred că mă învinovățesc pe mine – nu sunt destul de curajoasă – se opri brusc, fiindcă el se ridicase în picioare și era chiar în spatele ei.

Dar ea rămase neclintită, stăpânindu-și reacțiile o clipă, apoi își dădu părul în spatele urechilor și se întoarse prudentă. Privirile lor se ciocniră și ochii ei erau rugători, inocenți. Ai lui, însă, îi aminteau de un corsar negru, necruțător. Dominic se întoarse, își luă berea, o bău și ieși din bucătărie.

Îi era peste puteri să rămână să-și petreacă noaptea cu el, știa, așa că făcu patul din camera lui Nicky și se gândi la o scuză destul de bună în cazul în care Melissa ar fi întrebat-o ceva, deși

se îndoia c-avea s-o facă. Apoi, se gândi că trebuia să facă ceva în privința Melissei dacă nu dădea încă semne de plecare mâine; nu mai putea suporta lucrurile în felul acesta. Dominic nu puse nicio întrebare în privința mutării ei.

În fapt, Melissa intuiti ceva a doua zi de dimineată, cam tardiv ce-i drept. Era o zi de duminică. În timp ce Dominic repara ceva la piscina din curte, la filtru, ea îi spuse deodată Stephaniei:

— Îmi imaginez eu sau între voi doi s-a născut un fel de criză?

Stephanie roși și făcu o grimasă.

— E ceva serios? continuă Melissa.

— Melissa – spuse Stephanie cu un efort, dar nu putu să mai continue.

— Stephanie, începu Melissa iritată, te rog spune-mi că nu are legătură cu ceea ce ți-am spus eu despre Jenny și Dom, atunci când am fost la aeroport – în ziua în care s-a născut Nicky. Încă mă mai simt destul de vinovată că am încercat să dau lucrurilor o interpretare greșită.

— E... se strădui Stephanie cu dificultate. Melissa, toate căsătoriile traversează din când în când așa ceva, sunt sigură dar – Nu te gândești să-l părăsești?

— Nu... desigur că nu, spuse Stephanie, sperând că ironia din vocea ei nu fusese destul de evidentă.

— Atunci, ai vrea ca eu să plec? Stephanie îi zâmbi vag.

— Nu vreau nicidecum să crezi că te alung, apreciez nespus grija ta pentru Nicky, dar...

— Sigur că înțeleg asta, răspunse Melissa impacientată. Nu pot să înțeleg de ce niciunul din voi nu mi-a spus simplu: suntem într-o atare situație – nu sunt nici eu o proastă, să știi!

— Știm Melissa, se auzi o voce în spatele lor, ceea ce le făcu să se întoarcă imediat. Dominic stătea în pragul ușii și îi zâmbea surorii lui, supărat. Iartă-mă, a fost vina mea.

— Bun, continuă Melissa, s-o pornesc atunci. Păru că mai vrea să spună ceva și o privi pătrunzător pe Stephanie câteva clipe, dar, evident, pentru prima oară în viața ei, hotărî să nu spună ce avea în minte și, în loc de asta, continuă cu un vag sentiment de ușurare și totodată cu inima grea: Dă-mi de știre când pot să mă întorc!

— Ce ți-a spus despre mine și Jenny atunci la aeroport?

Melissa nici nu ieșise bine pe ușă când Dominic puse întrebarea.

Stephanie trase adânc aer în piept.

— Cum...?

— S-a întâmplat să fiu chiar sub fereastră în timp ce vorbeai între voi.

— Oh. A spus... că a surprins-o faptul că Jenny a plecat pe neașteptate.

— Spune mai departe. Sunt sigur că n-a fost numai atât. O privea precum un vultur, deveni Stephanie conștientă de asta.

— Uite, Melissa și cu mine – V-ați rezolvat micile neînțelegeri, știu, spuse el rece. Asta s-a întâmplat înainte sau după ce – a interpretat ea intenționat greșit ceea ce s-a petrecut la aeroport?

— Dominic – după, admise Stephanie.

— Cu toate astea, n-a făcut decât să sporească suspiciunile tale – când ai descoperit că Jenny era îndrăgostită de mine, Stephanie?

Nimic nu fu mai rău decât interogatoriul acesta dur, rece, își spuse ea, dar cel puțin era o comunicare de un anume fel, așa că strânse ziarele pe care tocmai le răsfoia, se lăsă pe spate în scaun și își băgă un picior sub ea. Era o dimineată senină dar rece, Dominic purta un trening gri pe el și după treburile pe care le făcuse prin curte, părea că toate simțurile i se ascunseră – ca s-o pună din nou pe ea la punct, se gândi tresărind, știind că nu putea decât să fie cinstită și să-i spună adevărul.

— Poate că eu am fost puțin oarbă, spuse rar, dar nu am înțeles decât cu câteva zile înainte să plece. El merse spre șemineu și se sprijini absent de marginea de sus.

— De ce nu mi-ai spus mie? De ce ai pretins așa de ferm că nu știi nimic? Mai ales după ce Melissa ți-a dat motive reale de îndoială, după cum îmi dau seama, spuse el ironic.

— Tu de ce...? Și tăcu brusc, încercând să fie pe aceeași lungime de undă cu el în ceea ce privea reținerea. Tu de când știai? îl întrebă. El dădu din umeri.

— Dacă nu te-ai fi bucurat așa de mult de compania ei, aș fi trimis-o acasă mai curând, spuse el dus pe gânduri. Dar nu m-am așteptat să se ajungă în stadiul acesta. Nu de când începuse să iasă în stânga și-n dreapta. Și nu, fiindcă m-ai provocat, nu e cel mai ușor lucru din lume să-i explici soției tale care e însărcinată că prietena ei cea mai bună s-a îndrăgostit de tine. Și uneori mă întreb și eu dacă nu mi-am imaginat doar, mai ales că tu erai mulțumită de prietenia cu ea. Mi-am spus atunci că era puțin probabil ca și nevasta și fiica lui Warwick să fie femei... își umezi buzele, în fine, să zicem că e genul de situație pe care ogăsești neverosimilă și te rogi la Dumnezeu să nu se întâmple, spuse el sec.

Stephanie zâmbi.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Dominic tăios. Ea se gândi un moment.

— Că fiica lui Warwick nu e nimic pe lângă soția lui de-a doua și – jumătate din viața ta femeile s-au îndrăgostit de tine, așa că nu era deloc o situație neverosimilă.

— Bun, rosti el tărăgănat, să trecem la pasul următor. Situația devine evidentă pentru tine. Melissa contribuie și ea, dar, pentru un timp, m-ai păcălit chiar și pe mine. M-am gândit că, prin tăcerea ta, înseamnă că asta e, a trecut, n-are nicio importanță, nu ne afectează cu nimic – am avut încredere în tine, cu alte cuvinte. Dar tu n-ai avut în mine, nu-i așa? Și ai început să te retragi?

— Dominic, îi răspunse ea brusc, n-a fost vorba de lipsă de încredere.

El spuse printre dinți:

— Ce-a fost, atunci? Stephanie tresări.

— Știam... Am știut întotdeauna că lucrurile nu se opresc aici. M-am așteptat întotdeauna la posibilitatea ca într-o zi – persoana potrivită să apară. Jenny – nu puteam să nu mă gândesc odată ce mi-am dat seama ce simțea pentru tine, că ceea ce-ți lipsea ție era întruchipat în ea. Era așa un amestec de inocență și înțelepciune, nu aiurita care sunt eu, termină ea brusc

și categoric.

— Dacă asta nu e lipsă de încredere, nu știu ce-o fi, spuse el răgușit, dar spune mai departe. Și te-ai considerat pe tine expertă în ceea ce-mi doream eu. Te-ai decis că mă iubeai prea mult ca să mai trăiești alături de mine? Ai fi mers până atât de departe încât să mă oferi ei pe tavă? spuse el cu dispreț amar. Și dacă cu un voiam?

— Fiindcă te simți vinovat? șopti ea. Asta nu ne ajută cu nimic.

— Nu, la dracu'! Merse până lângă scaunul ei și o smuci aproape brutal în picioare. Fiindcă sunt legat de tine serios, indiferent dacă îți convine sau nu. Crezi că aș fi zburat până la Singapore și apoi imediat înapoi acasă, dacă nu mi-aș fi dat brusc seama că în lipsa mea se poate întâmpla orice, te poți hotărî și convinge singură de orice – crezi că aș fi făcut asta dacă nu era așa o legătură puternică între noi? Eu, unul, nu... îți închipui mi-ai spus odată povești despre diferența dintre noi, spirituală – crezi că tăcerea în care m-am cufundat de când am venit acasă nu înseamnă nimic?

— Dominic... Tresări când o zgâlțâi și cu ardoare o cuprinse în brațe.

— Ai de gând să-mi arunci mereu în față ceea ce m-a

determinat să te iau în insulele Hayman? În ciuda ultimelor luni în care m-am străduit să-ți arăt toată dragostea de care sunt în stare? Nu crezi că m-am abținut un timp după nașterea lui Nicky să mai fac dragoste cu tine fiindcă mă gândeam la suferința prin care trecuseși? Ce te-ar face să crezi în mine, Stephanie?

În ciuda senzației plăcute de a se afla în brațele lui, cu sânii lipiți de pieptul lui, era îngrozită, realizează Stephanie. Nu de el, cel puțin, dar de faptul dacă avea oare să-l facă să înțeleagă că nu se mai temea.

— Dominic, dacă încerci să-mi spui că mă iubești — Încerc să-ți spun că gândul că tu nu crezi de-adevăratelea în mine și în dragostea mea mă înnebunește și faptul că erai gata să pleci de lângă mine...

Ea puse mâna pe obrazul lui în locul unde îl pălmuisese.

— Nu eram gata. Eram pe punctul de-a pleca să petrec câteva zile cu Nan — dar, da, din cauză că mă simțeam trădată, nenorocită — și cum mă tot acuzi tu. Și mai ales, fiindcă îmi pierdusem încrederea atunci. Da, la început n-am spus nimic despre Jenny din motivele pe care le-ai bănuțit tu. M-am gândit că-i mai bine să rămână nespuse dar, după ce Melissa... poate că starea postnatală n-a ajutat prea mult și... Îl privi cu o speranță nouă în ochi, vădită... mai bine să nu mai îmbrățișezi

fete tinere la aeroport când sunt în așa o stare. Oh, Doamne, cum am putut să fiu așa o proastă? Dar vezi, tu nu mi-ai spus niciodată, mi-ai arătat uneori că eram importantă pentru tine din câteva motive. Așa că mi-am zis că eu eram singura.

— Singura îndrăgostită dintre noi doi? Cel puțin vocea lui se încălzise în sfârșit.

— Oh, da, șopti ea, îndrăgostită. Singurul lucru care s-a schimbat în mintea mea este că nu mai pot pretinde în sinea mea că pot să trăiesc fără tine. M-aș simți ca și moartă. Îi zâmbi tremurătoare și începu să plângă.

O țină strâns în brațe un timp, încât abia mai putea să respire, apoi o ridică pe sus, o duse pe canapea și începu s-o sărute pasionat, îndepărtându-i lacrimile.

— Să nu-ți închipui nicio clipă că sunt atât de ipocrit cum vorbele mele puteau s-o arate, îi spuse răgușit, când în cele din urmă, își strecură mâna sub bluza ei și începu să-i mângâie sfârcurile sânilor încordați. Dacă cineva mi-ar fi arătat de la bun început cum stăteau lucrurile, l-aș fi crezut. În disperarea mea, aș fi făcut orice să te păstrez pentru mine, chiar rănindu-te – a fost ca un șoc și nici acum nu mă pot abține. O strânse din nou în brațe și Stephanie realizează cât de profund era sentimentul lui de vinovăție.

— Nu, spuse ea blând.

— Trebuie să mărturisesc totul, totuși, continuă Dominic nesigur, ridicând capul. Aveai dreptate că cineva se amestecă în relația spirituală dintre noi, dar tot timpul tu ai fost aceea. De ce nu mi-am dat seama de asta ca să admit în fața mea, în fața amândurora, n-am să știu niciodată. De ce numai gândul că puteam să te pierd m-a luminat, o să fie mereu un mister. Poți ierta – asta?

— Oh, Dominic, spuse ea blând, dacă crezi că n-am fost prea înțelegătoare, sau prea înțeleaptă sau nelalocul meu uneori, ai o memorie scurtă. O sărută apăsător.

— Apropo, spuse, sărutând-o mai jos pe gât, îmbrățișarea de la aeroport a fost una de unchi, calculată special să spulbere visurile feței.

— Nu trebuie să – acum știu. Îi sărută palma. Nici nu trebuie să-ți faci griji în privința felului în care facem dragoste; n-o să mai fie niciodată rău ca atunci, deși aș mai trece o dată prin asta ca să-ți dovedesc iubirea și credința mea.

— Stephanie... își îngropă fața în părul ei, apoi o privi drept în ochi cu un surâs nesigur... cred că sunt puțin amețit. Stephanie făcu ochii mari.

— Amețit de parfumul trupului tău, de tine, de gândul că

tu o să mă primești deschisă pe mine. E, adăugă prefăcut, vreo șansă ca pacea asta să dureze?

Stephanie deschise gura să-i răspundă, dar ca o aluzie, probabil înțelegând că părinții lui nu se gândeau în clipa aceea la el, Nicolas Rayburn interveni.

— Nu, șopti ea dulce la urechea lui, zâmbindu-i, dar mai târziu...

Mai târziu, Dominic spuse, în timp ce stăteau întinși în pat, cu trupurile unite, ținându-se strâns de mâini:

— Stai aici. Peste puțin timp mă duc să face ceva de mâncare pentru noi.

— Eu pot mai bine să – Nu, nu poți, i-o întoarce pe un ton grav, sprijinindu-se într-un cot, dându-și părul la o parte din ochi. În următoarele câteva zile ai să-ți îndrepti atenția și eforturile în două direcții. Eu o să mă ocup de rest.

— Două?

— Da, două, fu el în mod serios de acord, ochii strălucindu-i șmecheri. Faci o încercare?

— Nicky? începu ea.

— Desigur. Își trecu limba peste buze și îl mângâie pe pieptul gol, calmă și iubitoare.

— Și... tu? El își ținu respirație.

— Cum de ai ghicit?

— Trebuie că am pornit de la ce am în minte acum –te. Iubesc, șopti Stephanie și în clipele care urmară, fu nevoită să păstreze tăcerea. Era rândul lui Dominic să facă declarații de dragoste.

Mai târziu, în aceeași seară, când Niky adormise în brațele ei, gata să fie dus în pătuțul lui, ridică privirea deodată și îl văzu pe Dominic cum îi privea de lângă șemineu, stând drept în picioare, impunător. Imaginea lui o impresiona și îi dădura lacrimile, gândindu-se că piratul acela de demult era acum soțul și iubitul ei, omul lângă care hotărâse să-și trăiască viața. Și comunicarea dintre ei era așa de perfectă, încât nu mai aveau nevoie de cuvinte, pentru că el îi înțelese gândurile – și o demonstra prin felul, cum traversă încăperea și se așeză lângă ea, o mângâie pe păr, iar Stephanie se lipi de trupul lui, lăsându-și capul pe umărul lui puternic.

SFÂRȘIT